Catherine Spencer

Dupla öröm

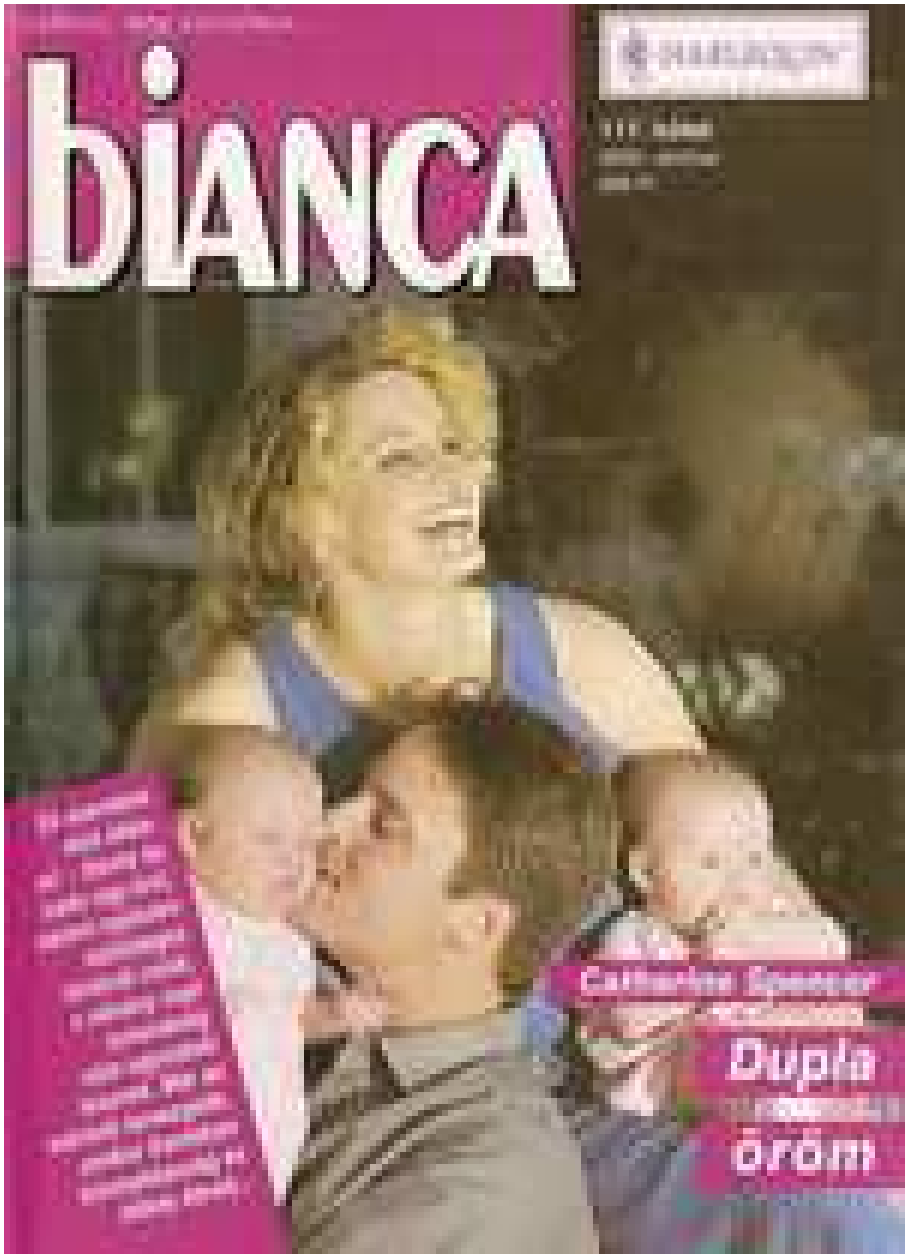

Leilát őszinte szerelem fűzi a főnökéhez, Dantéhoz, noha a vállalatnál sok furcsaságot pusmognak róla. Már az esküvő időpontját is kitűzik, amikor a férfinak fülébe jut a pletyka, ráadásul felbukkan Leila hajdani, dúsgazdag vőlegénye. Dante úgy érzi, letaglózták. Hát mégiscsak a pénzére pályázott a lány?! Az esküvőt azonban nem mondja le, mert megtudja, hogy Leila ikreket vár tőle…

1. FEJEZET

A harmadik napon, nem egészen hetvenkét órával a megismerkedésük után, egymáséi lettek.

– Gyere velem! – kérte a férfi sürgetőn.

A nő habozás nélkül megfogta a kezét.

– Jó.

És épp ilyen könnyedén, amíg a csoport többi tagja átaludta a kegyetlen délutáni hőséget, vagy keresztbe-kasul úszkált a medencében, a férfi az egyik ösvényen a sziget közepe felé vezette kedvesét.

A nő természetesen sejtette, mi lesz a végállomása titkos útjuknak. Mégsem bizonytalanodott el egy pillanatra sem, hogy jól cselekszik-e vagy rosszul, hogy nem meggondolatlan-e vagy erkölcstelen. Ez volt a végzete. Az első perctől kezdve tudta, ehhez a férfihoz tartozik, és számára inkább az tűnt furcsának, hogy egyáltalán idáig vártak vágyaik beteljesítésével.

Kezét szorosan a férfiéba kulcsolva követte őt, ügyesen lépkedve, hogy el ne botoljon a dzsungel buja aljnövényzetében. Végül egy szikla alól feltörő forráshoz értek, amely körül a földet puha moha borította, és az indákról édes illatú virágok csüngtek alá, mintegy sátrat borítva föléjük.

A férfi a kedvese felé fordulva, a nevén szólította őt:

– Leila… – Most azonban nem a vállalat vezetője beszélt. Ez a hang a szerető hangja volt: mély és szenvedélytől fátyolos.

– Itt vagyok – felelte a nő.

Ekkor a férfi magához húzta, és úgy szorította, hogy a nap legvékonyabb sugara sem találhatott volna utat közöttük. Azután lassan lehajtotta a fejét, hogy megcsókolja.

Hogyan is élhettem eddig úgy, hogy érintetlenül hagyott a valódi szenvedély? – tűnődött a nő. Miként is áltathatta magát azzal, hogy van róla fogalma, mit jelent, ha egy férfi megcsókolja? Ő, aki ezelőtt azt hitte, ismeri magát, most a férfi ajkának első érintésétől teljesen átalakult, minden belső tulajdonsága egy újfajta erőnek rendelődött alá, amely egyre jobban kitöltötte egész énjét, és a tudatában is átvette az irányítást, arra ösztökélve őt, hogy sorsát, lelkét, jövőjét áldozza ennek a szerelemnek.

A külső szemlélő talán nem is fedezett volna fel rajta semmi különöset, pedig ebben a pillanatban női mivolta örökre megváltozott. Az érzelmei érettebbek, az ösztönei kifinomultabbak lettek. Értelmét innentől kezdve egyetlen világos cél vezérelte. És, ó, a szíve… Megszűnt az a szív lenni, amelynek három napja még parancsolni tudott.

A férfi félbehagyta a csókot, s felemelte a fejét, hogy megkérdezze:

– Biztosan akarod?

A nő lelkét hajnali napfény ragyogta be. Puhán és vágyakozón ringatózott az ölelésben, belül már teljesen átadta magát a szenvedély hatalmának.

– Soha nem éreztem még magam semmiben sem biztosabbnak, Dante! Bárhová követnélek – válaszolta.

A férfi beletúrt Leila hajába, majd közelebb húzta magához, hogy a másik is érezze, mennyire kívánja őt.

– Én pedig soha nem fogok rá okot adni, hogy megbánd – ígérte rekedtes hangon, és újra megcsókolta, ezúttal sokkal hevesebben.

Leila szétnyitotta az ajkát, és mélyen magába fogadta, majd izgatóan ingerelni kezdte a férfi nyelvét. Szűz létére is sejtette, hogy ezzel nyíltan igent mond Dante felhívására a legbensőségesebb együttlétre.

A férfikezek közben megérintették, alig várva, hogy végre felfedezhessék az egész testét. Nem emlékezett rá, hogyan került meztelenül a puha mohával borított földre, mint ahogy arra sem, mikor dobta félre a saját ruháit Dante.

A férfi nyelve végigkalandozott Leila nyaka mentén, le a melléig, ahol aztán hosszan elidőzött, eddig ismeretlen, fájdalmas gyönyört kavarva fel kedvesében. Közben Dante keze a női test legérzékenyebb pontja felé vette az útját, és amikor elérte… Ó!

Leila szemérmesen összerezzent, és a férfi ezt megérezve, felemelte a fejét.

– Ez az első, ugye? – kérdezte kissé csodálkozva.

A nő bólintására Dante az oldalára fordult, és hogy Leila félelmét csillapítsa, a hátát kezdte simogatni a gerince mentén.

– Ne félj! Soha nem okoznék fájdalmat neked – suttogta gyöngéden.

Persze hogy nem. Ő az az ember, akire a nő egész életében várt, akivel akár az örökkévalóságot is megosztaná. Hogy örömet szerezzen neki, ajkával meleg, nedves pecsétet nyomott a férfi mellkasára, ezzel is jelezve: a félelme elmúlt. Válaszul Dante szíve összerándult, hevesen, vágyakozva.

A következő pillanatban a férfi lejjebb csúszott, és Leila ölébe fúrta az arcát, hogy utat készítsen nyelvének a gyönyörök rejtekébe. A nő kéjesen felnyögött, és azon nyomban elfelejtett minden józan megfontolást, erkölcsöt vagy önuralmat. Egyszerűen elolvadt, mint a méz.

A férfi kisvártatva újból feljebb csúszott, majd magához szorította Leilát, hogy tudatára ébressze a valóságnak. Azután félig csukott szemmel, hullámzó mellkassal föléje emelkedett, és egyik térdével gyengéden szétfeszítette a combjait.

A nő boldogan kitárulkozott, hogy befogadja, és szorosan körülzárva mintegy köszöntse őt.

A vad, őrült lüktetés újra hatalmába kerítette Leilát. Levegőért kapkodott, a szíve összevissza vert, és ha Dante nem szorította volna olyan biztonságot sugárzón magához, azt hitte volna, hogy elérkezett a vég.

A férfi nevét kiáltotta, megpróbált együtt szárnyalni vele, majd hirtelen úgy érezte, hogy millió részre veti szét a kéj.

Azután hosszú percekig csak a természet hangjait hallotta, meg a moha puhaságát érezte a teste alatt, és Dante súlyát magán.

Végül a férfi megszólalt:

– Szép vagy. És az enyém.

– Igen – sóhajtotta Leila. – Szeretlek, Dante.

Soha nem hitt jobban a saját igazában sem, mint amennyire most hitt a férfinak.

Lelki társak voltak. Egyik sem hazudna soha a másiknak.

– Emlékszem, amikor még nekem jutott a háznak ez a része. A régi szép időkben, mielőtt rossz kezekbe került volna a cég.

Gyorsan szállt le a trópusokon az éj, odakint már félhomály uralkodott az udvaron. Leilának azonban nem kellett látnia a hanghoz tartozó arcot ahhoz, hogy felismerje Carl Newburyt.

Kilépve a fürdőből egy döbbent pillanatig azt hitte, hogy a férfi az ő szobájában van, és hozzá beszél. Valójában a szomszédos veranda korlátjának támaszkodott, szavait pedig a mögötte lévő szobában tartózkodó személyhez intézte.

Leila még véletlenül sem szeretett volna hallgatózni, ezért a zsalugáteres ajtóhoz lépett, hogy ha az illető még egyszer megszólalna, becsukja az ajtót, vagy felfedje jelenlétét.

– Sohasem hittem volna Dante Rossiról, hogy bedől az ilyen nyilvánvaló női ügyeskedésnek. Úgy látszik azonban, ő is elveszti az eszét, ha valami könnyű kis kaland kínálkozik….

– Szerinted olyan messzire mentek volna? – hallatszott most bentről egy másik férfihang.

– Te is láthattad, ahogy ma ebéd után elsomfordáltak – felelte megvetően Newbury, majd hangosan beleszürcsölt az italába. – És hogy jöttek vissza! A nő settenkedve, mint a tolvaj, a hátsó bejáraton surrant be, ő pedig nagy büszkén végigsétált az elülső terasz mentén. Úgyhogy nekem ne beszélj!

Leila most döbbent rá, hogy Dantéról meg róla van szó. Szinte sóbálvánnyá dermedt, úgy állt a verandája küszöbén, a fehér, habkönnyű függöny takarásában.

– Tény, hogy távoztukban fogták egymás kezét – jegyezte meg a másik férfi, akit Leila egyelőre nem tudott magában azonosítani, de annyit sejthetett róla, hogy a hivatali beosztása alacsonyabb lehet Carl Newburyénél, mivel az illető is a ház hátsó szárnyában kapott szállást. – Viszont ebből arra következtetni, hogy néhány nappal a megismerkedésük után már le is feküdtek egymással, szerintem túlzás. Dante jóképű férfi, és a nők vonzódnak hozzá, de semmiképpen sem lehet megrögzött szoknyavadásznak nevezni.

– Általában nem is az, ha finom hölgyekkel akad dolga. De lássuk be, öregem, Leila Connors-Lee nem tartozik éppen a finom hölgyek közé, még akkor sem, ha esetleg annak hiszi magát. Mert például hogy vették fel ide, hozzánk? Úgy, hogy a lábát mutogatta, meg a hosszú szempilláját rebegtette Gavin Black felé. Ám az öregúr az apja lehetne, így a kisasszony fiatalabb áldozat után nézett, és ezek szerint Dantét szemelte ki magának.

– Ugyan, Dante sohasem keveri össze az üzletet meg a szórakozást!

– Eddig legalábbis nem. – Hallani lehetett, amint a jégkockák megcsörrennek a pohár alján, majd ital ömlik rájuk. – Most viszont itt a bizonyíték, hogy barátunk felfogása némileg megváltozott.

– Túl okos ő ahhoz, hogy egy ilyen csinibaba behálózza.

Newbury gúnyos nevetésétől Leila háta borsódzni kezdett.

– Az ágyban az ember nem mindig az eszére hallgat, különösen nem, ha az illető hölgy érti a dolgát.

– Ó! – Attól való félelmében, hogy nem bír uralkodni a hányingerén, Leila a szája elé kapta a kezét. Tudta, hogy már munkába állásának első hetében sikerült kivívnia Carl Newbury ellenszenvét, mert olyan beosztást kapott, amelyet a férfi az egyik barátja számára szeretett volna megszerezni. Azt azonban soha nem feltételezte volna róla, hogy kész ilyen messzire elmenni az ellene folytatott acsarkodásban.

– Hát, nem sokat tehetünk. – A másik férfi javára legyen mondva, a hangjából ítélve egyre jobban feszélyezte ez a beszélgetés. – Egyedül Dantén múlik, hogy befejezze, ha nincs ínyére ez a kapcsolat.

– Amit csak akkor fog megtenni, ha rájön a hibájára, amit elkövetett. Abban viszont egyáltalán nem vagyok biztos, hogy rájön. Inkább, Johnny, azt gondolom, nekünk kellene őt megmentenünk saját magától.

– Megmenteni saját magától? Hm… és hogyan? – érdeklődött Johnny most már leplezetlen nyugtalansággal a hangjában. – Dante mindig rendesen viselkedett velem. Nem mintha nem értékelném nagyra a mi kettőnk barátságát, Carl, de nem szeretnék hálátlannak mutatkozni vele szemben sem. Elvégre ő vett fel ide, amikor már jó ideje hiába kerestem munkát.

– Nyugodj meg! Nekem is érdekem, hogy megmaradjak az ő oldalán. Csak készen kell állnunk, hogy közbeléphessünk, amikor alkalom adódik rá. Márpedig adódni fog, és akkor végre megkapod az állást, amelyet ez a nő aljas módon elhalászott az orrod elől.

– Eléggé biztosnak látszol a dolgodban.

– Az is vagyok. Na igyuk ki, pajtás, késő́re jár! És jegyezd meg, amit mondtam! Nem kell már sokáig megtűrnünk Lady Connors-Lee-t. Lejárt lemez lesz, és éppolyan felejthető, mint a tegnapi hírek. Minden kapcsolat, amely ilyen nagy durranással kezdődik, véget ér, mielőtt még tulajdonképpen elkezdődhetett volna. Gyorsan kiég magától. Főleg, ha közben célba talál néhány megfelelő időben elejtett megjegyzés… – Newbury hangja elhalkult, ahogy feltámaszkodott a korlátról, és visszaballagott a szomszéd szobába.

Még jóval azután is, hogy a beszélgetés befejeződött, és a két férfi után becsapódott az ajtó, Leila ott állt földbe gyökerezett lábbal, lángoló arccal. Vigasztaló lett volna legyinteni egyet, hogy nem számít, mit gondolnak vagy mondanak mások, ahhoz képest, amit Dante iránt érez – de sajnos igenis számított. Fájt megtudni, hogy sárba tiporták a jó hírét, és még jobban fájt, hogy Dantéét is.

Talán nem sejtette már előre, hogy az emberek pletykálni fognak róluk? Lassan elhátrált az ajtóból, beleült egy fonott székbe, és visszagondolt az első találkozásukra három estével ezelőtt.

Kicsit megkésve érkezett le az állófogadásra. Az alkalmazottak többsége már kis baráti csoportokban beszélgetett, a nők kivágott hátú ruhájukban hajladozva úgy néztek ki, mint megannyi gyönyörű virágszál, a férfiak pedig szokatlanul ünnepélyesen festettek csokornyakkendőjükben és szmokingjukban.

Annak ellenére, hogy a széles, zászlókkal díszített teraszon már alig fértek el, egyedül Dante tűnt ki a tömegből. Nem kellett őt bemutatni neki ahhoz, hogy tudja, kicsoda. Dante Rossi kimagaslott a többi férfi közül, akaratlanul is magára vonzotta az emberek tekintetét. Különleges szabású szmokingja finoman simult a vállára, keményített fehér inge kiemelte olajbarna bőrét.

A terasz díszes korlátja mellett állt az egyik elnökhelyettessel, Carl Newburyvel beszélgetve. Amikor azonban Leila lejött a főépület lépcsőjén, hogy feltűnés nélkül elvegyüljön a többiek között, Dante felemelte a fejét, és olyan pillantást vetett rá, amitől a nő mozdulatlanná dermedt, mintha megbűvölték volna. Így kezdődött.

Dante a mondat közepén félbeszakította Carl Newburyt, és világosan le lehetett olvasni a szájáról, ahogy megkérdi: Ki ez?

Az elnökhelyettes megfordult. Ahogy észrevette, ki iránt érdeklődik a főnöke, az arcán kelletlen kifejezés jelent meg, és csak ennyit válaszolt:

– Ő az.

Dante olyan elmélyülten vette szemügyre Leilát, hogy a nő önkéntelenül is beleborzongott. Amíg néhány pillanattal ezelőtt még lángoló színek, mozgás és zaj vették körül, hirtelen csöndbe és magányba burkolva érezte magát. Carl Newbury alakja jelentéktelenné zsugorodott, túl kicsivé ahhoz, hogy figyelmet érdemeljen. A nők gyönyörű ruhaköltményei elhalványultak. A beszélgetés élénk zümmögése a távoli partot el-elborító hullámok nyugodt morajlásába olvadt.

A világon csak ők ketten léteztek: Dante meg Leila, a két nagy tehetség a cég vezetésében, akik most valami megmagyarázhatatlan összhangot éreztek egymás között, ennek azonban semmi köze nem volt a munkájukhoz, annál inkább az ősi nemi ösztönökhöz.

Dante tért magához előbb, és megmozdult, mire megtört a varázs. Anélkül hogy egy pillanatra is levette volna tekintetét a nőről, felemelte a jobb kezét, majd pattintott az ujjával. Azonnal egy pincér termett mellette, kezében ananász díszítésű italokkal teli tálcát tartva. Dante intett helyettesének, hogy fogjon meg két poharat és kövesse, azután ruganyos lépteivel keresztülhaladt a sokaságon, oda, ahol Leila várt rá. Carl Newbury a sarkában pipiskedett, szinte türelmetlenül, hogy valami kellemetlenséget okozhasson Leilának.

– Dante – mekegte, negédesen mosolyogva –, engedd meg, hogy bemutassam Mark Hasborough utódját, egyben a Classic Collections legújabb beszerzési vezetőjét! Ő…

– Leila Connors-Lee. – Dante hangja olyan tekintélyt parancsolóan csengett, hogy szinte azonnal semlegesítette Newbury nyálkás mézesmázosságát. Szokatlanul szép szemének mély kékeszöldje a finomra csiszolt akvamarinokra emlékeztetett, és sűrű fekete szempillái titokzatos, sötét függönyként takarták el időről időre. Olyan hűvös elismeréssel mérte végig a nőt, hogy Leila anyaszült meztelennek érezte magát.

– Természetesen – folytatta, miközben elvette Newburytől mind a két poharat, és az egyiket Leilának nyújtotta. – Nem is lehetne eltéveszteni.

A férfi valószínűleg hallotta a hivatali pletykákat, különben mi másnak szólt volna ez a megkülönböztetett figyelem meg ezek a furcsán hangsúlyos szavak?

A köztük vibráló feszültség ellenére Leila megkísérelt tökéletes közönyt színlelni. Arra sem vette a fáradságot, hogy a fejét felemelve Dante szemébe nézzen, csak gépiesen maga elé morogta az ilyenkor szokásos, udvariaskodó közhelyeket:

– Igazán örvendek, Mr. Rossi. Nagy megtiszteltetés, hogy itt lehetek. Poinciana szigete gyönyörű.

A férfi rögtön igazodott Leila személytelen hangvételéhez.

– Talán helyesebb lett volna úgy fogalmaznia: nagy szerencse, hogy itt lehet – jegyezte meg némileg kioktató modorban.

A nő kissé felemelte az állát.

– Gondolom, arra kívánt utalni, hogy a vállalat új dolgozói ritkán kapnak ilyen hamar lehetőséget az előrelépésre.

– Többek között – válaszolta Dante, majd könyökénél fogva a ház egy nyugodt sarkához vezette Leilát, ahol nem hallhatták a beszélgetésüket. Hanyagul a falnak támaszkodott, és a rumpuncsát kevergetve, fürkészően nézett a nőre. – Szóval, hogyan tudta elintézni?

– Mit? – értetlenkedett Leila. – Hogy a Classic Collectionsnél munkát kapjak?

– Kezdhetjük ezzel is, ha úgy gondolja.

– Egy kereskedelmi folyóiratban találkoztam a cége hirdetésével, és elhatároztam, hogy jelentkezem az állásra – válaszolta a nő tárgyilagos hangon.

– Miért?

A sok adósság nyomasztó terhe túl nyomorúságos témának tűnt most Leila számára, ezért inkább szóba se hozta a meglehetősen kézenfekvőnek látszó anyagi okokat.

– Mert érdekesnek látszott, és épp munkahelyet akartam változtatni.

– Akkor minden bizonnyal szereti a kihívásokat. Ha jól értesültem ugyanis, nincs túl nagy jártassága ebben az üzletágban.

– Nincs – ismerte el Leila –, de rendkívül könnyen tanulok. Folyékonyan beszélem a kínai mandarin nyelvet, és közvetlen közelről tanulmányoztam, hogyan zajlik az üzleti élet Keleten.

– Közvetlen közelről? – Dante olyan furcsa felhanggal ejtette ki ezeket a szavakat, hogy a nő egy pillanatra azt hitte, célozni akar valamire. Tudta, hogy néhány férfi munkatársa, különösen Carl Newbury, biztosra veszi, a jó benyomásnál lényegesen többet kellett nyújtania az állás elnyeréséhez.

– Szingapúrban születtem és nevelkedtem. Bejártam a Távol-Kelet minden zegét-zugát – felelte önérzetesen. – Remélem, ez nem számít hátránynak!

A férfi leheletfinoman végigsimított a karján, hogy megnyugtassa.

– Már miért számítana annak? A fő, hogy eljött ide, Vancouverbe, és most nálunk dolgozik. Egyébként miért hagyta ott Szingapúrt? Szép város.

– Apám halála után az édesanyám haza akart térni.

– Kanadai?

– Igen.

– És az apja?

– Félig angol, félig Sri Lanka-i volt. Egyébként elárulná, miért érdekli a magánéletem?

– Szeretem megismerni a munkatársaimat. Ha részt vettem volna a felvételi meghallgatásán, akkor ott teszem fel ezeket a kérdéseket.

– A társa már megállapította, hogy megfelelek az elvárásaiknak, Mr. Rossi.

– Ha megkérhetném, szólítson Danténak!

– Amint látom, nincs meggyőződve arról, hogy a társa helyesen döntött, amikor alkalmazott engem.

A férfi megint figyelmesen végigmérte Leilát.

– Ezt azért nem mondanám. Annyi az egész, hogy felkeltette az érdeklődésemet, Leila Connors-Lee. A nők ritkán boldogulnak ilyen jól a külföldi kiküldetéseik során, ezért nem is igen lelkesednek értük. Az utazást fárasztónak tartják, sőt félnek tőle. Általában szívesebben veszik az otthoni munkát.

Dante a szívesebben szót olyan megvetően ejtette ki, mintha valami halálos bűnről beszélne.

– Örülök, ha úgy látja, hogy eltérek az átlagtól…

– De milyen irányban? Mindig ez a nagy kérdés. – Dante lebiggyesztette az ajkát, miközben tekintetével mintegy leltárba vette a hamvas rózsaszínű thaiföldi selyemruhát meg a Sri Lanka-i zafír fülbevalót.

Leila higgadtsága egy pillanat alatt elillant. Csak nem azt akarja vele a férfi tudatni, hogy hitelt ad a rosszindulatú pletykáknak?!

– Nagyon lesújtana, ha kiderülne, hogy maga is, Mr. Rossi, azaz Dante, mindenféle kósza híresztelések alapján ítél meg engem. Őszintén megvallva, egy ilyen értelmes embertől másfajta hozzáállást reméltem. Én még a vállalat legfelsőbb vezetőitől is elvárnám, hogy…

A férfi jobbnak látta, ha véget vet a sértődött szóáradatnak.

– Ha egyszer olyan idők köszöntenének ránk, hogy az alkalmazottaimat a munkahelyi pletykák alapján kellene megítélnem, azonnal visszavonulnék az üzleti élettől – jelentette ki élesen. – Fogalmam sincs, ki mit híresztel, de egyet szögezzünk le mindjárt a legelején, Leila! Elég jó emberismerőnek tartom magam ahhoz, hogy önálló véleményem legyen.

Minden kétséget kizáróan a nő keményen megkapta a magáét, de még mielőtt visszavághatott volna, egy bennszülött karibi inas jelent meg a házba vezető lépcső tetején, és megkondította a nagy gongot, jelezve, hogy kész a vacsora. A gong hangja végighullámzott a vendégek feje fölött, elnyomva az általános zsivajt és kacagást.

Carl Newbury, aki halálosan megbántódott, hogy kizárták a főnöke meg a senkiházi jövevény közötti beszélgetésből, egy pillanatot sem vesztegetve megragadta az alkalmat, és befurakodott a nő meg a férfi közé.

– Be kellene mennünk, Dante! Nélküled senki sem ül le enni – jegyezte meg hamis nyájaskodással. – Nagyon sajnálom, Leila, hogy félbeszakítottam a csevegésüket.

– Sose sajnálja! – legyintett a nő, a szemét továbbra is Dantéra szögezve. – Mr. Rossi meg én elmondtunk már egymásnak mindent, amit akartunk, ugye?

Dante sűrű szempillája alól Leilára villantotta a szemét.

– Nem egészen – közölte titokzatosan. – De egyelőre ennyi is elég lesz.

Ugyanaz a gongütés, amely az első beszélgetésüknek a végét jelentette, most ismét ünnepélyes díszvacsorára hívta az épületben tartózkodókat és a parkban kószálókat.

Ugyanakkor Leilát is figyelmeztette, hogy már majdnem egy órája kilépett a zuhany alól. Dante alighanem várja, és fogalma sincs róla, mi tarthatott ilyen sokáig.

De hogyan mehetne le hozzá, hiszen ezzel is csak újabb tápot szolgáltatna a pletykáknak! Dante többet érdemel ennél.

Bár, ha a dolog másik oldalát nézzük, szerelmük további titkolásával éppen a rosszindulatú híresztelésekет igazolnák, holott egyiküknek sincsen oka bűntudatot érezni. Felnőtt emberek lévén, közösen és szabadon döntöttek, hogy viszonyt kezdenek egymással.

Hirtelen telefoncsörgés riasztotta fel a gondolataiból.

– Miért nem jössz már? – kérdezte Dante, amikor Leila felvette a kagylót.

– Álmodoztam… – felelte a nő, igazából jobb szót keresve.

– Az elmúlt egy-két órában én se nagyon tettem mást. – Úgy tűnt, mintha a férfi hangja nagyon távolról érkezne, mégis égő vágyat ébresztett Leilában. – Siess le, drágám, mindjárt kezdődik a díszvacsora!

– Attól tartok, eltart még néhány percig – nézett végig magán a nő. – Ne várj rám!

– Foglalok neked egy helyet a főasztalnál.

Hogy még többen felfigyeljenek rájuk?

– Ne!

– Valami baj van?

– Nem, dehogy – tiltakozott most már sokkal higgadtabban. – Csak attól félek, ha ennyire nyíltan kimutatod, hogy közöd van hozzám, sokan megbotránkoznak majd.

– Tudok velük bánni.

– Nem vagyok benne biztos – jegyezte meg halkan Leila. – Még nem egészen.

– Hogy együtt látnak bennünket, nem fáj senkinek. Elvégre semmi rosszat nem tettünk.

– Ezzel én is tisztában vagyok. Az új dolgozókat azonban teljesen más szemmel nézik, és…

És vannak a cégnél egypáran, akik úgy gondolják, a pályafutásom előrelendítése érdekében kész lennék ágyból ágyba feküdni.

Leila ezt nem merte így kimondani, mert akkor Dante azonnal neveket kérne tőle, és megtenné a megfelelő lépéseket. Neki pedig éppen elég szerencsétlenül indult a bemutatkozása az új munkahelyén ahhoz, hogy ne akarja még jobban elmérgesíteni a helyzetet.

Egy pillanatra csak a telefonvonal zümmögése hallatszott, majd Dante ismét megszólalt:

– Rendben van, úgy lesz, ahogy te akarod. Gyere le, amilyen hamar csak tudsz! Ha már nem ülhetek melletted, legalább hadd lássalak.

– Sietek! – vágta rá Leila hálásan, és félelme tüstént elpárolgott.

Végül is kire kell figyelemmel lennie: a férfira, akinek szerelemből odaadta magát vagy Carl Newburyre és az ő álszent erkölcsi felháborodására?

2. FEJEZET

Newbury azzal töltötte a vacsora óráit, hogy tömte magába az ételt, miközben megpróbálta kipuhatolni, vajon miért ült Leila más asztalhoz, mint ők.

– Örömmel látom, Dante, hogy le tudtad magadról vakarni – kacsintott, és egy jókora darab kenyérrel elkezdte kitunkolni a halleves maradványait. – Ahogy rád ragadt az első adandó alkalommal, azt hittem, katonákat kell hívnunk, hogy megmentsünk! Nem csoda, ha a srácok bevetésre készen döngicsélnek körülötte. Egy ilyen nőszemély alaposan felkavarhatja az életet az egész cégnél.

– Enyhén szólva – bólintott Dante, szándékosan félreértve az utóbbi megjegyzést.

Az ördög vigye a céget! Az elmúlt néhány nap felforgatta az egész életét. Még most is, amikor a munkatársaival kellene foglalkoznia, egyszerűen képtelen másra nézni illetve gondolni.

Leila négy asztallal odébb ült tőle, neki háttal. Minden egyes alkalommal, amikor elfordította a fejét, hogy a mellette ülő emberekkel beszéljen, Dante megállapította magában: ő a legszebb nő, akit valaha is látott.

– …a kezdők szerencséje, ennyi az egész. Minden kapóra jött neki. Hogy éppen itt kötött ki, hogy egy hétig élvezhette ezt a Karib-szigeteki kirándulást, amikor az irodában vannak fickók, akik éveken át kitartóan próbálkoznak, mindhiába…

…úgy ül ott, mint egy királynő, és lenyűgözően néz ki. Szinte földöntúli, mesebeli teremtménynek látszik, megjelenésének valami egészen megfoghatatlan titokzatosságot kölcsönöz a szemérmes tartózkodás és a kifinomult méltóság varázslatos keveréke…

– Ugyanazok a szabályok vonatkoznak rá is, mint a többiekre – jelentette ki Dante némileg szórakozottan, mert egy pillanatra sem tudta abbahagyni a nő tanulmányozását. – A harminc legjobb alkalmazottat hívtuk meg Poincianára, a többi otthon maradt, és tartja a frontot. Mindenki az érdeme szerint részesül a juttatásokban.

– Ugyan! – harapott rá a megjegyzésre Newbury, éppúgy, mint az előételként tálalt, töltött tarisznyarákra. – Ezt is úgy intézte el, mint mindent. Nagyvonalúan besétált, és a hátam mögött átvette egy szilvaszállítmány ügyintézését, amihez nem is lett volna joga. És mit gondolsz, legalább hálás ezért nekem? Dehogy! Őnagysága hűvös mosollyal egyszerűen leráz magáról. Mintha még a cipőpucolójának sem lennék jó!

Kétségtelenül valami patkányszerű, mohó, kártékony rosszindulatot lehetett felfedezni Carl viselkedésében, de az elnökhelyettes Gavin keresztlányát vette feleségül, így szegről-végről családtagnak számított, és Dante a családot nagy becsben tartotta. Ezért inkább megtartotta magának a véleményét, és remélte, hogy Carl is belefárad a témába.

De nem fáradt bele.

– Ennek a nőnek a kinevezése sok emberemet háborította fel, Dante. Most viszálykodás van a cégnél, ami nem fordulhatott volna elő, amíg meg nem jelent nálunk. Őszintén, ki mered-e jelenteni nyugodt lélekkel, ha ott lettél volna, amikor megpályázta Hasborough állását, egyetértettél volna te is a felvételével?

Dante a Newbury kérdésében rejlő feltételezést nem hagyhatta válasz nélkül:

– Kétségbe vonod a cég legtehetségesebb üzletembereiből álló igazgatótanács döntését, és az elnökük élettapasztalatát és emberismeretét? – Szándékosan úgy fogalmazott, hogy ne legyen bántó, de Newbury azért kiértette belőle a figyelmeztetést, és fedezékbe vonult.

– Egyáltalán nem! Gavin kiváló ember, rátermett vezető, de…

– Elolvad egy csinibabától? – Dante megjátszott cinkossággal rákacsintott a helyettesére.

Newbury azonnal bekapta a horgot.

– Mindannyian elolvadunk, ha egy csinos nő elkezd hízelegni…

– Nem – rázta meg a fejét nagyon határozottan Dante, miközben a cinkosságnak a leghalványabb nyoma is eltűnt az arcáról. – Különösen nem Gavin Black, és különösen nem akkor, amikor üzletről van szó. Egy olyan emberről beszélünk, akinek a kisujjában is több tudás van, mint amennyit te vagy én valaha is megtanulhatunk, aki ráadásul odaadó férj, kiváló apa meg nagyapa, méltatlan arra, hogy bántsák. Mégis, ha nem értettelek egészen félre, azt sugallód, hogy hagyta a szakmai ítéletét olyasvalami által befolyásolni, amit éppenséggel nemi megkülönböztetésnek is nevezhetnénk.

– Távol álljon tőlem! – Newbury szinte fuldoklott a sietségtől, hogy szorult helyzetéből kiszabaduljon. – Egyáltalán nem így értettem. A világért sem!

– Akkor jó – hagyta helyben Dante. – Mert egyébként nagyon komolyan mérlegelnem kellene, hogy valóban megfelelsz-e az elnökhelyettesi posztra.

– Keményen megküzdöttem érte, ezt te is tudod.

– És én tapsoltam a kinevezésedkor. Bár a hűséget többre értékelem.

– Én is. Mindig a vállalaté az elsőbbség. – Newbury verejtékezni kezdett.

Nem nyújtott valami szép látványt, és ez épp elég okot szolgáltatott arra, hogy Dante másfelé fordítsa a tekintetét, és újból Leilát kezdje figyelni.

A nő jól szórakozott valamin, amit a balján ülő férfi mondott. Dante csak nézte elbűvölően felvillanó mosolyát, nyakának kecses ívét, ahogy hátrahajtott fejjel nevet.

Egész lénye olyan kicsinynek, finomnak, előkelőnek tűnt, hogy szinte esetlennek, faragatlannak érezte magát mellette.

Hirtelen minden elcsöndesült, és Dante ekkor ébredt rá, hogy nem egyedül Leila ül a teremben. Idén a cég vezetői közül neki jutott a feladat, hogy megtartsa az ilyenkor szokásos lelkesítő beszédet. Az összes asztaltól felé fordultak, és kíváncsian várták a szavait.

Csak nagy nehezen sikerült gondolatait megint az üzleti ügyekre összpontosítania, miközben felállt, és megköszönte a tapsot.

– Megkésve bár, de üdvözlök mindenkit Poincianán. Kétnapi előadássorozaton már túljutottunk, és meg vagyok győződve róla, hogy választ kaptunk a cégünk sorsát érintő legégetőbb kérdésekre. Nem azért repültünk azonban a legkiválóbb szakembereinkkel a Karib-szigetekre, hogy minden idejüket bezárva töltsék.

Végig magán érezte Leila mandulavágású, zöld szemét. Amikor visszanézett rá, elveszítette a beszéde fonalát, mert akaratlanul is rögtön az jutott eszébe, ahogy a nő aznap délután alatta feküdt. Megijedt, hogy a teste elárulja, mi jár a fejében, ezért gyorsan elfordította a tekintetét.

– Cégünk, a Classic Collections – kapaszkodott bele egy olyan fordulatba, amelyet annyiszor elismételt már életében, hogy álmából felkeltve is kívülről fújta volna – öt éve vette meg Poincianát, és jóllehet a birtoklevélen a vállalat neve áll, a sziget valójában mindannyiunké. A maguk erőfeszítése, a maguk támogatása kellett ahhoz, hogy megszerezhessük. Itt nincsenek főnökök és beosztottak, csak emberek, közös érdekkel és közös céllal, hogy a Classic Collections vállalatot a csúcson tartsák, ott, ahol jól megérdemelt helye van. – Rövid hatásszünetet tartott, majd így folytatta: – Használják ki a strandok, a sétautak meg a kiváló konyha nyújtotta lehetőségeket, és töltsék fel lemerült akkumulátoraikat! Maguk egy csodálatos szigeten pihenhetnek. Élvezzék az itt eltöltött idő minden egyes percét!

Éppen végszóra a zenekar a teraszon elkezdte az éjszakai műszakját, és a vidám zene hangjai belevegyültek a felcsattanó tapsba.

– Nagyszerű voltál – súgta Newbury túláradó alázatossággal a főnöke fülébe. – Te aztán mindig pontosan tudod, mit kell mondanod!

– Igyekszem – válaszolta Dante kurtán, elfojtva magában az undort, majd Gavin feleségéhez fordult, aki a másik oldalán ült. – Legyünk mi az elsők, Rita?

– Lehetünk – egyezett bele az asszony mosolyogva. – Sok hölgy van, aki egész évben csak arra vár, hogy magával táncolhasson, és nem szeretném, ha agyontaposnának a nagy tolongásban.

Férje jókedvűen felnevetett, majd az ötvenhat éves személyzeti vezetőnő, Maureen Vickers felé nyújtotta a kezét, aki az elmúlt tizenkét hónapban, mint minden jelenlévő alkalmazott, szintén sokat tett a cég érdekében.

– Tornázzuk le a vacsorát, Maureen!

A kis táncparkett gyorsan megtelt, néhány pár ki is szorult a teraszra. A partot szegélyező kókuszpálmák fölött ezüstösen fénylett a telihold.

Dante önkéntelenül is szétnézett a tömegben, és észrevette, hogy Leila annak a fiatal könyvelőnek a karjában hajladozik, akit soha nem kedvelt túlzottan. Valami különös érzés kerítette hatalmába, látva, ahogy a férfi puhány, fehér kezei le-fel siklanak a nő nádszálkarcsú derekán…

– Nagyon csöndes ma, Dante – szólt rá Rita. – Talán nyomja valami a lelkét?

– Nem – hazudta a férfi. – Csak pár napja érkeztem meg Olaszországból, és úgy látszik, némileg megviselt az időeltolódás.

– Túl sokat dolgozik, kedvesem – veregette meg a karját Rita megértően. – Amennyit úton van, néha csodálom, hogyan képes lépést tartani az irodai teendőkkel!

– Ez ugyanúgy része a munkának, mint az, hogy ma este mindén hölggyel legalább egyszer táncoljak. – Dante visszavezette az asszonyt az asztalukhoz. – Ugye megbocsát, ha most Gavin gondjaira bízom?

– Hát persze – bólintott Rita, majd kedvesen búcsút intett. – Tegye a kötelességét, aztán igyekezzen minél hamarabb olajra lépni! Néha megérdemli, hogy egy kis időre kivonja magát az állandó közszereplésből.

Dante pontosan ezt is tervezte – de nem egyedül.

Lelkiismerete megnyugtatására táncolt egyet a személyi titkárnőjével, Meggel is, azután egy fiatal bérszámfejtőnővel, aki nagy megilletődöttségében állandóan a lábára lépett. Végül, amikor már minden nővel táncolt a teremben, csak azzal nem, akivel a legjobban szeretett volna, tekintetét végighordozta a helyiségen, Leila után kutatva.

Ahogy megpillantotta, rögtön észrevette, hogy kedvese is éppen őt figyeli. Odament hozzá, majd tettetett szertartásossággal mélyen meghajolt előtte.

– Szabad egy táncra, Ms. Connors-Lee?

Leila udvariasan viszonozta a meghajlást.

– A legnagyobb örömmel, Mr. Rossi.

Dante ment elöl, ügyesen mozogva az asztalok között, míg oda nem értek, ahol a terem csillogó parkettja a terasz csempeburkolatába ment át. Leila követte a férfit, és közben érezte, hogy őket meg. Carl Newbury tekintete követi, mint ahogyan egész este szakadatlanul. Milyen boldog lehet az elnökhelyettes, hogy végre ráakadt valamire, ami még az ő figyelmét is maradéktalanul leköti!

– Itt az ideje, hogy ott folytassuk, ahol abbahagytuk – súgta Dante forrón Leila fülébe.

Még mielőtt azonban elindulhattak volna, a zene elhallgatott. A táncolók lassan visszaszállingóztak a helyükre, és az asztaloknál csendes beszélgetés vette kezdetét.

Leila sejtette, hogy nekik is ezt kellene tenniük. Carl Newburyn kívül mások is rosszindulatúan figyelték őket. Mindazok, akik az elnökhelyettes baráti körébe tartoztak, és úgy gondolták, hogy neki semmi keresnivalója nincs ennél a cégnél.

– Attól félek, már elkéstünk vele – vette le a kezét a férfi válláról. – A zenekar mára befejezte.

Dante megrázta a fejét.

– Nem. Hajnalig játszanak, ha úgy akarjuk.

Akkor kezdjék már el, fohászkodott magában a nő, ne kelljen itt állniuk a bíráló tekintetek keresztüzében!

Úgy látszik, az égiek meghallgatták a könyörgést, mert hamarosan felcsendültek a Begin The Beguine első hangjai az éjszakában. Pillanatokon belül újból táncolók vették körül őket, Dante azonban továbbra is mozdulatlanul állt.

– Nem akarsz már táncolni? – kérdezte Leila csalódottan.

– Dehogynem, semmire sem vágyom jobban – felelte Dante.

– Akkor mire várunk?

– Hogy elég pár gyűljön körénk, eltakarni bennünket – magyarázta a férfi, majd szépen kivezette kedvesét a kíváncsi tekintetek látóköréből a fülledt éjszakába. Miután a terasz sarkánál elnyelte őket a sötétség, Dante szorosan magához vonta Leilát. – Tulajdonképpen – súgta a hajába – elképesztő türelemről tettem tanúbizonyságot, hogy egész idáig vártam.

A nő engedelmesen hozzásimult, és ismét elálmélkodott azon a lelke mélyéből fakadó bizonyosságon, amely lecsendesített benne minden fenntartást. Erre célozhatott az édesanyja, amikor elmesélte neki a Leila apjával való találkozását.

– Már akkor tudtam, amikor először megpillantottam – emlékezett vissza az asszony. – A legkisebb kétely sem merült fel bennem, rögtön éreztem, hogy ő lesz életem nagy szerelme. Az emberek természetesen megbotránkoztak rajtunk. Szingapúr egyik legelőkelőbb családjánál voltam nevelőnő, akitől elvárták, hogy tiszteletreméltó legyen, és negyvenkét évesen már ne kövessen el meggondolatlanságokat. Beleszeretni egy nyolc évvel fiatalabb, ráadásul vegyes házasságból származó férfiba elég nagy botrányt jelentett, de ez a bűn is eltörpült ahhoz képest, hogy a találkozásunk után két hónappal teherbe estem.

– Milyen borzasztó lehetett! – sajnálkozott az akkor tizenhét éves Leila. – Gondolom, rettentően szégyellted magad.

Az anyja csak nevetett.

– Még sokat kell tapasztalnia a szívednek, különben nem mondanál ilyesmit. Ha egy nő úgy szeret egy férfit, ahogy én szerettem az apádat, semmi, amit közösen tesznek, nem kelt benne szégyent vagy félelmet. Számomra egyszerűen csodának, megfizethetetlen ajándéknak tűnt, hogy a gyermekét hordhattam a szívem alatt. Neked sem kívánhatok ennél többet, édes kislányom, mint hogy jöjjön el a te életedben is az a férfi, aki olyan határtalan boldogságot hoz neked, amilyet én az édesapád mellett találtam.

– Ha tényleg olyan szerencsém lesz, és eljön, miből ismerem majd fel? – érdeklődött Leila bizonytalanul. – Honnan fogom tudni, hogy valóban ő az?

– Innen – tette az anyja a szívére a kezét. – És akkor olyan biztos lehetsz benne, mint abban, hogy a nap reggel felkel. Ő lesz ugyanis a nap a te reggeleiden, és ő lesz a hold a te éjszakáidban.

Igen, pontosan így van, gondolta Leila, és ez a felismerés még jobban Dantéhoz köti őt ezentúl. A kérdés csak az, hogy a férfi is hasonlóan érez-e.

Eddigi együttléteik során Dante mindig rendkívül szeretetteljesen és szenvedélyesen viselkedett vele, és úgy látszott, nem érdekli, mit tartanak mások a kapcsolatukról. Felnézett a férfira, bizonyosságot keresve, és valami végtelen gyengédséget vélt felfedezni a tekintetében.

Dante egyszer csak felsóhajtott, mint aki valami kellemetlen tettre szánja el magát.

– Talán már előbb meg kellett volna kérdeznem, Leila – szólalt meg kissé zavartan. – Van valakid, aki Vancouverben hazavár téged?

– Nincs – felelte a nő felszabadultan. Most örült csak igazán, hogy annak idején nem halogatta tovább, és véget vetett a kapcsolatának Anthony Fletcherrel, még mielőtt a férfi elutazott volna Horvátországba. Az egyetlen levél, amelyet Fletchertől Európába érkezése

után néhány héttel kapott, arról tanúskodott, hogy visszautasítása nem hagyott mély nyomot benne.

– Nincs férfi az életedben?

– Nincs – rázta meg Leila a fejét.

– De most már van – mosolyodott el Dante, majd előrehajolt, és ajkát a nő ajkára forrasztotta.

Leila boldogan adta át magát a csóknak a balzsamos illatú éjszakában. Az idő egy pillanatra megállt, és az a másik világ, a hétköznapi valóság világa, egyszeriben semmivé foszlott.

Ám a varázslat sajnos nem tartott soká. Az egyre hangosabbá váló mulatozás ideszűrődő lármája emlékeztette Leilát, hogy bármennyire szeretné is, Dante meg ő nincsenek egyedül ezen a csodálatos szigeten. Felidézte magában munkatársai gyanúsítgatásait, és ami még rosszabb, eszébe jutott a néhány órája véletlenül kihallgatott beszélgetés is.

– Szerinted bölcs dolog, amit teszünk? – suttogta visszahúzódva.

– Nem – felelte a férfi rekedten. – De miért kellene bölcsnek lennie, nem elég, hajó?

Nem, mert neki ez után a varázslatos hét után vissza kell térnie az irodába irányítani az üzletmenetet, és egyedül kell szembenéznie a bírálóival.

Nemcsak azért jött Poincianára, hogy többet tudjon meg a vállalatról, hanem azért is, hogy olyan célratörő üzletasszony benyomását keltse, akire érdemes új beosztásában felelősségteljes feladatokat bízni. Beleszeretni a főnökbe nem igazán erősítette a hitelét azoknak a szemében, akiknek az elismerését a leginkább fontosnak tartotta volna kivívni.

Semmiképpen sem szeretett volna azonban az önsajnálat gyanújába keveredni a kedvese előtt, ezért csak ennyit válaszolt neki:

– Attól tartok, bárki megláthat itt bennünket, és akkor biztosan pletykálni fognak rólunk.

– Kit érdekel? – lehelte a férfi Leila nyakába, miközben kezével végigsimított a vállán, le egészen a karjáig. – Kit érdekel? – ismételte lihegve, majd átölelte a nő derekát, és a terasz végében lévő lépcső felé húzta.

A kertben, a házat a parttal összekötő ösvényt élénkvörös virágú fák szegélyezték. Éjjel fekete esernyőjük borított titokzatos födelet az arra kalandozók feje fölé.

– Várj, Dante! – suttogta Leila, lelassítva lépteit a fák árnyékában. Cipőinek magas sarka belesüppedt a homokba, alig bírt már menni. – A cipőmet nem épp ilyen terepre tervezték.

A férfi megállt, és a lábai elé térdelt. Mint egy tökéletes úriember, levette a szandálokat, majd félretette őket. Utána pedig mint egy tökéletes szerető, egyenként felemelte, és megcsókolta a lábait.

Leila testén jóleső borzongás futott végig, miközben kezével akaratlanul is a férfi sűrű hajába túrt. Dante hosszú másodpercekig mozdulatlan maradt, valószínűleg megpróbálta lehűteni a benne is fellobbanó vágyat, majd amikor végre felegyenesedett, mélyen a nő szemébe nézett.

– Vajon miért teszem ezt, hogy sötét zugokban bujkálok veled, mintha az együttlétünk valami szégyenletes dolog lenne, amit a világ elől rejtegetnünk kell?

Ezek a szavak meglepő hatást tettek Leilára. Hirtelen kihúzta magát, elszállt belőle minden kétkedés, és bátorság töltötte el.

– Én nem szégyellek semmit – jelentette ki büszkén. – Hogyan is tehetném, amikor életemben eddig nem éreztem semmit ennél helyesebbnek?

Dante gyengéden újra a karjába vonta a nőt.

– Hidd el, bármennyire mást mond is a látszat, én nem vagyok az a fajta, aki vakon vetné bele magát bármilyen kapcsolatba!

– Én sem – tette hozzá rögtön nyomatékosan Leila, de a következő pillanatban már ijedten összerezzent. Az emeleti szobák egyikéből fénysugár hatolt át a sötétségen, leleplezve a fák rejtekébe húzódó párt. Dante megfordult, hogy a testével takarja el kedvesét, neki viszont a fehér szmokingja szinte világított a fényben.

Néhányan a vendégek közül a teraszon üldögéltek, hogy jobban élvezhessék az éjszaka balzsamos virágillatát. A figyelmük azonban most már a fák alatt megbúvó, hirtelen fényárba került két alakra összpontosult, és a beszélgetés zümmögése elcsendesült.

– Valami baj van? – érdeklődött nyugodtan Dante, ahogy meghallotta Leila aggodalmas sóhaját.

– Megláttak bennünket, és attól tartok, felismertek téged.

Rövid mosoly suhant át a férfi arcán.

– Remélem is!

– De beszélni kezdenek, és…

– Miért zavar az téged? – kérdezte Dante komoly hangon.

Leila megvonta a vállát.

– Nekem mindegy, de neked, gondolom, nem tesz jót a cégnél, ha rosszindulatú pletykák keringenek rólad.

– Én vagyok a főnök – jelentette ki a férfi magabiztosan. – Nincs szükségem semmihez az alkalmazottaim beleegyezésére. Bármit megtehetek, amit akarok, és nekem jólesik, ha veled lehetek.

Meg kell védenünk őt saját magától! – visszhangoztak most ismét Leila fülében Carl Newbury szavai.

– Dante, néhányan a közvetlen munkatársaid közül nem fogják jó néven venni.

Olyan áttételesen fogalmazta meg a figyelmeztetést, ahogy csak tellett tőle.

Túl jól sikerült.

– Nem hibáztathatom őket – tárta szét karját a férfi, alaposan félreértve kedvese szavait. – Én sem szeretném, ha bármelyikük szemet vetne rád.

– Én nem erre akartam célozni – ellenkezett Leila. – Azt fogják gondolni…

Dante a szavába vágott.

– Nem érdekel, mit gondolnak! Engem csak az érdekel, te mit érzel. Szerintem magamnak ártanék vele, ha titkolni próbálnám a tényt, hogy teljesen… – sóhajtott egyet, és a nő ereiben egy pillanatra megfagyott a vér, miközben arra várt, hogy Dante megtalálja a megfelelő kifejezést – megbabonáztál!

Vajon miért érez most csalódottságot? Tényleg arra számított, hogy a férfi hirtelen félredob minden óvatosságot, és szerelmet vall neki?

– Tehát térjünk csak vissza oda, ahonnan elindultunk! – folytatta Dante. – Téged zavarna, ha finoman szólva, összefüggésbe hoznának kettőnket?

– Soha nem szerettem az érdeklődés középpontjában lenni – felelte Leila őszintén. – Most is jobban örülnék, ha a… kapcsolatunk kettőnk között maradna.

A férfi a zsebébe süllyesztette a kezét, és így figyelte kedvesét, amint az lehajolt felcsatolni a szandálját.

– Nem hiszem, hogy különösebben jól menne nekem az alakoskodás, de a te kedvedért megpróbálom.

Amikor az utolsó pánt is a helyére került, Dante a karját nyújtotta a nőnek. Mintha mi sem történt volna, olyan nyugalommal kísérte vissza Leilát a táncparkettig, majd ott, mielőtt megszólalt volna, megvárta, hogy a többiek hallótávolságon belül kerüljenek.

– Ajándékozna nekem még egy táncot, Ms. Connors-Lee?

Leila azt gondolta, könnyen fenn tudják tartani a látszatot, és feltűnés nélkül elvegyülnek a párok között. Ahogy azonban Dante átkarolta, a hűvös, tartózkodó magatartása hirtelen semmivé olvadt a forró éjszakában. A férfi észrevétlenül közelebb

húzódott, és az illendőnél jóval szorosabban ölelte magához partnerét. Leila pedig meg mert volna esküdni rá, hogy ezt most mindenki észrevette.

Dante megérezte a nő zavarát, s nyugtatgatni kezdte:

– Ne aggódj, drágám! Mi csak táncolunk. Nincs ebben semmi bűnös dolog.

– Ahhoz képest úgy bámulnak ránk, mintha legalábbis szeretkeznénk – jegyezte meg Leila elpirulva.

Dante szája pajkos mosolyra húzódott.

– Nem is tévednek olyan nagyot. Vagy azt hiszed, a cég minden nődolgozójával így szoktam táncolni?

– Remélem is, hogy nem – vonta össze a szemöldökét tettetett szigorral Leila, majd hálásan a férfihoz simult, mit sem törődve Carl Newbury és csapata leplezetlen rosszallásával.

Ám ismét a józan ítélőképessége nyert, amikor az est a vége felé közeledett, és Dante ragaszkodott hozzá, hogy a szobájába kísérje őt. A tizennyolcadik század végén épített udvarházban széles lépcső vitt fel a nagy előcsarnokból egy hosszú folyosóra, amely a végein elágazva az épület két oldalszárnyába vezetett.

Leila szobája ezek egyikének a túlsó felén helyezkedett el, ablakai a szökőkutakkal és pompás virágágyakkal díszített hátsó kertekre néztek.

Amikor a nő ajtaja előtt elbúcsúztak egymástól, Dante futó csókot nyomott kedvese ajkára, majd megkérdezte:

– Velem reggelizel holnap?

A lelkiismerete arra ösztökélte Leilát, hogy újra figyelmeztesse a férfit arra, amiről, úgy látszik, egyszerűen nem hajlandó tudomást venni.

– Dante, te szándékosan keresed a bajt. Mostanság nem sokat voltál bent az irodában. Nem veszed észre, mennyire…

A férfi egy újabb csókkal fojtotta bele a szót kedvesébe.

– Vegye ezt utasításnak, Ms. Connors-Lee! – suttogta. – Reggelizzen holnap velem!

– Értettem, elnök úr! – sóhajtotta megadóan Leila, majd besurrant a szobájába.

Dante hét után pár perccel ébredt, hirtelen és riadtan, valami furcsa elégedetlenség kellemetlen tudatával az agyában. Nem éppen a legmegfelelőbb lelkiállapot egy olyan férfi számára, aki mindig büszkén gondolt arra, hogy bármilyen körülmények között képes tisztán látni a saját és a vállalata ügyeiben.

Most azonban valahogy nem érezte magát a helyzet magaslatán, mióta Leila megjelent az életében, és ellopta a… mijét is? A szívét vagy a józan ítélőképességét? Mert amit itt a szigeten művel, az még a legjobb szándék szerint sem minősíthető másnak, mint forrófejűségnek, rá pedig az ilyesmi eddig egyáltalán nem voltjellemző.

Egyetlen hasonló esetre emlékszik életében, amikor végzős középiskolás korában Jane Perryvel járt.

– Szeretlek – mondta ostobán a lánynak apja párás ablakú, öreg Chevroletjében, miután zabolátlan kamaszvágyai meggondolatlanságra késztették.

És néhány napig, talán egy hétig, még el is hitte. Vallomása hatására Jane meglepően engedékennyé vált, ő pedig úszott a boldogságban, hisz semmiben sem különbözött a többi, vele egykorú fiútól, akik szerettek volna minél többet kipróbálni a tiltott örömökből.

De meglehetősen hamar utolérte a kiábrándulás.

Egyszer a két óra közötti szünetben az öltözőszekrényénél megvárta a lányt, mert valami fontosat akart közölni vele:

– Ne haragudj, de nem tudok pénteken elmenni moziba.

– Miért nem? – biggyesztette le az ajkát Jane, ám szándékosan olyan közel állt meg a fiúhoz, hogy mellbimbóinak hegye érintse a mellkasát.

– Késő este kosárlabdaedzésem lesz – nyögte ki Dante, makacsul figyelmen kívül hagyva, milyen gerjedelmeket ébreszt testében a lány kihívó közeledése.

– Kosárlabda? – ismételte Jane felháborodottan. – Kosárlabda?

– Hát, igen. Lesz egy nagy meccsünk, és az edző szeretné, ha a csapat csúcsformában lenne.

– Ez aztán nagyszerű! – csattant fel a lány. – Még egy vacak meccsről sem lennél képes lemondani a kedvemért!

– Csak egy estéről van szó, az ég szerelmére! Ez nagyon fontos, Jane.

– És én nem?

– Azt nem mondtam.

A lány kék babaszemei megteltek könnyel.

– Bizonyítsd be!

– Tessék? – értetlenkedett Dante. – Mit?

– Bizonyítsd be, hogy tényleg szeretsz! – tette csípőre a kezét a lány. – Döntsd el, mit akarsz: engem vagy a kosárlabdát?

Nos, szép kis mellek ide vagy oda, ez egy pillanatig sem lehetett kétséges.

– Rendben – bólintott a fiú. – Én a kosárlabdát választom. Viszlát, Jane!

Az ő részéről ezzel le is zárta a kapcsolatukat, és soha többé nem esett abba a hibába, hogy összekeverje a testi vágyat a szerelemmel. A kosárlabda helyét a későbbiekben az üzlet világa váltotta fel az életében.

Apja és nagyapja még azzal keresték a kenyerüket, hogy a város legjobb tésztáját készítették egy mások tulajdonában álló vállalatnak. Dante már ifjúkorában elhatározta, hogy semmilyen körülmények között sem lép a nyomdokaikba.

Ő más példát tartott követendőnek, ő nem egyszerűen olyan akart lenni, mint a többi sikeres ember, hanem még jobb, erősebb, okosabb és – bármilyen visszataszítónak tűnik is esetleg – gazdagabb. Mert egy másik lecke, amit életében alaposan megtanult, hogy a becsületes munka még önmagában nem nyújtja azt a fajta sikert, amit ő keres.

Ahhoz, hogy egy férfi tiszteletet ébresszen másokban, több kell. Ahhoz erő kell.

Hatalom. És pénz.

Amíg Leilát meg nem ismerte, ez a meggyőződés irányította az életét. Nevetségesnek tartotta a szenvedélyt, amely külvárosi kertes házakban való letelepedésre és gyermeknemzésre ösztönözte férfi társait. Ez persze nem azt jelentette, hogy lebecsülte volna a család értékét, csak éppen meg sem fordult a fejében, hogy ő is fogékony lehetne ezekre a dolgokra. Elvégre már olyan magasra jutott, valósággal király lett a saját vállalatbirodalmában, hogy túl nagy áldozatot követelne, ha az ő életét is holtvágányra terelné a szerelem.

Most hiába próbálta azonban erről saját magát meggyőzni, vonzódása Leilához percről percre csak egyre erősebb lett.

Ahogy előző nap, a szerelmi együttlétük után visszafelé sétáltak az ültetvényes ház felé, a férfi így szólt:

– Szeretném, ha megismerkednél a családommal. – Várta a már jól ismert belső, figyelmeztető hangot. Nőt még soha nem vitt haza, mivel a szerettei hajlamosak lettek volna az ilyen lépést a jegyesség első állomásának tekinteni.

– Örülnék neki – válaszolta Leila.

Dante megint várt a belső hangra, de amit érzett, az inkább a megkönnyebbüléshez hasonlított, hogy a nő nem utasította vissza az ajánlatát.

Odakintről, a medence környékéről vidám nevetgélés hallatszott be a szobájába, és ez felriasztotta a gondolataiból. Félrelökve az ágya fölé kifeszített szúnyoghálót, a zsalugáteres ajtóhoz tántorgott, kitárta és kilépett a verandára, abban reménykedve, hogy egy szippantás a friss reggeli levegőből észre téríti.

Arról a pontról, ahol állt, kiválóan lehetett látni a homokpadot, amely Poincianát a hullámveréstől oltalmazta. Zöldesbarna, bumerángot formázó alakjával elválasztotta a nyílt tenger mélykékjét a lagúna sekélyebb vizének halvány akvamarinjától.

De az a hullámokról visszaverődő éles fény…

Arcizmai összerándultak a szemébe nyilalló fájdalomtól. Utoljára két éve, a sógora legénybúcsúztatója utáni reggelen érzett ilyen kínzó fejfájást. Azt egyszerűen a másnaposság okozta, de amitől most szenvedett, jóval összetettebb nyavalyának tűnt.

Mindenesetre az látszott a legmegnyugtatóbb magyarázatnak, ha az előző este felszolgált rumpuncsra fogja az egészet. Tulajdonképpen még nagyfokú mértékletességről is tett tanúbizonyságot, hisz az a gonosz ital képes tökéletesen kiütni az embert. Kár, hogy visszafogottsága nem terjedt ki a viselkedésére is.

Kezével végigsimított borostás arcán. Úgy gondolta, hálás lehet, hogy Leilának előző éjszaka helyén volt az esze, és elutasította a közeledését. Mert ha nem így történt volna, a nő most az ágyán feküdne, ő pedig nagy valószínűséggel rajta. Nem túl okos cselekedet egy olyan férfitól, aki mindig az hirdette, hogy az üzletet soha nem szabad összekeverni a szórakozással.

Jobb is lesz, ha megpróbálja gondolatait visszaterelni a szokásos kerékvágásba: itt az ideje véget vetni az ábrándozásnak, egy forró zuhany meg egy csésze erős kávé minden bizonnyal felrázza majd.

Már éppen készült visszatérni a szobájába, amikor meglátta Leilát kilépni az épületből. A nő átment a teraszon, lesétált a partra, apró, kecses lábnyomokat hagyva az elgereblyézett homokon. Egyrészes fekete fürdőruhát viselt, amelynek egyszerűsége csak még jobban kiemelte nőies formáinak igéző gömbölydedségét. Úgy kötötte hátra a haját, hogy az aranyló zuhatagként omlott a háta közepéig. Bőrének aranyló sárgabarackszíne izzott a nappali fényben.

Kiérve a fövényre, ledobta a törülközőjét, és belegázolt a tengerbe. Ahogy a víz a derekáig ért, várt egy pillanatig, majd belevetette magát egy érkező hullámba. Amikor néhány méterrel távolabb ismét a felszínre bukkant, egyenletes, könnyed karcsapásokkal egy természetes sziklaboltozat felé úszott, amely a homokzátony keleti csücskénél emelkedett ki a tengerből.

Dante kiszáradt szájjal figyelte, és újból érezte a leküzdhetetlen vágyat, hogy mellette lehessen.

– Pokolba az üzlettel! – kiáltott fel önkéntelenül is, majd elképesztő gyorsasággal magára rángatta a fürdőnadrágját. – A cég még várhat.

3. FEJEZET

Alig múlt hároméves, amikor az édesapja megtanította úszni, és Leila számára ez egy életen át tartó szenvedély kezdetét jelentette. Mivel már egészen kicsi korában is teljesen otthonosan mozgott a vízben, sok önfeledt órát töltött búvárszemüveggel a fején és légzőpipával a szájában a Szingapúr délnyugati végénél fekvő szigetek elhagyatott öbleit kutatva.

Poinciana meleg, délszaki lagúnája ezekre az időkre emlékeztette. Még búvárszemüveg nélkül is egész halrajokat látott maga alatt a korallok között ide-oda cikázni.

Ez az élmény sokkal jobban kikapcsolta és megnyugtatta, mint bármi más a szigetre érkezése óta. Csak úszott, úszott, miközben teljesen belefeledkezett a vízi világ végtelen békéjébe. Így amikor valami szorosan a bokájára kulcsolódott, majd erősen megrántotta, majdnem felsikoltott rémületében.

Néhány erőteljes rúgással sikerült kiszabadulnia a szorításból, és amikor felbukkant a felszínre, azon vette magát észre, hogy Dante mellett tapossa a vizet. Ha bárki más lett volna, aki így ráijeszt, hát minden bizonnyal jól megmondja neki a magáét. De hogy tudna haragudni, amikor egy olyan szempár szegeződik rá, amely a tenger vizétől meg a felhőtlen égtől lopta a kékjét?

– Nem akartalak megijeszteni – simogatta meg bocsánatkérően kedvese vállát Dante, majd közelebb húzódott hozzá. – Éppen láttalak, ahogy kiléptél a házból, és egyszerűen csak veled szerettem volna lenni.

– Így érzek én is. Vonzol, akár a mágnes, néha már megijedek, mennyire nem vagyok ura önmagamnak. Az éjszaka alig bírtam elaludni, mert mindig csak te jártál a fejemben, amikor meg végre álom jött a szememre…

A férfi csókjával fojtotta Leilába vallomása többi részét. Azután egyre szorosabban húzta őt magához, miközben az öléhez igazította csípőjét, szinte eggyé olvadva vele. Így összesimulva ringatóztak, elfelejtve mindent, csak szenvedélyük parancsát nem. Lábaikat egymásba fonva olyan meghitten szeretkeztek, mintha ez az egész világ csak azért lenne körülöttük, hogy elringassa őket a gyönyör hullámain.

Hirtelen azonban Leila eltaszította magától a férfit, és a tekintete elsötétült a dühtől.

– Valaki távcsővel figyel bennünket a verandáról! – A vér, amely pillanatokkal ezelőtt még vadul száguldozott az ereiben, most mind az arcába szökött. – Ó, Dante! Milyen megalázó!

– Én inkább szánalmasnak nevezném – jegyezte meg a férfi, miközben mérgesen hátrasimította homlokából a haját. – Hogy süllyedhet valaki ennyire mélyre?

Leila a part felé fordult.

– Felismerted?

– Nem. Ahhoz túl hamar visszament a házba. De ha egyszer megtudom…

A nő sejtette, ki lehetett az. Egyedül Carl Newburyről feltételezett ekkora aljasságot.

– Akkor sem fogod elérni a célodat! – morogta maga elé, ahogy úszva elindult a part irányába. – Rád nagyobb szégyent hozna, barátocskám, mint ránk, ha a többieknek bevallanád, hogy látcsővel leskelődtél utánunk.

Dante a nő mellett úszott, de a vizet hasító, hatalmas tempóin látszott, hogy alig bírja fékezni indulatát. Arckifejezése, szikrázó tekintete, pengevékonyra összeszorított szája félelmetes külsőt kölcsönözött neki. Olyan ember benyomását keltette, akivel nem nagyon érdemes ujjat húzni.

– Az ördög vigyen el, ha tűröm, hogy a saját embereim kémkedjenek utánam!

Ez már becsületbeli ügy, bármennyire nem érdekel is, kinek mi a véleménye a tetteimről!

Én sajnos nem lehetek ilyen nagyvonalú, futott át Leila agyán. Őt nem védi meg a beosztása a kicsinyes acsarkodástól. Az olyan férfiak, mint Carl Newbury, soha nem fogják elfeledni neki, hogy ügyesebbnek bizonyult náluk, és megszerezte azt a tengerentúli szilvaszállítási lehetőséget, amely után ők hiába törték magukat.

Elmesélje Danténak, hogy a helyettese milyen ellenségesen viselkedett vele mindvégig, mielőtt elutazott volna a távol-keleti beszerző útjára? Beszámoljon arról, Newbury számára mit jelent az új munkatársak köszöntése és segítése? Megossza vele a felháborodását, hogy az elnökhelyettest még az sem gátolta a gáncsoskodásban, ha ezzel kifejezetten kárt okozott a cégnek?

Leila azonban még túl zsengének érezte a kapcsolatukat ahhoz, hogy sértetlenül átvészelje azt a sárdobálást, amelyet Newbury vitt volna végbe, ha a cég vezetése előtt kell választ adnia a vádjaira.

Soha nem ismerné be a nagy hatalmú elnökhelyettes úr, hogy egyszerűen csak azért orrol Leilára, mert határozottan rendreutasította őt, amikor az egyik munkanap végén ki akart kezdeni vele a már teljesen üres könyvtárban.

– Nagy hibát követ el, kedvesem – figyelmeztette őt Newbury. – Elég nagy a befolyásom itt ahhoz, hogy szépen egyengessem egy olyan hölgy pályafutását, aki kész velem együttműködni. De ahogy elnézem a maga barátságtalan hozzáállását… nos, jobb, ha nem helyezkedik el túl kényelmesen Hasborough íróasztalánál, mivel úgy látom, nem sokáig fogja melegíteni a székét.

– Hiába próbál megfélemlíteni, Mr. Newbury – felelte Leila hűvösen. – Szerintem inkább magának lenne oka az aggodalomra. Úgy hallottam, Kanadában meglehetősen szigorú törvények nyújtanak védelmet az efféle zaklatással szemben.

– Milyen zaklatásról beszél? – emelte mindkét kezét a magasba Newbury, gúnyosan rémületet színlelve. Leila akaratlanul is megállapította magában, hogy az ujjai olyanok, mint a nyers virslik, rövidek, húsosak és puhányok. A látványtól megborzongott. – Csak a beszerzési csapat újoncának szeretnék némi segítséget nyújtani. Ez minden.

– Köszönöm, nem kérek a segítségéből – jelentette ki nyomatékosan a nő. – És ha még egyszer hozzám merészel érni, biztosíthatom, hogy hamarosan más fogja melengetni a cégnél a székét!

A férfi megvonta a vállát.

– Mindkettőnket meghallgatnának, kedvesem – vigyorgott csúfondárosan –, lévén a nemi zaklatás kétoldalú dolog. És minek is titkolnám, lennének bizonyos gondjai a bizonyítással, ugyanis éppen elég ember csodálkozik azon, hogyan került magácska ebbe az állásba. Mindenki tisztában van vele, hogy akadnak olyan hölgyek, akik az egyik ágyból a másik ágyba bújva próbálnak a pályájuk csúcsára jutni, és mint már említettem, elég befolyással rendelkezem itt ahhoz, hogy kettőnk közül nekem higgyenek az emberek.

Nem, ha Carl Newburyt támadás éri, azonnal visszavág, és megkísérli Leilát befeketíteni. A nő pedig rettegve gondolt arra a lehetőségre, mekkora csalódást okozna neki, ha Dante esetleg hitelt adna az elnökhelyettes rágalmainak.

– Átosonok a kerten, és megkerülöm a házat a hátsó bejárat felé – ajánlotta Leila, amint a férfival a partra értek. – Így kevésbé vonjuk magunkra a figyelmet.

– Nem – rázta meg a fejét elszántan Dante, és felvette a nő törülközőjét, hogy megtörölje kedvese víztől csöpögő haját. – Semmi esetre sem engedem, hogy egy gyáva kukucskáló határozza meg, hogyan viselkedjünk.

A férfi ezekkel a szavakkal újra bátorságot öntött Leilába.

– Talán saját magunknak kerestük a bajt – suttogta elgondolkodva a nő. – De nem bántam meg egy pillanatot sem, amit közösen töltöttünk. Ha visszaforgathatnánk az idő kerekét, egy percig sem haboznék ismét megtenni, amit eddig tettünk.

Dante megszorította a kezét.

– Biztos vagy benne?

– Teljesen.

Ekkor a férfi megállt, és mélyen Leila szemébe nézett. A hajnali levegőben friss virágillat terjengett. A teraszon felállított, vászontetővel fedett reggeliző büfé asztalán kávé gőzölgött. A parton a tenger suttogva válaszolt az enyhe szellőben csattogó pálmalevelek hangversenyére. Ám mindez olyan távolinak és meseszerűnek tűnt Dante szemének kék ragyogása mellett, ahogy izzó tekintettel végigmérte kedvesét.

– Azt hiszem – szólalt meg végül –, el kell hogy vegyelek feleségül.

Leila szíve vadul száguldani kezdett, maga sem tudta, hogy a boldogságtól, a félelemtől vagy a bizonytalanságtól.

– Engem, feleségül? – ismételte álmélkodva.

A házasság döntő lépés, szövetség, amely egy életen át kell, hogy tartson. Miként is kötelezhetné el magát bármelyikük is ilyen véglegesen négynapi ismeretség után?

Ugyanakkor az első pillanattól kezdve ott érezte magában a határozott meggyőződést, hogy ő ezt a férfit született szeretni. Ez késztette arra is, hogy odaadja magát neki. Hogyan is engedhetné a pillanatnyi kételyt diadalmaskodni egy ilyen bizonyossággal szemben?

– Úgy látom, nincs más megoldás – folytatta Dante. – Irányítanom kell a vállalatot, egyre több társadalmi kötelezettségnek kell eleget tennem, de mindezek már semmit sem jelentenek nélküled. Milyen magyarázatot tudna erre adni, Leila Connors-Lee? Miféle bűbájjal igézett meg engem?

A nő zavartan rázta meg a fejét. Hogyan is magyarázhatná meg a megmagyarázhatatlant, azt, amire nem létezik ésszerű válasz? Találkoztak. Ez ilyen egyszerű – és ilyen bonyolult. Egyikük sem kereste a szerelmet, de beigazolódtak édesanyjának sok évvel ezelőtti szavai. A szerelemre nem vonatkoznak a földi világot irányító törvények.

– Hozzám jössz feleségül? – tette fel Dante újra a kérdést.

Leila lenézett a férfi kezére, ahogy átkulcsolta az övét. Erős kéznek látszott, a bőr megfeszült az inak fölött, de talán az erejét nem is annyira az izmok adták, mint inkább valami belső határozottság. Tisztán érezte, hogy ez a férfi nem omlik össze, ha balszerencse éri, nem lehet arra kényszeríteni, hogy a könnyebb utat válassza, amikor az élet kíméletlenül bánik vele. Ez a férfi az ördöggel is szembeszállna, de semmi áron nem adná gonoszságra a fejét, fenntartás nélkül mer szeretni, és nem törődik a külvilág ítéletével.

– Szerdán ismertük meg egymást, és ma még csak vasárnap van – próbált Leila mégis józanul érvelni.

– Egész életemben téged vártalak – felelte Dante egyszerűen, de ezzel mindent elmondott.

– Igen – bólintott a kedvese. – Én is így érzem.

– Akkor hozzám jössz?

– Boldogan.

A férfi közelebb hajolt hozzá, és megcsókolta a reggelizőasztal mellett felsorakozott társaság szeme láttára. Mindenki őket figyelte. Néhányan együtt örültek velük, néhányan megbotránkoztak rajtuk. Carl Newbury nem is leplezte felháborodását.

Leila azonban senkivel sem törődött. Mert, ahogy az édesanyja ígérte, megtalálta azt az embert, aki a nap lesz a reggelein, és a hold az éjszakáiban. Mit kívánhatna még egy nő?

A következő szerdán mindannyian visszatértek Vancouverbe, Carl Newbury kivételével, aki egyenesen New Yorkba utazott egy üzleti tárgyalásra. Annyi munka várt rájuk az irodában, hogy az első néhány hétben nem maradt idejük az embereknek pletykálkodásra. Később azonban az érdeklődés középpontjába került a nagyfőnök szerelmi kalandja, és Leilának meg Danténak az a törekvése, hogy a magánéletüket távol tartsák a munkahelyüktől, csúfos kudarcot vallott.

Február utolsó péntek estéjén Dante egy olasz étterembe vitte vacsorázni Leilát, amelyet ízléses berendezése éppolyan vonzóvá tett, mint első osztályú konyhája. A lenyűgözően berendezett, egykori viktoriánus szalon kandallójában tűz pattogott. A pompás borvörös asztalterítőkön ezüst evőeszközök és kristálypoharak csillogtak.

A halvány fréziacsokrok között vékony fehér gyertyák fénye reszketett.

Miközben a főételre vártak, Dante megköszörülte a torkát, amiből sejteni lehetett, hogy fontos bejelentésre készül, majd nagyon megfontolt, higgadt hangon megszólalt:

– Megegyeztünk ugyan, hogy várunk egy kicsit, mielőtt nyilvánosságra hoznánk a terveinket, de a cég dolgozói körében akkora érdeklődés mutatkozik a kapcsolatunk iránt, hogy arra gondoltam, be kellene avatnunk a családjainkat is, még mielőtt másoktól értesülnének róla.

– Azt hiszem, igazad van – válaszolta Leila eltűnődve.

A férfi megfogta a kezét.

– Nem vagy túl meggyőző. Attól félsz talán, hogy az édesanyád vagy az unokatestvére nem örül majd a hírnek?

Leila elmosolyodott.

– A legkevésbé sem. Cleo ugyanis azt jósolta, mielőtt elutaztam volna a Karib-tengerre, hogy egy magas, fekete hajú, jóképű idegennel fogok ott találkozni, aki majd levesz a lábamról.

– Ó, igen, már emlékszem – mosolyodott el Dante is. – Mesélted, hogy Cleo hajlamos komolyan venni, amit kiolvas a kártyákból. De hogyan fog vélekedni az édesanyád? Nem tart majd meggondolatlannak bennünket, amiért házasságot emlegetünk ilyen rövid ismeretség után?

– Nem hinném. Anyám ugyanis örök lázadó. Ötven évvel ezelőtt, amikor a baráti köre szép lassan kezdte magára venni a házasság kötelékét, őt még nem tartották eléggé alakíthatónak ahhoz, hogy bárkinek is a figyelmébe merjék ajánlani. És ez így is maradt egészen addig, amíg végre meg nem találta azt az embert, aki úgy szerette őt, amilyen volt.

– Ő lett az apád, ugye?

– Igen. Anyám megtalálta mellette a helyét, fényűző estélyeket adott, és szívesen hódolt a legkülönfélébb művészeteknek. Ám soha nem lett volna képes arra, hogy más emberek által felállított szabályoknak engedelmeskedjék. Mindig a saját útját járta.

Dante jókedvűen felnevetett.

– Az elbeszélésed alapján igazi erős jellemnek tűnik. Alig várom, hogy megismerhessem. Te azonban nem vagy ilyen lázadó természet. Talán inkább az apádra ütöttél?

Leila remélte, hogy nem.

– Néhányak szerint a nyelvtehetségem meg az üzleti érzékem rá emlékeztet, de én szeretem azt hinni, hogy teljesen önálló egyéniséggé fejlődtem, és csak magamra hasonlítok.

Dante rögtön megérezte kedvese szavaiban a kelletlenséget.

– Nem szeretsz az apádról beszélni, ugye?

– Nem – ismerte el Leila. – Inkább most te mesélj a családodról! – Korábbi beszélgetésekből már tudta, hogy a férfi szülei csak bevándoroltak Kanadába, az apja

Olaszországból, az anyja Oroszországból származott, hat gyermekük közül Dante született elsőként, és őt aztán csupa lány követte. – Mióta is özvegy az édesanyád?

– Tizenhat éve.

– És nem ment többet férjhez?

– Nem. Gyakorlatilag attól kezdve én lettem a család feje.

– És nem tartasz attól, hogy féltékenyek lesznek rám, hiszen eddig természetesnek vették, övék az első hely a szívedben?

– A húgaim röpködni fognak a boldogságtól, az édesanyám pedig minden bizonnyal átszalad majd a templomba, hogy gyertyát gyújtson a házasság védőszentjének – nyugtatta meg kedvesét a férfi. – Évek óta imádkozik már azért, hogy tőlem is születhessen unokája, mintha a meglévő tizenegy nem lenne neki elég.

Leila megkönnyebbülten felnevetett, és máris nagyon rokonszenvesnek találta Dante családját.

– Még mielőtt a nevüket megtanulhatnád, a lányok már az utolsó mozzanatig meg fogják tervezni az esküvőnket – ígérte Dante. – Julia előráncigálja majd az esküvői fátylat, amelyik minden Rossi menyasszony fejét borította azóta, hogy a nagyanyám tisztességes embert faragott a nagyapámból. Annie tortát akar majd sütni, Christine pedig arról fog győzködni, hadd legyen az összes unokahúgom koszorúslány. És a tény, hogy elhatároztuk, kivárjuk az esküvővel a nyarat, semmit nem változtathat ezen. Úgy tesznek majd, mintha a jövő hét közepére mindennek készen kellene állnia.

Még csak hallani is furcsa volt erről a népes családról. Leilának kivételes gyermekkorban lehetett része. Rá külön dadus vigyázott, és tízéves koráig nevelőnő tanította otthon. Ezután egy előkelő magániskolába járt, és sohasem találkozott még olyasfajta lármás családi élettel, amilyenről Dante számolt be lelkesen. Vajon képes leszek valaha is beilleszkedni? – tépelődött magában.

– Nyeljük le a keserű pirulát, és a következő hétvégét szenteljük a családi ismerkedésnek? – javasolta a férfi. – Biztos vagyok benne, ha egyszer megismered őket, remekül fogod magad érezni közöttük.

Mindennek ellenére Leila meglehetősen idegesen készült kiszállni a kocsiból, amikor vasárnaphoz egy hétre a férfi bekanyarodott az öreg, háromszintes ház kocsifelhajtójához. Az épülethez nagy, szépen gondozott kert tartozott, és a szomszédban egy park terült el, amelynek kovácsoltvas padjairól a szülők figyelhették játszadozó gyermekeiket.

Dante leállította a motort, majd a kedveséhez fordult:

– Nos, felkészültél a megpróbáltatásokra, drágám?

– Azt hiszem, igen. – Leila igyekezett mosolyogni. Tudta, a férfi már elkottyantotta otthon a házassági szándékukat. Ráadásul a bejelentést pont úgy fogadták, ahogy Dante megjósolta, Leila idegei mégis pattanásig feszültek. – Elismerem, hogy nevetségesen hangzik, de görcsben áll a gyomrom.

Ekkor kinyílt a ház bejárati ajtaja, és mintha csak próbára akarnák tenni, egy sereg gyerek özönlött le a lépcsőn, az autó felé rohanva. Arcocskák tapadtak az ablaküvegre, és a várva várt vendéget bámulták szégyentelen kíváncsisággal.

– Csinos – jelentette ki egy copfos kislány.

– Öreg – jegyezte meg egy fiú, enyhe undorral a hangjában.

– Nézd, anya! Megjött! – sikított egy másik gyerek, visszaszaladva a házba.

Még fel sem ocsúdott, és Leila a kocsifeljárón állt, körülötte mindenhol apróságok. Mellette Dante ültetett fel éppen a vállára egy négy év körüli fiúcskát, és fejtett le óvatosan magáról egy másikat, aki azon mesterkedett, hogy megmássza a lábát, miközben még két lány is a térdeibe kapaszkodott.

Leila a nagy lármában és kavarodásban szinte észre sem vette, ahogy feltuszkolták őt a lépcsőn, be a házba, egy hallba, ahol még több ember várakozott. A bemutatkozások sora

úgy tűnt, mintha egy egész örökkévalóságig húzódna, jóllehet a valóságban aligha tarthatott tovább öt percnél. Túlélte a barátságos szemrevételezést, sőt még egy-egy mosolyra is futotta közben, de a nevek szinte azonnal kiröpültek a fejéből.

– Nem könnyű itt tájékozódni – kacsintott rá az egyik sógor, aki a vállára pelenkát terítve épp egy kisbabát büfiztetett. – Nekem egy hónapba tellett, mire megtanultam, ki kicsoda, de néha még mindig összekeverem őket.

– Mert lassan tanulsz, Charles! – kotyogott közbe az egyik húg. – Mondtam is Stephanie-nak, hogy ne hagyja magát elszédíteni egy ilyen üresfejű szépfiútól, de nem hallgatott rám.

– Ha érdekel, fizikát tanít egy középiskolában – súgta oda Leilának egy másik férfi, miközben az egész társaság megindult a ház hátsó traktusa felé. – Az igazat megvallva, talán neki van a legtöbb esze közöttünk.

Elhaladtak egy kicsit merev ünnepélyességgel berendezett nappali mellett, amelyet szemmel láthatóan ritkán használtak, utána pedig egy ebédlő következett, amely hasonló benyomást keltett. A folyosó végén azonban hatalmas nappali-étkezőkonyha várta őket, amelyen rögtön látszott, hogy a családi összejövetelek kedvenc színhelye.

Egy súlyos tűzhely mellett vörösréz edények és fokhagymafonatok lógtak a mennyezetbe épített vasrácsról. A dupla mosogató fölött, az ablakpárkányon cserepes jácintok sorakoztak. A szoba másik végében lévő kandallóban óriási tuskók pattogtak vidáman, és a fa füstjének kellemes illata szétáradt a levegőben. A kandalló körül kárpitozott székek és heverők helyezkedtek el. A sarokban egy fonott ládát alig lehetett becsukni a játékoktól, a hátsó kertre nyíló dupla üvegajtó mellett pedig rozoga pianíno állt, a tetején bekeretezett fényképekkel. A szoba munkasarkát a társalkodórésztől hosszú asztal választotta el, amelyet már meg is terítettek az étkezéshez.

– A fiúk kirángatták Dantét focizni, de ne aggódj, ebben a kánikulában nem fog sokáig elmaradni! – közölte az egyik húg, Leila sejtése szerint Ellen. – De nem is baj, legalább nem lábatlankodnak itt a kis csirkefogók, így nyugodtabban beszélgethetünk. Annyira örültünk, amikor a mama elmondta a nagy újságot!

– De azt elfelejtette megemlíteni, hogy ilyen soványka vagy – tréfálkozott egy másik. – Én bezzeg még a kicsik megszületése előtt sem büszkélkedhettem ilyen karcsú derékkal!

– Gyönyörű menyasszony leszel – hangzott valahonnan másfelől. Irene Rossi szólalt meg, Dante édesanyja, az egyetlen nő, akit Leila már most is teljes bizonyossággal azonosítani tudott, és aki e rövid idő alatt is egészen a szívébe férkőzött. A mosolya és a szeme annyira hasonlított Dantéére, hogy le sem lehetett volna tagadniuk a rokonságot. – A fiam boldoggá tett ma engem. Végtelenül örülök, hogy a családomban köszönthetlek!

Vendégszeretetük és szívük melege már el is feledtette Leilával, hogy valaha is tartott a velük való találkozástól. Amikor Dante végre előbukkant, ott találta kedvesét a tűzhelynél, amint a mártást kevergette, és épp az esküvőről való elképzeléseit osztotta meg leendő férje rokonságával.

– Azért túl lehetett élni, ugye? – kérdezte a férfi, miközben este hazafelé hajtottak.

– Nem – sóhajtott fel a nő, akit annyira teletömtek süteménnyel meg gyümölcstortával, hogy meg kellett lazítania az övet a derekán. – A családod egyszerűen csodálatos, Dante!

– Igen – hagyta helyben a férfi, és balra fordult a Cambie Streetről, rá a Forty-First Avenue-ra, a város nyugati része felé. – Amikor még cseperedtünk, úgy éreztem néha, hogy a sok húg csak púp a hátamon, de most, miután a mama egyedül maradt, már örülök, hogy ennyien vagyunk. Gyerekkorunk óta a szomszédok is kicserélődtek. Akik az utcában laktak, elköltöztek vagy meghaltak, és akik a helyükbe jöttek, már másfajta emberek. Leginkább munkába járó házaspárok, alig van közöttük olyan nő, aki szívesebben marad otthon, hogy megsüsse a családnak a kenyeret, vagy egy csésze kávé mellett recepteket csereberéljen. Nem is tudom, édesanyám mit kezdene az idejével, ha nem lenne miért

hetente legalább egyszer felforgatnia a konyhát, vagy az első hívásra nem sietne gyereket őrizni, különösen télen, amikor a kertben sem talál túl sok tennivalót.

Leilának most akaratlanul is a saját családja jutott az eszébe, mert előző nap náluk jártak.

– Az én anyám viszont majdnem az egész életét egyedül tölti, szinte remete lett belőle. Azt hiszem, nehezére esik az alkalmazkodás, amióta ide költöztünk.

– Ilyet soha nem feltételeztem volna róla, bár el tudom képzelni, miért tartja Vancouvert tespedő városnak a Szingapúrban folytatott életvitele után.

Előző nap, amikor Leila bemutatta őket egymásnak, Dante vonzereje és őszinte érdeklődése valóságos csodát művelt Maeve Connors-Lee-vel. Egy kis időre feltámadt régi énje, és újra az a szellemes, szórakoztató nő lett, aki egykor állandóan a társaság középpontjában ragyogott.

– Jól palástolta az érzelmeit tegnap – jegyezte meg Leila –, de valójában soha nem heverte ki az apám halálát. Miután egyedül maradt, szinte szökve távozott Szingapúrból, hisz ott minden a házasságára emlékeztette.

– Szép hallani egy olyan párról, aki közel harminc év után is ennyire szerette egymást.

– Valóban az – felelte Leila, leplezve fájdalmát. Képes lesz-e valaha is nyíltan beszélni kedvesének apja öngyilkosságáról? Arról, hogy a halála után kiderült, felhalmozott adósságai messze meghaladták anyagi lehetőségeit, és egyáltalán nem teremtette meg az anyagi hátterét annak a csakugyan rendkívül magas életszínvonalnak, amelyet a felesége meg a lánya számára biztosított. Néhány hitelező még úgy sem kapta meg a pénzét, hogy gyakorlatilag mindenüket eladták.

Negyvenkét évesen az anyját még valószínűleg nem törte volna meg annyira ez a szerencsétlenség, de hetvenegy évesen túl öregnek és elesettnek érezte már magát ahhoz, hogy újrakezdje az életét egy olyan városban, ahol korábban a társadalmi élet középpontjában állt, és egy nagyra becsült üzletember feleségeként tartották számon.

Inkább elmenekült – el a címoldalaktól, a sajnálkozástól, a találgatásoktól – vissza, arra a vidékre, ahonnan jött, az egyetlen családtagjához, aki megmaradt neki a lányán kívül. Leila úgy döntött, vele jön, mert bár nagyon szerette az apját, a végén szégyenkezett miatta.

Dante bekanyarodott a kis mellékutcába, ahol Cleo apró házacskája állt egy kis emelkedő tetején. A férfi leállította a kocsit a kapu melletti galagonyasövény árnyékában, majd odahajolt kedveséhez, és megcsókolta őt.

Mint mindig, amikor Dante hozzáért, Leila most is érezni kezdte testében a vér forró lüktetését, a vágy félreismerhetetlen lobogását. A boldogtalan múlt egy csapásra a semmibe veszett, csak a pillanat varázsa számított, és a holnap ígérete. Közelebb húzódott a férfihoz, hogy testük a lehető legjobban egymáshoz simuljon.

Már-már teljesen hatalmába kerítette őket a szenvedély, de annyira mégsem feledkezhettek meg magukról, hogy az utca közepén parkolva engedjenek ösztöneiknek.

Dante kelletlenül elhúzódott, és félresimította kedvese homlokából a haját.

– Ugye nagyon fogok hiányozni? – kérdezte.

Leila eddig megpróbált nem gondolni a holnapra, amikor Dante négy hétre elutazik majd egy hosszú tárgyalássorozatra, először Londonba, azután a Közel-Keletre, onnan pedig Indiába, végül Belgiumba és Hollandiába. Hirtelen azonban elérkezett a pillanat, amikor már nem menekülhetett tovább a fájdalmas tény elől.

– Borzasztóan – válaszolta, és közben szégyellte magát, amiért majdnem elpityeredett. Végül is mit számít az a négy hét, amikor még az egész élet előttük áll?

– Meglátogathatnád időnként a családomat – javasolta Dante. – Ismerd meg őket minél jobban! Hozd össze Maeve-et meg Cleót az édesanyámmal! Menj el esküvői ruhát venni!

Tervezd el, hol szeretnél élni, milyen házban! Foglald el magad, és az idő röpülni fog. Egykettőre itthon leszek, meglátod!

Hát persze. Rengeteg a tennivalója, ráadásul ott van a munkája is. Igazán nem fog unatkozni az elkövetkezendő hetekben. Mégis, ahogy a nő ott álldogált, amíg a Jaguar hátsó lámpáinak a fénye a semmibe nem veszett, és a motor bugása is teljesen el nem halt az éjszaka csendjében, úgy érezte, mintha örökre elbúcsúzott volna szerelmétől.

4. FEJEZET

Ha a következő két hét pokolian nehezen telt is el, Dante telefonjai legalább elviselhetővé tették. Igaz, semmi sem érhetett fel a férfi valódi jelenlétével vagy az öleléseivel, de az, hogy néhány naponta hallhatta a hangját, mégis rengeteget segített.

Újra és újra erőt öntött belé, hogy bátrabban nézzen szembe Carl Newbury mindennapossá váló zaklatásaival.

Leila számára a legjobb az lett volna, ha semmi dolga nem akad a férfival, de mivel ő volt a tengerentúli beszerzésekért felelős elnökhelyettes, nem lehetett kikerülni. Amikor összeállította a Hongkongból már elindított áruk listáját, csatolta a vonatkozó fényképeket és az észak-amerikai kereskedelmi ügynökhálózat részére szétküldendő termékminták listáját, ezt még Newburynek is be kellett mutatnia.

– Mi az, maga még mindig robotol, holott már kifogta a mesebeli aranyhalat? – érdeklődött gunyorosan az elnökhelyettes, tömpe ujjait a hasán összefűzve.

A férfi sértő szavait válaszra sem méltatva, Leila levágta elé a jelentést, majd sarkon fordult. Newbury azonban fürgébbnek bizonyult, felpattant a székéből, és megkerülve az íróasztalt, váratlanul elvágta az útját.

– Abban reménykedik, hogy sikerült az ujja köré csavarni a főnököt? – sziszegte ellenségesen. – Én a maga helyében nem innék előre a medve bőrére. Dante egyszer csak észhez tér, és akkor… viszlát, kedvesem! Erre mérget vehet.

Leilának kedve lett volna ráfagyasztani az önelégült mosolyt Newbury arcára, elárulva neki, hogy már az esküvőjük napját is kitűzték. Ám megállapodtak Dantéval, hogy megvárják, amíg hazatér, és csak azután jelentik be a hírt. Így hát, magában tartva felháborodását, faképnél hagyta a férfit.

Szerencsére leendő rokonsága körében időnként felüdülésre lelt a nyomasztó munkahelyi légkör után.

– Négy hónap szinte semmi egy esküvő megszervezésére – jelentették ki, miközben kérdések özönével ostromolták.

– Kiket hívnál meg? Hol akarod megvenni a stafírungot? Hány koszorúslányt szeretnél? Milyenek legyenek a színek? Milyen virágokat gondoltál? Melyik templomban lesz a szertartás? Kiválasztottad már valamelyik nagyáruházban, milyen háztartási felszereléseknek vennéd a legnagyobb hasznát? Nem? Te jó ég, hát hogy fogják tudni az emberek, mit vegyenek nászajándékba, ha nem állítasz össze egy kívánságlistát?! Vagy talán örülnél, ha öt kávéfőzőt, vagy hat különböző ezüst étkészletet kapnál? És hol legyen a vacsora? Te is tudod, hogy a legjobb helyeket már egy évvel előre lefoglalják!

– Én bizony nem tudtam – panaszkodott Leila az édesanyjának meg Cleónak az egyik ilyen maratoni megbeszélés után. – Még csak nem is sejtettem soha, hogy egy esküvő megszervezése ilyen kimerítő lehet. Azt hittem, megúszhatjuk valami kis bensőséges ünnepséggel, hiszen mi itt alig ismerünk valakit, de Danténak olyan sok barátja és üzletfele van, nem is beszélve a családja létszámáról, hogy attól tartok, egy egész emberseregletet kell majd meghívnunk.

– De honnan szedünk össze ennyi pénzt? – aggályoskodott az anyja. – Természetesen én is azt szeretném, ha emlékezetes lenne az esküvőd, drágám, de egyelőre még ötletem sincs, miből fizessünk ekkora…

– Ez ne a te gondod legyen! – vágott közbe a lánya. – Mostanság a párok közösen állják az esküvői kiadásokat, és ha nagyon megszorulnék, még mindig eladhatok egy-két ékszert.

– Szó sem lehet róla! – ellenkezett az anyja. – Én egyszerűen nem engedem, hogy megválj az egyetlen örökségtől, amit apád rád hagyott! Más megoldást fogunk találni.

Hosszú, ősz hajfonatát átdobva a vállán, Cleo megdörzsölte a kristálygömbjét, és meredten a belsejébe nézett.

– Minden megoldódik. Bízzál bennem!

Így telt el három hét, hogy már csak öt munkanap maradjon, mire elkövetkezik végre az utolsó hétvége, és vele a boldog készülődés, mindaz az önfeledt cicomázkodás, ami egy nő számára a kedvesével való találkozást felejthetetlenné teszi.

Azután elérkezik a hétfő reggel is, egy szokásos munkanap, amely délutánra viszont egészen rendkívülivé válik, hiszen kettőkor leszáll Dante gépe, és Leila újra kivirulhat.

– Merthogy amióta elment, úgy érzem, mintha lebegnék Vancouver és a hely között, ahol éppen van – magyarázta az anyjának egyik nap munkába indulás előtt. – Mintha időeltolódástól szenvednék. Te itt feltálalod a reggelit, de én a gondolataimban együtt gyönyörködöm vele a lenyugvó napban.

Az anyja nevetett.

– Szóval ezért nincs mostanában reggel étvágyad! Én meg azt hittem, Cleo főztje miatt.

– Nem, nem, én vagyok a hibás. Minden menyasszony ennyire elszakad a valóságtól az esküvője előtt, vagy csak én lettem ilyen javíthatatlan ábrándozó?

– Sok minden kavarog a fejedben, drágám. Nincs is ebben semmi csodálatos, elvégre az életed száznyolcvan fokos fordulatot vett. Először új munkahelyre kerültél, utána pedig összetalálkoztál Dantéval. Már nem vagy az, aki voltál.

– Nem, nem az vagyok – helyeselt Leila elgondolkozva. – Úgy érzem, mintha egy tündérmesében élnék.

Ám még aznap este, ahogy a munkából hazaért, telefonon kereste őt Gloria Fletcher, annak a férfinak az anyja, akivel még Dante előtt együtt járt, mintha csak arra akarná emlékeztetni őt, hogy nem mindenkinek telnek ilyen boldogan a napjai.

– Leila, kedvesem – hebegte –, éppen most kaptuk a hírt. Borzasztó szerencsétlenség történt Horvátországban. És Anthony… – A hangja elcsuklott, mintegy jelezve, hogy rossz hírt akar közölni. Gloria Fletchert Leila nem olyan asszonynak ismerte, aki egykönnyen összetörik…

A fiatal nő szíve összerándult a rémülettől. Anthony képe jelent meg előtte, ahogy utoljára látta a magas, büszke, csinos és jóképű férfit. Igaz, hogy szakított vele, de ennek ellenére kedvelte őt, és jó barátjának tartotta. Az az egy-két levél, amelyet az elválásuk óta kapott tőle, arról tanúskodott, hogy Anthony elfogadta Leila döntését, és nem neheztel rá emiatt. Most a gondolat, hogy ott fekszik valahol talán haldokolva a világ másik végén, megrémítette, vagy ami még rosszabb, leírhatatlanul megrázta Leilát.

– Ó, Mrs. Fletcher – sóhajtotta –, ugye nem azt akarja mondani, hogy…

– Egy robbanás következtében súlyos fejsérülést szenvedett, úgy tudjuk, koponyatörése van, de hála az égnek, túljutott már az életveszélyen. – Egy gyors lélegzetvétel a vonal másik végén jelezte, hogy Anthony anyja visszanyerte régi lelkierejét.

– Természetesen nem lehetünk tisztában addig az állapotával, amíg nem látjuk őt személyesen. Az elmúlt két hét folyamán Németországban kapott kórházi kezelést, és szerencsére már annyira felépült, hogy holnapután hazarepíthetik Vancouverbe.

– Borzasztóan sajnálom – mondta Leila. – Óriási megrázkódtatás lehetett ez magának meg a férjének.

– És magának is, kedvesem. Úgy látom, még mindig nem fogta fel teljesen, hogy mi történt.

Ez a furcsa kijelentés mellbe vágta Leilát. Hát Anthony családja nem tudja, hogy már szakítottak?

– Gondolom, ott akar lenni mellette, amikor hazajön. A gépe csütörtökön délelőtt tizenegykor száll le, és bár az munkanap biztosra veszem, hogy a főnöke adni fog egy kis szabadságot, tekintettel a történtekre.

– Mindez nagyon kedves magától, Mrs. Fletcher, de úgy érezném magam ott, mint egy betolakodó. Anthony állapotát ismerve, ez az alkalom a családé kell hogy legyen.

– Mi tulajdonképpen családtagnak számítjuk magát, kedvesem.

Megint egy nyugtalanító utalás arra, hogy Anthony anyja nem értesült még a szakításukról. Leila szeretette volna tapintatos módon lezárni ezt a beszélgetést, ezért így szólt:

– Átrepülni az óceánt még egy makkegészséges ember számára is igen fárasztó lehet. Inkább akkor szíveskedjenek telefonálni, amikor már tudják, hogy van. Könnyen előfordulhat, hogy az első pár napban senkit sem akar látni.

– Magát látni akarja majd – jelentette ki Mrs. Fletcher most már-kissé türelmetlenül. – Nem sokkal azelőtt beszéltünk vele telefonon, hogy magát felhívtam volna, és ő ezt elég egyértelműen közölte velem. Remélem, Leila, nem akar csalódást okozni neki?!

Mivel Mrs. Fletcher kérdése inkább utasításnak hangzott, nehéz lett volna úgy válaszolni rá, hogy az ne tűnjön modortalannak vagy közönyösnek. És talán, gondolta Leila, ennyit meg is tehetek. Egy délelőttöt igazán távol maradhatok az irodától. A munkakiesést némi túlórázással könnyen pótolhatom majd.

Annál sürgetőbbnek látszott, hogy a félreértést, amelyben Anthony szülei éltek, mihamarabb tisztázzák, különös tekintettel arra, hogy Leila időközben már egy másik férfinak ígérte oda magát. Ezt azonban aligha lenne célszerű telefonon megbeszélniük.

– Leila, itt van még? – Az asszony hangja ezúttal határozott éllel szólalt meg.

– Igen, Mrs. Fletcher.

– Akkor hát megbeszéltük? Találkozunk csütörtökön?

– Ott leszek – ígérte Leila.

– Tudtam, hogy számíthatunk magára, kedvesem. Anthonynak most nagyobb szüksége van a szeretetére, mint eddig bármikor.

Ezek a szavak csak még jobban megerősítették Leila rossz előérzetét és a vágyat benne, hogy amint Dante hazatér, az egész világ előtt teremtsenek végre tiszta helyzetet.

Jó, ha az embernek vannak magas beosztásban lévő barátai, gondolta Dante, ahogy csütörtök este végigloholt az amsterdami Schiphol repülőtér várócsarnokán.

Máskülönben még egy éjszakát a városban kellett volna töltenie. Ahogy lenni szokott, egy telefon, no meg némi borravaló megtette a hatását, és övé lett az utolsó szabad hely a Torontóba tartó járaton.

A falióra szerint háromnegyed nyolc múlt két perccel. Kevesebb, mint tíz perce maradt, hogy átjusson a biztonsági ellenőrzésen és elérjen a kapuhoz, ahol a Boeing 747-es személyzete a felszállási engedélyre várt.

Megtapogatta zakója szivarzsebét, ahová az aznap reggel vásárolt gyémántgyűrűt tette, aktatáskáját átemelte egy babakocsit toló kismama fölött, majd megkerült egy japán turistacsoportot, akik a vámmentes üzlet bejáratánál tolongtak. Öt perc elteltével már az utolsó akadályokat vette, és még épp elérte a gépéhez vezető kaput.

Kissé lihegve és zilálton foglalta el a helyét az utasok között, de mit sem törődött vele, hiszen ennél sokkal nagyobb áldozatra is képes lett volna azért, hogy akár csak néhány perccel kevesebb ideig kelljen távol lennie Leilától. Ez sarkallta őt arra is, hogy hat nap üzleti megbeszéléseit kettőbe zsúfolja, és a tervezettnél négy nappal korábban repüljön haza.

Számításai szerint éjfél után érkezik meg Vancouverbe. Ahhoz mindenesetre túl késő lesz már, hogy felhívja Leilát az örömhírrel, hamarabb sikerült hazajönnie. Az igazi meglepetés az lenne, ha másnap reggel az irodában várná őt.

Hát véget ért ez a borzalmas nap is! Leila teljesen kimerülten, fájó gyomorral lépett be a házukba csütörtök este, nem sokkal nyolc után. Hogyan fogja magát kivágni ebből a helyzetből, amelynek bonyodalmaira senki sem számított?

Az anyja jelent meg a konyhaajtóban.

– Leila? Gyere, kész a vacsora… te jó ég! Borzasztóan nézel ki, drágám! Rosszul érzed magad?

Tulajdonképpen tényleg valamiféle testi gyengeség kerítette hatalmába, de a mai nap eseményei még a legedzettebb emberből is kiszívták volna az erőt.

– Nem igazán. Csak nagyon megviselt ez a váratlan fordulat. – Beakasztotta a kabátját az előszobai szekrénybe, majd nekitámaszkodott az ajtajának.

Az anyja aggódva figyelte, azután belekarolt, és bevezette őt az ebédlőbe, ahol már pattogott a tűz a kandallóban.

– Anthonyra gondolsz, ugye, drágám? Súlyosabbak a sérülései, mint hitted? Úgy nézel ki, mint akit… – Maeve zavarában felvonta a vállát, és az unokatestvéréhez fordult. – Szóval, mint akit légnyomás ért ez a kifejezés jut rólad az ember eszébe. Nem igaz, Cleo?

Leila csüggedten felsóhajtott.

– Attól tartok, ez jellemzi a legjobban Anthony állapotát is.

– Neked most mindenekelőtt egy jó erős italra lenne szükséged, drágám – jegyezte meg az anyja, majd egy székbe nyomva a lányát, a tálalóasztalon álló sherrys üvegért nyúlt.

A legerősebb ital sem lenne elég ahhoz, hogy az Anthonyval való találkozást elfelejthessem, futott át Leila agyán. A tolószékbe roskadt test, a meggyötört arc, az üres tekintet a legkevésbé sem emlékeztetett az egykori oxfordi ösztöndíjasra és egyetemi élsportolóra. Csak akkor telt meg néhány pillanatra élettel a tekintete, amikor észrevette Leilát, ahogy a szülei mellett állt.

– Tudtam, hogy eljössz, szerelmem – suttogta, megfogta a kezét, és belekapaszkodott. – Biztos voltam benne!

Leilának könnyek folytak végig az arcán. Vérzett a szíve, hogy ilyen állapotban kell viszontlátnia egykori párját, és szintén megrázóan hatott rá az a kavarodás, amelyet a helyi hírügynökségek tolakodó képviselői okoztak, akik minél meghatóbb tudósítást szerettek volna kerekíteni a szerencsétlenül járt család gyászáról.

Természetesen erre számítania kellett volna. Fletcherék a tartomány leggazdagabb és legelőkelőbb családjai közé tartoztak. Már az az egyszerű tény is, hogy kiléptek az otthonuk falai közül, beindította a sajtó gépezetét. Leilának azonban eddig eszébe sem jutott, hogy ő is a reflektorok keresztüzébe kerülhet.

Anthony apja viszont felkészülten érkezett. Amikor nyilatkozatot kértek tőle, határozott mozdulattal helyére igazította kabátjának hajtókáját, és szinte semmit sem árult el érzelmeiből, miközben beszélt.

– A fiunk hősként tért haza. Az édesanyjával együtt nagyon büszkék vagyunk rá, és ezúton is szeretnénk köszönetet mondani azoknak, akik megmentették. – Megfordult, és abba az irányba bólintott, ahol Anthony még mindig Leila kezét szorongatta. Rájuk mosolyogva, így fejezte be: – Ahogy önök is látják, van miért élnie, és mindannyian tudjuk, semmi sem gyorsíthatja úgy meg egy férfi felgyógyulását, mint egy igaz nő szeretete.

– Csak álltam ott, anya – idézte fel a szörnyű perceket most újra Leila –, majdhogynem tátott szájjal, és semmi értelmeset nem bírtam kinyögni.

– De hiszen te szakítottál Anthonyval még azelőtt, hogy Kelet-Európába utazott volna! – kiáltott fel elhűlten Maeve.

– Csakhogy ő erre nem emlékszik – felelte Leila. – Ez a gond az egészben. Valami idegi sérülést szenvedett, ami részleges emlékezetkiesést okoz, és ezért még mindig azt képzeli, hogy mi ketten összetartozunk.

– De te nem hozzá tartozol! Te Danténak ígérted magad, már az esküvő napját is kitűztétek!

– Ezzel én is tisztában vagyok. – Leila ivott egy kortyot a sherryből, bár a gyomra háborgott ellene. – Próbáld ezt megmagyarázni egy családnak, ahol a fiú súlyos agysérülésből lábadozik, és attól féltik a legjobban, hogy esetleg valamilyen megrázkódtatás hatására visszaesik. Pokolian néz ki, anya. Lefogyott, a szemei beesettek, a fejét kopaszra borotválták, és még járni sem tud segítség nélkül, mert az egyensúlyérzéke is megsérült. Látszik rajta, hogy csakugyan a halál torkából jött vissza.

– Hát te sem nézel ki sokkal különbül – vette szemügyre aggódó tekintettel az anyja, – Mikor ettél utoljára?

– Nem emlékszem. Fletcherék egyik szobalánya állandóan kínálgatott az étkezőjükben, de abban az állapotban egy falat sem ment volna le a torkomon. Valójában senki sem evett, viszont több liter kávét megittunk. Talán ez készítette ki annyira a gyomromat.

– Ma reggel is a gyomrodra panaszkodtál, drágám, még mielőtt bármihez is nyúltál volna! És tegnapelőtt reggel sem érezted jól magad.

– Hiányzik Dante. Ha hazajön, az étvágyam is visszatér.

– Ebben csak ne legyél olyan biztos! – vetette közbe Cleo, az asztalon kiterített kártyáiba révedve.

– Miért, mi lehet még az oka? – vett mély lélegzetet Leila, így próbálva enyhíteni állandó émelygésén. – Mindenesetre egy kiadós alvás nem fog ártani.

Másnap reggel azonban még alig bújt ki az ágyból, amikor a hányinger újból rátört, ezúttal olyan erővel, hogy alig ért ki a fürdőszobába.

– Istenem! – sóhajtotta erőtlenül, miközben elvette anyjától a hideg vízzel átitatott mosdókesztyűt, és megtörülte vele az arcát. – Biztosan megfáztam valahol.

– Úgy gondolod? – jelent meg váratlanul az ajtóban Cleo is. – Mióta ismeritek egymást Dantéval?

Éppen most múlt nyolc hete.

– És megsértenélek vele, ha azt feltételezném, hogy ez idő alatt le is feküdtetek egymással?

A huszonkilenc éves kor még nem óv meg senkit a pironkodástól, ha ilyen nyíltan szegeznek neki kíváncsi kérdéseket, tapasztalta meg most Leila.

– Végtére is felnőttek vagyunk, Cleo.

– Teljesen egészséges nemi ösztönökkel, gondolom.

– Pontosan.

Cleo szorosabbra húzta a derekán pongyolájának övét, majd közelebb lépve, a fürdőkád szélére támaszkodott.

– És mint felelősségteljes, felnőtt emberek, nyilván óvszert is használtatok.

– Cleo! – kapkodott Maeve rémülten levegő után. Az arckifejezése azonban elárulta, hogy eddig meg sem fordult a fejében ez a lehetőség. – Használtatok, Leila? Szóval… vigyáztatok?

– Amióta hazajöttünk Poincianáról, természetesen vigyáztunk.

– És előtte?

Leilának egyre kevésbé tetszett ez a beszélgetés.

– Nem igazán terveztük el előre, hogy egymásba szeretünk, és a szigeten nincs minden fa tövében egy gyógyszertár, amely megfelelő választékkal rendelkezne fogamzásgátló eszközökből. De ha arra akartatok célozni, hogy esetleg teherbe estem volna, nos… –

Hirtelen abbahagyta, mert alattomos módon görcsölni kezdett a hasa. – Nem vagyok terhes – jelentette ki kétségbeesetten.

– Mindenki ezt mondja – legyintett Cleo.

– Sajnos, csakugyan így van – helyeselt gondterhelten Maeve. – Amikor rám törtek a reggeli rosszullétek, hónapokig tagadtam, de ez a helyzeten egy cseppet sem változtatott. Akárhogy is, a következő nyáron megszülettél. Talán munka helyett ma elmehetnél orvoshoz. Mert ha tényleg terhes vagy…

– Hát persze hogy az! – kotyogott közbe önelégülten Cleo.

– Akkor nem várhatsz négy hónapot az esküvővel. Addigra nagyobb csokor kellene, mint egy malomkerék, hogy eltakarja a másállapotodat.

– Hozom a kocsit! – tüstént kedett Cleo, az ódon Chevroletre utalva, amelyet évente átlagosan kétszer használt. – Talán ha egy nőgyógyász is megerősíti, amit én már régóta tudok, nem gúnyolódtok többet a képességeimen.

Dante mindenkinél korábban ért be reggel az irodába. Egy orchideát csempészett Leila íróasztalára. Ez legyen az első, amit meglát az ajtón belépve, és ebből aztán majd szép lassan rájön a többire.

Ám a férfira sokkal nagyobb meglepetés várt. Carl Newbury gondosan a figyelmébe ajánlotta a legnagyobb napilap aznap reggeli kiadását. A címlapfotón pedig Leilát pillantotta meg igencsak meghökkentő környezetben.

– Én próbáltalak figyelmeztetni, emlékszel, öregem? – játszotta a sajnálkozót az elnökhelyettes, de a szeme közben diadalmasan csillogott. – Poincianán, a díszvacsorán mindent elkövettem, hogy észrevedd, milyen nővel akadt dolgod, te azonban nem akartál rám hallgatni.

– Emlékszem – bólintott mintegy révületben Dante, aki még mindig reménykedett, hogy Leila egyszer csak belép az ajtón, és tökéletesen érthető magyarázatot ad arra, miért szerepel az újságok címlapjain kéz a kézben a Fletcher birodalom örökösével.

– Dante, én mindig is sejtettem, hogy csak a pénzre utazik, de ami történt, még a legmerészebb elképzeléseimet is felülmúlta. Sajnálom, hogy nekem kell kimondanom, de amit te nyújthatsz neki, az a közelébe sem érhet annak, amit Anthony Fletchertől kaphat.

Ezt bizony hiába is próbálta volna vitatni! Danténak elég jól ment ahhoz, hogy az édesanyjának olyan életszínvonalat biztosíthasson, amilyet megérdemel. Elég jól ahhoz, hogy a húgai meg a családjuk se szenvedjen semmiben sem hiányt. Elég jól ahhoz, hogy egy felhőkarcoló tetején élhessen külön lakrészében, és hogy külföldi autója legyen. Elég jól ahhoz, hogy oda mehessen nyaralni, ahová csak akar. De Carl igazat mondott: mindez eltörpül Fletcherék vagyona mellett.

Akkor sem kér az elnökhelyettes igencsak kétes részvétéből! Gyorsan elküldte hát Newburyt, és várni kezdte Leilát, végtére is egyedül tőle remélhetett magyarázatot.

Miközben telt az idő, és lassan az egész délelőtt elmúlt, fortyogó mérge őrjöngő dühvé változott. Mert hiába is szerette volna másként hinni, Leila munkahelyi hiányzását már nem lehetett egyszerű késésnek venni. Az orchidea, a meglepetésnek szánt hazatérése, a boldog készülődés a várva várt találkozásra, mindez értelmetlenné vált.

Nem fog bejönni, és kész…

Dante nem szokott hozzá, hogy egy helyben üljön, és ölbe tett kézzel csak szemlélje az eseményeket. Mindig is irányítani szeretett – kisfőnöknek hívták gyerekkorában a húgai –, és ezen most sem szándékozott változtatni. Magyarázatot követelt. Az ördög vigye el, Leila legalább ennyivel tartozik neki!

Magához rántva a telefont, beütötte a nő otthoni számát. Senki sem vette fel, csak a szüntelen egyhangú bugás hallatszott, amelyből már az első hang valahogy azt sugallta, a ház üres. Mégis kivárt vagy tizenöt csöngetést. Mert ha ő el is ment már hazulról, hol a

pokolban lehet az anyja vagy annak unokatestvére? Hacsak nem… Rövid időre elszállt a mérge. Talán baleset érte őket?

Azután tekintete ismét az újságra esett, a fényképhez tartozó szavakra, amelyeket eddig nem akart tudomásul venni: …a híres iparmágnás hősként hazatért fia, aki még mindig a délszláv háborúban szerzett sebesüléseiből lábadozik családja és Leila Connors-Lee társaságában. A fiatalok szerelme már hosszú múltra tekinthet vissza. Amikor arról érdeklődtünk, lesz-e esküvő a közeljövőben, a mosolygó Samuel Fletcher így válaszolt: Természetesen a fiam teljes felépülése most a legfontosabb. És hogy mi lesz azután? Elég legyen annyit mondani, csupa jó dolognak nézünk elébe…

– Kis ringyó! – csapott Dante dühösen az asztalára, majd kézfejével lesöpört róla mindent. Négy hét emlékeztető cédulái és levelei borították el a szőnyeget.

Kevesebb idő alatt, mint amennyi általában egy szerződés előkészítéséhez kell, megkért egy vadidegent, hogy legyen a felesége. A legsajnálatosabb az egészben mégis az, hogy a családját is belerángatta ebbe a szánalmas bohózatba.

Mert igazság szerint hihetetlenül szégyellte, hogy szemtanúk előtt viselkedett ennyire méltatlanul önmagához, és ezzel talán egy életre eljátszotta azt a jól megérdemelt tiszteletet, amelyet a cég vezetésével és felvirágoztatásával vívott ki magának. Ennek a benne kongó szörnyű ürességnek pedig, amely az egész kaland után benne maradt, semmi köze sem lehet a szerelemhez. Már hogyan is lehetne?

A nyolc vagy kilenc hétnek, amióta ismerik egymást, legfeljebb a felét, ha együtt töltötték.

A világ Fletcherei, kiterjedt családfáikkal, magas hivatalaikkal, fontos társadalmi megbízatásaikkal ezt a pár, Leilával átélt napot pusztán szórakoztató időtöltésnek neveznék. Ő azonban egyszerű munkáscsaládból származik. Bevándorlóktól, akik véres verejtékkel keresték a kenyerüket. Egyszerű életet élő, egyszerű nyelvet beszélő népektől, akik nem szépítik az igazságot, mert attól még nem lesz kenyér az asztalon, cipő a gyerekek lábán. Ebben a szellemben sajnos nem minősítheti másként az esetet, mint ahogy ténylegesen történt: egy cseles kis cafka néhány hétre elvette az eszét. Valószínűleg jó pár napra szüksége lesz, amíg ezt helyre teszi magában.

Először azonban az üzlettel kell foglalkoznia. Nem azért hajtotta magát az elmúlt nyolc évben, és tette olyan sikeressé a Classic Collectionst, hogy utána az egész létét veszélybe sodorja egy megsavanyodott szerelmi ügy miatt.

Újra a telefon után nyúlt, és a belső vonalon felhívta a titkárnőjét.

– Ha bárki keresne, nem vagyok itt – közölte. – Mondja azt mindenkinek, hogy két napja nem is hallott felőlem, és fogalma sincs, mikor jövök be legközelebb az irodába!

Aznap este hatig fel sem emelte a fejét a munkából, addigra viszont a hatáskörébe tartozó összes ügyet átnézte. Amikor végzett, újból a Leilával kapcsolatos gondolatai kezdték gyötörni. Mi van, ha beteg? Lehet-e elfogadható magyarázat a reggeli újságcikkre?

Holtfáradtan megdörzsölte a szemét, és bekapcsolta a tévé hírműsorát, ahol éppen a tőzsdei tudósítás ment.

– És most a legfrissebb hírek Anthony Fletcherről – váltott témát a bemondó, majd mintha az írott szó nem lenne elég bizonyíték, a képernyőn megjelentek a reptéri események színes filmkockái. – Az ifjabb Fletcher hazaérkezett, és már eléggé felgyógyult ahhoz, hogy látogatókat is fogadhasson.

A kép váltott, és a magas fallal körülvett Fletcher-birtokot mutatta. Dante azonnal felismerte a nőt, akit a fegyveres biztonsági őr a kapu túloldalán kisegített a kocsiból. Tisztán látta, ahogy Mrs. Fletcher átkarolta, és bevezette a házba.

Tehát Leila nem beteg! Nem fekszik ágyban törött lábbal. Valójában semmi egyéb nem történt, csak pontosan az, amit Newbury mondott: a pénzéhes nőszemély dobta őt valakiért, aki fényűzőbb életet nyújthat neki. Hát, a pokolba vele!

Hetvenöt perccel később már a Whistler-Blackcomb síparadicsoma felé tartott, ahol a legveszélyesebb terepekkel készült megmérkőzni. Mert Dante Rossit nem győzheti le sem egy hegy, sem egy milliomos, a legkevésbé pedig egy nő!

5. FEJEZET

A reggeli rosszullét sokat ártott a pontosságnak. Leila hétfőn elkésett a munkahelyéről, röviddel kilenc után ért be, egy teljes félórával később a tőle megszokottól.

Gail Watts, a titkárnő, aki rajta kívül még két, a tengerentúli beszerzéseket intéző munkatársnak is dolgozott, elkapta a karját, ahogy beért, és egy halom üzenőcédulát adott át neki.

– Hiányoltunk pénteken, Leila!

Eddig valahogy túl sok minden kavargott a fejében ahhoz, hogy a kellemetlenségre gondoljon, amelyet a távolléte okozhatott.

– Sajnálom – felelte. – Nem éreztem jól magam, de ez persze még nem mentség arra, hogy elmulasztottam betelefonálni. Van valami, amiről lemaradtam, és azonnali intézkedést kíván?

Remélte, hogy nincs. A sós keksz meg a gyenge tea, amelyet indulás előtt elfogyasztott, nemigen mutattak hajlandóságot, hogy hosszabb időt töltsenek a gyomrában.

– Semmi olyan sürgős, hogy lóhalálában be kellett volna vágtatnod. – Gail oldalra hajtott fejjel, együtt érzően méregette a munkatársnőjét. – Most sem nézel ki valami rózsásan. Biztos, hogy nem kellett volna inkább ágyban maradnod?

Leila nagyot nyelt a torkát szorongató hányinger miatt, majd mosolyogni próbált.

– Adj pár percet, hogy összeszedjem magam, és minden rendben lesz!

– Jó. Kérsz egy kávét?

Dr. Margaret Dearborn, a nőgyógyász, akit pénteken felkeresett, biztosította Leilát, hogy a reggeli rosszullétek általában a jól beágyazódott embrió jelei, és ez a kellemetlenség rendszerint a harmadik hónap végéig tart. Azt viszont már elfelejtette hozzátenni, mennyire megviseli mindez az ember szervezetét a kezdeti időszakban. A kávé puszta említése is az elviselhetetlenségig fokozta Leila émelygését.

– Köszönöm, nem kérek – nyögte ki, és gyorsan leült, még mielőtt összeesett volna. Csak úgy futólag az íróasztalára pillantott, és gépiesen megállapította, hogy valaki egy hervadt orchideát hagyott az asztalán.

Gail bólintott.

– Rendben van, csak kiabálj, ha esetleg meggondolnád magad. Ó, majdnem elfelejtettem, a főnök bent van, ha még nem hallottad volna.

– Dante visszajött? Biztos vagy benne? Csak délutánra vártam.

– Nem egészen negyedórával ezelőtt láttam a saját szememmel.

Az öröm megtette, amit semmilyen gyógyszer nem tudott – és ha ideiglenesen is, a hányinger elmúlt.

– Jaj, ez nagyszerű!

– Hát nem bámulatos, hogy egy picike jó hír milyen kedvező hatással lehet egy nő egészségi állapotára? – kacsintott Gail huncutul Leilára.

– Tényleg az! Ha a következő félórában valaki telefonon keresne, hagyjon üzenetet. Lesz egy megbeszélésem, amelyet egy perccel sem lehet tovább halogatni.

Leila már majdnem az ajtóhoz ért, amikor hirtelen megállt, és visszafordult.

– Gail, tényleg úgy nézek ki, mint a mosogatórongy?

– Hát az talán túlzás, de azért egy kis pirosító nem ártana.

Megfogadta Gail tanácsát, és egy kis színt vitt az arcára, majd azon nyomban az igazgatói irodába sietett.

Dante titkárnője kiszaladt valahová, de éppen ott tartózkodott Gavin Black, aki az egyik iratszekrényben keresett valamit.

– Bent van, és egyedül – mosolygott Leilára, fejével az iroda csukott ajtaja felé intve.

Amikor a nő benyitott, Dante az íróasztala mögött ült, és telefonált. Kedvese érkezését egy alig látható szemöldökrándítással nyugtázta, majd az ablak felé fordította a székét, és folytatta a beszélgetést.

Leila messze nem ilyen fogadtatásra számított. Lehet, hogy hazatérése után a kedvesét is túl sok munka várta…? Leült az íróasztal másik oldalán lévő székre, és azzal próbált enyhíteni egyre nagyobb zavarán, hogy a férfiban gyönyörködött.

Most azonban valami, amit a vonal túlsó végén lévő személy mondhatott, felidegesítette a férfit. Székével megfordult, és a kezében tartott ceruzát dühösen az íróasztalára vágta.

– Csak a vak nem látja, hogy a származási ország kiviteli megszorításai egyre szigorúbbá válnak! – csattant fel Dante. – Tehát ne mondja nekem, hogy ez csak egy apró működési hiba! Az egyenletesen növekvő kereslettel szemben folyamatosan csökken a kínálatunk. Ha nem akarunk ügyfeleket veszíteni, azonnal új forrásokat kell felkutatnunk.

A férfi tekintetét fáradtság homályosította el, arcáról csak úgy sütött a kiábrándultság meg a kedvetlenség. Leila áthajolt az íróasztalon, hogy egy kedves, vigasztaló mozdulattal hátrasimítsa a haját a homlokából. Dante azonban hirtelen elfordította a székét, mintha zavarná az érintés. Azután folytatta a beszélgetést, és közben mereven a szemben lévő ablakra szegezte a tekintetét.

Leila felállt a székből, majd az iroda másik ablaka elé állt. Odakint, ezen a csodálatos kora áprilisi reggelen teljes virágpompájukba borultak a szilvafák, nyíltak a tulipánok és forró nyári napok ígérete remegett a levegőben.

Északon a hegyek hósapkát viseltek. Nyugaton a Georgia-szoros víztükre az égnek valami olyan valószerűtlen kékjét verte vissza, amilyet csak az iskolások festékesdobozaiban találni. Csakugyan kivételes díszletnek tűnt ez egy kivételes ember hazatéréséhez. Egy olyan naphoz, amelyet rendkívülivé tett a régen látott kedvessel való újbóli találkozás.

Dante lecsapta a telefonkagylót, és a hangja ellenségesen felcsattant:

– Látni óhajtottál?

Leila először azt hitte, valaki más is belépett a szobába anélkül, hogy neki feltűnt volna. Azután észrevette, hogy csak ők ketten vannak, de a férfi meg sem próbál közelebb menni hozzá, vagy bármiféle jelét adni annak, hogy örülne neki. Itt valami nagy baj történhetett!

– Természetesen látni szeretnélek, Dante – szólalt meg Leila bizonytalanul. – Hiányoztál.

– Ez meglep – húzta el a száját a férfi. – Nekem úgy tűnt, találtál módot a feledésre.

Leila persze rögtön rájött, mire céloz.

– Mikor mondod el Dantenak ezt az ügyet Anthonyval? – kérdezte az anyja reggel.

– A legelső alkalommal, amint leszáll a gépe – válaszolta ő. – Lehetetlen lenne titokban tartani még akkor is, ha szeretném azt meg nem akarom, hogy mástól értesüljön róla.

A férfi azonban hamarabb érkezett meg, és Leila sejtette, hogy valaki már jóindulatúan felvilágosította.

– Anthony Fletcherre gondolsz?

Dante gúnyosan felrántotta a szemöldökét.

– Miért? – kérdezte megvetően. – Gondolhatnék még másra is?

– Ne csináld ezt, Dante! – könyörgött a férfinak Leila, annyira méltatlannak érezte hozzá ezt a hangnemet. – Legalább engedd meg, hogy magyarázatot adjak, mielőtt ítélkeznél fölöttem!

– Tudok olvasni – vágott vissza a férfi. – A múlt pénteki újság részletesen beszámolt mindenről, és mellé félreérthetetlen fényképeket is közölt.

– Azt reméltem, lesz alkalmunk beszélni egymással, mielőtt a kezedbe kerül.

– Én pedig szerettem volna neked erre alkalmat adni. Egész pénteken itt vártam rád, hogy bejöjjél. Azt hiszem, jogosan számítottam a megjelenésedre, lévén hogy teljes munkaidőben vagy nálunk foglalkoztatva. Te azonban úgy döntöttél, nem jössz be. – Hidegen elmosolyodott. – Vagy egyszerűen elfelejtettél bejönni. Végül is ez minden nővel megeshet, ha hirtelen felbukkan a régi vőlegénye, és az eszébe idézi, hol vár rá nagyobb jólét a jövőben.

– Álljunk meg egy pillanatra! – szakította félbe a férfit Leila teljesen összezavarodva. – Te már pénteken megjöttél? Erről fogalmam sem volt.

– Nyilvánvalóan nem.

– Miért nem hívtál fel otthon?

– Sokszor próbáltalak. Senki sem vette fel.

– Senki – ismételte elgondolkodva Leila. – Hát persze hogy senki. Mert mindannyian…

Elmentünk az orvoshoz… Tökéletes mentség, amit könnyű ellenőrizni, de Leila semmi kedvet nem érzett hozzá, hogy épp egy ilyen helyzetben ossza meg párjával az örömhírt.

– Ebédelni mentünk – folytatta akadozva. – Meg kellett nekik magyaráznom… Anthonyt.

– És az én anyám? – dühöngött Dante. – Arra nem vetted volna a fáradságot, hogy neki is elmagyarázd? Vagy azt gondoltad, az bőven elegendő, ha a helyi szennylapból értesül az eseményekről?

Leila homlokán gyöngyöző izzadságcseppek jelentek meg, amikor hirtelen rádöbbent, hogy az elmúlt napok nagy felfordulásában teljesen megfeledkezett a hatásról, amelyet a hír a férfi családjára gyakorolhat. Iszonyú figyelmetlensége, tudta, megbocsáthatatlan.

– Dante – szólalt meg remegő hangon –, annyira sajnálom! Nem gondoltam volna, hogy…

– Én viszont erősen kétlem, hogy lett volna bármi is, amire ne gondoltál volna előre – szakította őt félbe szinte dühtől fuldokolva a férfi. – Amiről én azt hittem, szemérmes titkolódzás, arról kiderült, hogy a valódi szándékaid számító palástolása.

Pózba vágta magát, a nőt utánozva:

– Ó, Dante, legyünk körültekintőbbek! Tartsuk titokban a kapcsolatunkat! Hát ezért! Csak egy kis kellemes időtöltést jelentettem neked, ugye? Hogy legyen valaki, aki szórakoztat, amíg a nagy ő vissza nem tér.

– Fejezd be! – kiáltott rá Leila. – Te is tudod, hogy ez nem igaz!

– Te beszélsz még igazságról? – nevetett fel a férfi gunyorosan. – Hiszen heteken keresztül mást se tettél, csak hazudtál. Becsaptál engem, a családomat, de még az igazi vőlegényedet is! Alaposan rászolgáltál arra, hogy ne érezzék irántad mást, csak undort és megvetést.

A hányinger, amelyen azt hitte, már úrrá lett, ezektől a gyűlölködő szavaktól újult erővel tört rá Leilára.

– Teljesen félreérted a helyzetet – jegyezte meg halkan. – Bármi történjen is, nem lenne szabad kételkedned benne, hogy a szerelmem és a hűségem csak a tiéd. Anthonyval valóban együtt jártunk, még mielőtt veled találkoztam volna, de sohasem alakult ki közöttünk olyan mély kapcsolat, mint ahogy azt az újságok állítják.

– Semmi meglepő nincsen számomra abban, hogy Anthonyt is átverted. Őszintén sajnálom szegény fickót. Sejtem, mit érezhet.

– Rosszul sejted – ellenkezett Leila. – Ha megengednéd… hogy elmagyarázzam… talán teljesen más megvilágításban látnád a történteket.

– Aligha. Az igazat megvallva, én már semmiben nem hiszek, amit te… – Dante hirtelen elhallgatott, és olyan átható tekintettel nézett a nőre, mintha át akarna látni rajta. – Rosszul vagy?

Leila nem mert válaszolni. Attól tartott, ha kinyitja a száját, nem tudja tovább visszatartani a hányingerét. A férfi a karjánál fogva megragadta, majd odahúzta őt az egyik heverőhöz, és leültette.

– Meg, Jöjjön be! – kiáltotta.

Leila hallotta, ahogy kinyílik az ajtó, majd a lépések koppanását. A tündéri, idős titkárnő már a puszta jelenlétével enyhített valamit a rosszullétén.

– Végy egy mély levegőt! – búgta Meg, és hűvös kezét a nő tarkójára tette. – Jól van. Most még egyszer!

Végre a szőnyeg ide-oda mozgó mintái megállapodtak annyira Leila szeme előtt, hogy fel merte emelni a fejét.

– Nem látja, hogy mindjárt elájul? – kérdezte főnökétől éles hangon Meg. – Ne álldogáljon, az ég szerelmére! Hozzon egy pohár vizet!

– Ne! – tiltakozott erőtlenül Leila, miközben megpróbált felállni. – Nincs szükségem semmire.

– Pedig nem nézel ki valami jól – mérte őt gyanakodva végig Meg. – Mi történt? Elfelejtettél reggelizni?

Leila megborzongott. De jó is volna, ha az emberek nem emlegetnék mindig az evést!

– Idd meg ezt a nyavalyás vizet! – csattant fel Dante, és a kezébe nyomott egy poharat, de olyan lendülettel, hogy a víz a nő szoknyájára fröccsent.

– Ha ez az elképzelése a betegápolásról, bizony gyatra orvos lett volna magából – csóválta meg a fejét rosszallóan az idős titkárnő.

Dante azonban sötét ábrázattal rámordult:

– Menjen vissza az íróasztala mögé! Úgy látszik, a nehezén már túl van.

– Igenis, főnök úr! – szalutált gúnyosan Meg, majd kimasírozott a szobából.

Miután becsukódott a titkárnő után az ajtó, a férfi megint Leilához fordult.

– Ha ezzel a kis színjátékkal az együttérzésemet akartad megnyerni, biztosíthatlak róla, hogy hiába fáradtál.

– Nem vagyok én olyan jó színésznő, Dante. És még ha az volnék is, akkor sem folyamodnék ilyen olcsó trükkhöz azért, hogy előtted igazoljam magam. Higgy, amit akarsz! Te már úgyis ítélkeztél fölöttem, és bűnösnek találtál.

Leila minden lelkierejét összeszedve, nyugodt mozdulattal letette a poharát az íróasztalra, majd gondosan kihúzva magát, egyenes testtartással kisétált az irodából.

Ám a saját irodájába érve szó szerint összeroskadt a megrázkódtatástól. Ami két rövidke hónappal ezelőtt még egy életre szóló szerelemnek indult, most egy szempillantás alatt semmivé lett. Dante úgy vetett véget a kapcsolatuknak, mintha csak valami undorító bogarat taposott volna széjjel. Ő pedig a szíve alatt hordja annak a férfinak a gyermekét, aki ennyire megveti őt! Ó, bárcsak visszaforgathatná az idő kerekét…!

Arcát a kezével eltakarva és a székében előre-hátra ingatva magát szabad folyást engedett a könnyeinek. Visszatértek régi ismerősei: a reménytelenség és a bánat.

Az apja öngyilkossága, utána pedig a szegénység meg az egyedüllét már rengeteg szenvedést okozott neki. Mindezek azonban meg sem közelítették azt a mérhetetlen fájdalmat, amely most marcangolta a szívét, amikor egyetlen igaz szerelme cserbenhagyta őt.

Az ember viszont csak addig tud sírni, amíg meg nem érti, hogy ezzel mit sem változtat a dolgokon. Így végül Leila könnyei is felszáradtak. Valahogy össze kellett szednie magát, hogy az életét újra visszaterelhesse a rendes kerékvágásba. Azt hallotta, a munka segít, és a jó ég a megmondhatója, munkából neki aztán éppen elég jutott ahhoz, hogy lefoglalja.

Először is az időközben megérkezett árumintákat kellett kicsomagolnia, hogy utána a földszinti bemutatóteremben elrendezze őket.

Egész nap lázas tempóban dolgozott, még csak nem is ebédelt. A tea, amelyet Gail egy óra körül tett le az íróasztalára, szintén érintetlen maradt. A délután folyamán megbirkózott az összes felgyülemlett hátralékával, és ötre, amikor a többiek hazaindultak, minden aktáját naprakész állapotba hozta, a péntekről származó üzeneteket megválaszolta, a vámőrség előírásainak megfelelő nyomtatványokat kitöltötte.

Ha bárki benézett volna az irodájába, arra gondolt volna, annyira belemélyedt a koreai porcelánok különböző fajtáinak leltározásába, hogy észre sem vette, vége a munkanapnak.

Csak akkor kapcsolta ki a számítógépét, amikor már a teljesen kiürült épületnek a különös csöndje vette őt körül. Miután meggyőződött róla, hogy senki nem lesz tanúja az összeomlásának, a széktámlának támasztotta a fejét, becsukta a szemét, és megpróbált szembenézni a jövőjével, amely olyan nagyon különbözött attól, amit még aznap reggel, az ágyból felkelve elképzelt magának.

Világra fog hozni egy kisbabát, aki nem élhet majd együtt az apjával… Egy percig sem kételkedett benne, hogy Dante elismeri az apaságot. Ahelyett azonban, hogy a gyereknevelés örömeit és gyönyörűségét megosztanák egymással, csak további ellentétek ékelődnek emiatt közéjük. Lesznek a gyerektől külön eltöltött ünnepei, születésnapok és karácsonyok, amikor a telefon jelenti majd vele az egyetlen kapcsolatot.

– Ó, bárcsak tudnálak gyűlölni, Dante! – sóhajtott megtörten, visszafojtva könnyeinek újabb áradatát.

– Ugyanígy érzek én is…

Leila megriadva pillantott fel hirtelen, és látta, hogy a férfi az ajtófélfának támaszkodva őt nézi.

– Te mit keresel itt? – szipogta. – Már mindenki hazament.

– Én ugyanezt kérdezhetném tőled – vont vállat Dante, majd ellökte magát az ajtókerettől, és egyik kezét szürke flanelnadrágjának zsebébe dugva, besétált a szobába.

– Akarsz még valamit tőlem? – kérdezte szándékosan kétértelműen Leila.

– Őszintén? Fogalmam sincs.

A derűlátás egy szikrája gyulladt föl a nőben. Talán a Dante testtartásából sugárzó szomorúság vagy a szemét elsötétítő fájdalom adta neki a bátorságot, hogy tovább érdeklődjön:

– Esetleg mégis hajlandó vagy meghallgatni a magyarázatomat?

A férfi felsóhajtott, mint aki nem sok értelmét látja ugyan az egésznek, de legalább a forma kedvéért meg akarja adni az utolsó lehetőséget.

– Rendben van, figyelek!

Leila elmesélt neki mindent, ami az elmúlt napokban történt, kivéve a terhességére vonatkozó részleteket. Megesküdött magának, nem fogja a gyereket arra felhasználni, hogy vele nyerje el Dante megbocsátását.

– Többször ellátogattam Fletcherékhez, amióta Anthony hazajött – fejezte be a mondandóját –, és végül is tisztáztam velük mindent.

A férfi arcán látszott, nehezen dolgozza fel magában a hallottakat. Gyanakvás érződött a hangján is, amikor rövid hallgatás után megszólalt:

– És hogyan fogadták a bejelentésedet?

– Megrázta őket, de tudomásul vették.

Dante tekintete ellenségesen megvillant, ahogy hirtelen az eszébe jutott valami.

– Akkor már csak azt nem értem, mióta fertőző betegség az emlékezetkiesés. Mert tiszta ügy, Fletcher agyát összezavarta a fejsérülése, de miként lehetséges, hogy a szülei is teljesen megfeledkeztek a szakításotokról?

– Ugyanis soha nem beszéltünk nekik erről. Anthony a szakításunk utáni napon utazott el az országból, és valószínűleg túl sok minden kavargott a fejében, vagy… – Leila bizonytalankodott, mennyit mondhat el az utolsó találkozásukról. Aznap este, mielőtt a férfi elrepült volna Horvátországba, kocsijával felvitte őt a környező hegyek egyikére, és ott, ahol az egész város látképe a szemük elé tárult, megkérte, menjen hozzá feleségül.

– De tőlem mindent megkaphatsz! – győzködte a nőt, döbbenten az elutasítástól. – Pénzt, tekintélyt, bejárást a legelőkelőbb társadalmi körökbe! – Rámutatott az alattuk sziporkázó, milliónyi apró fényre. – Gyere hozzám, és mindez a tiéd lesz!

Sehogyan nem értette, ennyi sem elég ahhoz, hogy elnyerje Leila szívét.

– Vagy? – nógatta Dante a kedvesét.

– Vagy mert a büszkesége nem engedte, hogy tudomásul vegye, azzal a határtalan gazdagsággal együtt sem kell, amit felkínált nekem. Éppúgy, ahogy a te büszkeséged sem engedi, hogy elhidd, csak magadért szeretlek.

Erre Dante lekapta róla a tekintetét, és sokáig nem szólt semmit. Az íróasztalon dobolt az ujjaival. Odament az ablakhoz, és kibámult rajta. Megköszörülte a torkát, majd végre visszafordult, hogy Leila arcába nézzen, és a régi szenvedélyt felidéző hangján megjegyezze:

– Szegény ördög! Nem csoda, hogy elment a délszláv háborúba. Még ott is a mennyországban érezhette magát ahhoz a pokolhoz képest, amit az elutasításod jelenthetett neki.

Leila nem tudta volna megmondani, ki tette meg ezek után az első lépést, de nem is érdekelte. Csak az számított, hogy az íróasztalát megkerülve félúton találkoztak, és Dante úgy ölelte magához, mintha soha többé nem akarná elengedni. Úgy simogatta az arcát, mintha a legdrágább teremtmény lenne, aki valaha is erre a földre született. És szavakat mormolt, a szerelem, a bocsánatkérés meg a saját maga kárhoztatásának szavait, tüzes csókok közé keverve azokat.

A férfi olyan erővel szorította magához Leilát, hogy egy szemernyi kétséget sem hagyott, újból teljesen hatalmába kerítette a vágy. Óriási akaraterővel legyőzte azonban a testét égető gerjedelmet, és lassú, gyengéd mozdulatokkal kibontakozott az ölelésből.

– Nem ezért jöttem ide – jelentette ki elszántan. – A kölcsönös testi vonzalomnál sokkal több kell ahhoz, hogy egy kapcsolat jól működjön, de sokszor, ha a közeledben vagyok, minden józan gondolat elvész belőlem. Megőrjítesz, Leila! Ezt az egyetlen magyarázatot tudom adni arra, amiért ma délelőtt olyan faragatlanul viselkedtem veled. – A tekintete most hirtelen újból elsötétült. – Nem szeretem az erőszakot, de ha elképzelem, ahogy te meg egy másik férfi…

– Kérlek – tette ujjai hegyét Leila a szájára –, ne kezdjük újra!

– Ne – ismételte a férfi, és egy kis bársonyerszényt vett elő a zsebéből. – Ne kezdjük!

Apjának köszönhetően Leila meglehetősen jól értett a drágakövekhez. Ahhoz mindenesetre éppen eleget, hogy megállapíthassa, a Dante kezében csillogó gyémánt a legszebbek közé tartozik. A kő tisztasága és csiszolása hibátlannak tűnt, foglalatának nemes egyszerűsége pedig lenyűgözően hatott.

– Ha ezt viselnéd – csúsztatta a férfi az ujjára a gyűrűt –, mindenki tudná, hogy hozzám tartozol.

Leila egy órával ezelőtt még a szakításukat siratta, most viszont a hamisítatlan boldogságtól csordultak ki majdnem a könnyei. Vagy talán túl gyorsan, túl könnyen történt mindez? Lehet, hogy csupán túlzó reményeit vetíti bele az eseményekbe?

– Most, miután Fletcher végleg kilépett az életedből – folytatta Dante, mert észrevette kedvese elbizonytalanodását –, ugye már semmi akadálya, hogy bejelentsük az eljegyzésünket?

Leila kifinomult ösztöneivel megint veszélyt szimatolt a levegőben, de bármenynyire tartott is tőle, nem akarta hazugsággal elhárítani.

– Anthony nem lépett ki az életemből – felelte halkan.

– Már hogy az ördögbe ne lépett volna ki, ha egyszer te magad is azt állítottad, hogy befejezted vele?

– Én ilyet soha nem állítottam. Én pusztán annyit mondtam, hogy tisztáztuk a félreértéseket.

– És mi a különbség? – csattant fel szikrázó szemmel Dante. – Maradj tőle távol, ez minden!

– Nem. Ő a barátom, és most szüksége van rám.

A férfi dühösen a hajába túrt.

– Ő az oka, hogy majdnem szakítottunk, és még mindig hangosan kiabálunk egymással.

– Nem, nem ő – csóválta meg a fejét szomorúan Leila. – Csak te meg én tehetünk mindenről. És ha azt hiszed, a jegyességünk felhatalmaz téged arra, hogy meghatározd, kik legyenek a barátaim, sohasem találunk vissza a helyes útra.

– A fenébe is, Leila! Nem tűrhetem, hogy más férfiakhoz is közöd legyen!

– Akkor menj vissza szépen a számláidhoz, és felejtsd el az eljegyzésünket! – húzta le az ujjáról a gyűrűt Leila, majd visszaadta Danténak. – Még véletlenül sem szeretnék hozzámenni egy olyan férfihoz, aki minden lépésemet ellenőrizni és irányítani akarja.

– Én meg nem érem be azzal, amit egy másik férfi meghagy nekem belőled – üvöltötte Dante. – Carlnak igaza volt. Nem vagy egyéb, mint egy olcsó kis…! – Hirtelen rájött, hogy túl messzire ment, és gyorsan elhallgatott, de a baj már megtörtént.

Newbury az első pillanattól kezdve csak ártani igyekezett új munkatársnőjének, de hogy alattomos mérgével még egy olyan embert is meg tudjon fertőzni, mint Dante, ez porig sújtotta Leilát.

– Most minden szépet bemocskoltál, ami eddig köztünk történt – jelentette ki félig suttogva. – Nem hiszem, hogy ezt valaha is megbocsátom neked.

6. FEJEZET

Dante az asztal fölé hajolt, és kedvetlenül a vacsora előtti whiskyjébe bámult.

Semmi kedvet sem érzett ahhoz, hogy a Buenos Airesből érkezett ügyfeleit szórakoztassa.

Az asztal túloldalán Carl Newbury hol Dantét leste, hol pedig a látogatókat figyelte, akik Ritával meg Gavinnel kimentek az étterem erkélyére a kilátásban gyönyörködni.

Nagy sokára az elnökhelyettes megköszörülte a torkát, és így szólt:

– Gondterheltnek látszol, főnök.

– Fáradt vagyok – válaszolta kelletlenül Dante. – Rengeteg munka összegyűlt, amíg távol jártam, és most még a tengerentúli ügyfelekkel is bajlódhatom, holott eddig arra sem futotta az időmből, hogy a bőröndömet kipakoljam.

– Vagy úgy! – Newbury felhörpintette Martinija felét, majd fontoskodva összecsücsörítette az ajkát. – És amint látom, Leila Connors-Lee sem könnyíti meg éppen a helyzeted, ugye?

Pár hónappal ezelőtt még senki sem mert volna ilyesmit emlegetni előtte. Az, hogy most Newbury mégis megtette, ráadásul úgy, hogy leplezni sem próbálta nyílt kíváncsiságát, sértette s egyben felbőszítette Dantét.

– Honnan veszed a bátorságot, hogy ezt megkérdezd? – mordult rá az elnökhelyettesre.

Newbury meghátrált, és színpadiasan felemelte a kezét, mintegy jelezve, hogy megadja magát.

– Jaj, elnézést, ha tolakodónak tűntem volna. Csak arról van szó… nos…

A megjátszott vonakodás egy pillanatra sem tévesztette meg Dantét. Carlnak valami jár a fejében, és alig várja, hogy ezt közölhesse vele.

– Szóval, miről van szó! Fejezd be, ha már elkezdted!

Az elnökhelyettes felvonta a szemöldökét, és hosszan elbabrált egy olajbogyó kihalászásával, mielőtt válaszolt volna.

– Azt beszélik, hogy te és Miss Connors-Lee összerúgtátok a port. Állítólag tegnap délelőtt sírva jött ki az irodádból, és az eset óta alig beszélt valakivel. Gondolom, az az ügye a Fletcher gyerekkel jelentette számodra az utolsó cseppet a pohárban, és végre rájöttél, milyen indítékok is mozgatják valójában ezt a kis nőcskét.

Dante alig bírta megállni, hogy öklével ne vágjon Newbury önelégült képébe.

Tudta, néhány munkatársa szerint elveszítette a józan eszét a Karib-szigeteken, és szánalmas bolondot csinált magából. Tőle szokatlan módon, az egyik csábításnak engedett a másik után, attól kezdve, hogy Leila besétált az életébe. De legyen átkozott, ha eltűri, hogy Newbury beledörgölje az orrát ebbe a ténybe!

– Attól tartok, tévedsz, öregem. Leila és közöttem minden rendben van, éppen most készülünk arra, hogy bejelentsük az eljegyzésünket.

A hazugság megtette a hatását, Newbury legalábbis majdnem félrenyelte az italát.

– Ez igen! – makogta. – És mikor lesz a nagy nap?

– Már nem várunk sokáig. – Megijedve attól, hogy hevességében újabb tarthatatlan helyzetbe keveredett, Dante megpróbált legalább kitérően fogalmazni.

Newburyt azonban nem lehetett félrevezetni.

– Meg kell hagyni, nem vagy gyáva ember! Beleugrani egy házasságba mindazok után, ami történt…! – rázta meg a fejét hitetlenkedve. – Én a helyedben már rég mostam volna a kezeimet.

Dante nem áltatta magát, mennyi együttérzéssel viseltethet iránta Carl. Elnökhelyettesével szemben, akit gyerekkorában az asztal körül kergettek, ha nem ezüst evőeszközzel evett, és a gazdag családi háttérhez ráadásul még igen előnyös házasságot is kötött, Dante kemény munkával jutott a csúcsra, ösztöndíjjal végezte el az egyetemet, és közben is állandóan dolgozott, ha tehette.

Esténként meg a hétvégeken pizzát szállított házhoz, a nyári szünetben favágókhoz szegődött, és elvállalt bármilyen kétkezi munkát, hogy ki tudja fizetni a számláit. Amikor az apja halála után a nyakába szakadt az édesanyja és az öt bakfis húga gondja, nos, akkor abbahagyta a tanulmányait, és elment raktári munkafelügyelőnek tizennyolc órás műszakban, heti hat napban, hogy biztosítsa a család kenyerét.

Ám soha nem adta fel az álmát, hogy egyszer majd többre viszi, mint az apja meg a nagyapja. Ő nem azért fogja végigdolgozni az életét, hogy a mások vagyonát gyarapítsa, így amikor eljött a lehetőség, hogy eltanulja a kereskedelem rejtelmeit Gavin Blacktől, azután pedig megmentse a csőd szélén álló Classic Collectionst, Dante felismerte az esélyt, és élt vele. Keményen megdolgozott érte, hogy az legyen, ami ma: üzlettárs és vezérigazgató. A csúcson. Teljhatalommal.

Most azonban a nagyokos Dante Rossi bakot lőtt, mert engedte, hogy Newbury olyan helyzetbe taszítsa, ahol saját magát teszi majd bolonddá. Ezért hát megpróbálta menteni a menthetőt, és sejtelmesen csak ennyit válaszolt az elnökhelyettesnek:

– Azt hiszem, ez a különbség kettőnk között, Carl. Én tudom, mi a jó.

– Viszont az továbbra is kérdés, hogy jól tudod-e.

– Nos, aligha hinném, hogy ez a te gondod lenne – jegyezte meg Dante, miközben még egy kör italért intett. – Végtére is nem te akarod elvenni, hanem én. És őszintén megvallva, eléggé furcsállom a kíváncsiskodásodat. Túl sokat foglalkozol Leila dolgaival, nem gondolod?

– Talán inkább az a baj, hogy te nem foglalkozol velük eleget. Utólagos engedelmeddel készítettem egy kis háttértanulmányt róla, ami talán felnyitja a szemedet.

– Megkérdezném, mire jutottál, de nem biztos, hogy tudni akarom.

– Semmi törvénybe ütközőt nem követtem el, ha ez aggasztana. Elég jó kapcsolataink vannak a Távol-Keleten, úgyhogy nem került nagy erőfeszítésembe kideríteni néhány dolgot a néhai Henry J. Lee-ről. Felakasztotta magát, és egy halom adósságot hagyott maga után. A birtoka árából éppcsak a törlesztések elindítására futotta, a lánya még a mai napig is nyögi a terheket. – Newbury gúnyosan felnevetett. – A nő terve egyértelmű. Találni akar egy pénzeszsákot, és ha engem kérdezel, bolond leszel, ha beleugrasz ebbe a szerepbe.

Dante előrehajolt, és a legvérfagyasztóbb hangján kijelentette:

– De én nem kérdezlek téged, Carl! Soha nem is kérdeztelek, és valószínűleg az elkövetkezendőkben sem foglak. Először is őszintén megmondom, hogy csodálatra méltónak tartom Leila viselkedését az apja adósságát illetően. Így nem is nagyon értem, mi bajod vele, attól eltekintve, hogy szerinted megfosztotta az egyik haverodat egy olyan állástól, amit soha senki nem ígért neki. Másodszor biztosíthatlak, ha folytatod ezt az aljas rágalomhadjáratot Leila ellen, engem nem fog visszatartani, hogy Gavin legkedvesebb keresztlányát vetted feleségül, és páros lábbal rúglak ki a cégtől. Világos?

Newbury zavarodottsága már-már mulatságosnak tűnt.

– Félreértettél! Én csak miattad aggódom. Nem akarom, hogy tönkremenj.

– Tudok magamra vigyázni, ezt jól vésd az eszedbe! – Dante hátradőlt, és nyájasan elmosolyodott. – Úgy látom, visszajöttek a vendégeink. Próbálj meg kedélyesen viselkedni, és inkább őket szórakoztasd a továbbiakban, ne engem!

Övé lett az utolsó szó Newburynek a legparányibb kétsége sem lehetett afelől, ki nyerte a csatát. Bárcsak ilyen könnyedén dűlőre juthatnék Leilával is! – kívánta Dante.

Leilának sikerült elkerülnie Dantét a következő pár napban, főként azért, mert nem tudta az egész hetet folyamatosan végigdolgozni. A sok émelygéstől és hányástól szerdára annyira kimerült, hogy alig bírta magát hazavonszolni.

– Túl sokat fogytál – állapította meg az anyja este, vacsora közben. – Te jó ég, Leila, a hasad az gömbölyödik, de egyébként a ruhák csak úgy lógnak rajtad!

– Nem csoda – vetette közbe Cleo. – Nézz a tányérjára! Alig nyúlt az ételhez. Mikor ettél utoljára rendesen, édes gyermekem?

– Fogalmam sincs – felelte Leila ingerülten. – Az igazságot megvallva, még ha nem lennék is terhes, egy ilyen megrázkódtatás után akkor sem lenne étvágyam.

– Ugyan, ugyan! – csóválta meg a fejét az édesanyja enyhe rosszallással. – Ha szólnál Danténak a babáról, biztos vagyok benne, hogy azonnal elsimulna köztetek minden ellentét. Rosszkor beszéltél neki Anthonyról, ennyi az egész. Nem hiszem viszont, hogy e miatt az ostoba félreértés miatt képes lenne rád hosszan haragudni, annál sokkal megfontoltabb és józanabb embernek tűnt nekem.

Leila örült volna, ha végre abbahagyják ezt a kellemetlen témát, ezért inkább megpróbált Maeve szája íze szerint beszélni:

– Én is meg vagyok győződve róla, hogy rendbe jön majd a kapcsolatunk, tehát felesleges aggódni. Az meg, hogy nincs étvágyam… – Lenézett a tányérján lévő zöldségragus csirkehúsra, majd kelletlenül félretolta az ételt. – Szóval, azt hiszem, ez a terhességgel jár.

– Nem, egyáltalán nem – tiltakozott határozottan az édesanyja. – Ez a rendkívüli kimerültség és a lassan állandóvá váló rosszullét egyáltalán nem megszokott egy terhes nőtől. Úgy gondolom, újra el kellene menned az orvoshoz.

Ami azt illeti, Leila már bejelentkezett másnap kora reggelre, mert most már őt magát is nyugtalanította az állapota.

– Hmm… – ráncolta össze a homlokát következő nap Margaret Dearborn doktornő, amikor Leila elmondta neki a tüneteit. – Nem tetszik ez nekem. Feküdjön csak föl az asztalra, hadd vizsgáljam meg jó alaposan!

Amikor az orvos végzett, hátrébb lépett, és elgondolkodva babrálni kezdte a hallgatókészülékét.

– Ahhoz képest, hogy az első terhességének még csak a kilencedik-tizedik hetében jár, a méhe jóval nagyobb a kelleténél. Ha ezt hozzáadjuk a tüneteihez, akkor, véleményem szerint, maga ikreket vár.

– Ikreket? – ismételte Leila oly értetlenül, mintha egy idegen nyelvből származó szót hallott volna, amelynek a jelentését nem ismeri.

– Két babát – magyarázta a doktornő egy kicsit élcelődő hangnemben. – De addig nem lehetünk biztosak a dolgunkban, amíg nem végeztük el az ultrahangos vizsgálatot. Szólok majd a nővérkének, hogy ma délutánra jegyezze elő.

– Innen egyenesen munkába kell mennem. Máris túl sokat hiányoztam az irodából.

– Kedvesem, a jelen helyzetben az legyen a legkisebb gondja, hogy hiányzik az irodából. A koraszülés kockázata ikrek esetében jelentősen nagyobb, mint egy gyermeknél, és már így is éppen elég megterhelésnek volt kitéve. Maga egyértelműen kimerült, és ha azt akarja, hogy a gyerekei időben szülessenek meg, abba kell hagynia a munkát.

– De nem tehetem! – Legalább még hathavi fizetésére lenne szüksége, hogy az apja adósságának utolsó részletét is törleszthesse. – Szükségem van a pénzre.

– És a gyerekek apja? Rá nem számíthat? Miért nem áll elő, és ajánlja fel, hogy kisegíti szorult anyagi helyzetéből?

– Biztos vagyok benne, hogy megtenné – felelte Leila szánalmas hangon –, ha sejtené, hogy terhes vagyok.

– Azt akarja mondani, hogy nem szólt neki? – kérdezte döbbenten az orvos. – Mi az ördögért nem? Családos ember?

– Nem. Dehogy! Csak… még nem találtam rá megfelelő alkalmat…

– Amikor először rájött, Leila, az lett volna a megfelelő alkalom. Szóval, mi is folyik itt valójában? Fél megmondani neki? Akarja, hogy beszéljek vele?

– Nem! Csak az kéne! Biztosan nagyon rossz néven venné, ha mástól értesülne róla.

– Na látja, ez az! – bólogatott Margaret Dearborn, és felcsatolta Leila karjára a vérnyomásmérőt. – Most pedig vagy megfogadja a tanácsaimat, vagy rövidesen egy kórházi ágyon fogja találni magát!

Végre ez a pokoli hét is eltelt! A dél-amerikaiak délután kettőkor elutaztak, és Dante már-már ott tartott, hogy meghívja Leilát vacsorázni, hátha rendbe tudnák még hozni a kapcsolatukat. Amikor azonban megállt a nő irodájának ajtaja előtt, eszébe jutott, hogy Leila beteget jelentett, valamiféle gyomorpanaszokra hivatkozva.

Ekkor felhívta a lakását, de Cleo szűkszavúan csak annyit közölt vele, hogy az unokahúga nem tartózkodik otthon.

Mikor jött itt divatba a négynapos munkahét? – dühöngött magában a férfi, és lecsapta a kagylót. Beteg?! Egy frászt! Biztos megint Fletchert babusgatja, ez az igazság!

Az ördög vigye el! Épp elég időt fecsérelt rá el így is. Ki sem látszik a munkából, jobban tenné, ha ezzel foglalkozna, ahelyett hogy állandóan csak rajta jár az esze…

– Ne kapcsoljon be senkit, Meg! – vakkantott bele a házi telefonba, és nekilátott a halom irat feldolgozásának. Fel sem nézett mindaddig, amíg a titkárnő meg nem jelent az íróasztalánál a munkanap végén.

– Van még valami, amiben segíthetnék, mielőtt hazamegyek?

Dante meglepődve látta, hogy már hat is elmúlt.

– Á, dehogy, Meg! Menjen csak haza, mielőtt a férje puskával jönne be magáért. És pihenje ki magát! Biztosan holtfáradt.

– Maga is elég nyúzottnak látszik – jegyezte meg együtt érzően a titkárnő. – Akkora volt itt a hajtás az elmúlt néhány napban, hogy nincs benne semmi különös, ha mindannyiunkat megviselt.

– Hát, igen – húzta el a száját Dante. – Leila sem érezte elég jól magát ahhoz, hogy bejöjjön dolgozni.

– Nem csodálom.

– Állítólag a gyomrával van valami, így is lehet mondani, azt hiszem.

Meg hangjában valami felkeltette Dante figyelmét. Összeráncolt szemöldökkel nézett a titkárnőre.

– Miért, maga is észrevette, milyen rosszul néz ki? – kérdezte szorongva, mert erős bűntudatot érzett, amiért kételkedett abban, hogy Leila csakugyan beteg lenne.

– Hát azt lehetetlen lett volna nem észrevenni. Többször is előfordult, hogy én is épp a női mosdóban tartózkodtam, amikor láttam berohanni a legközelebbi fülkébe. Tudja, azokat a hangokat nem lehet semmi mással összetéveszteni, főleg ha az ember már tapasztalatból ismeri őket.

– Ugye viccel?! Azt akarja mondani, hogy magának is ugyanaz a baja?

– Remélem, nem! Kettő bőven elég nekem! – kiáltott föl rémülten Meg, mintha Dante legalábbis azt közölte volna vele, hogy tífuszos.

– Kettő micsoda? – motyogta a férfi, elfojtva egy ásítást.

– Gyerek – felelte a titkárnő. – Miért, mire gondolt, kiskutyákra?

Hiába fejezte már be az ásítást, Dante szája tátva maradt.

– Hogyan?

– Gyerek. Utód. Leszármazott. Trónörökös vagy éppen kenyérpusztító, ha úgy jobban tetszik. Tudja…! A húgainak épp elég van belőle.

A férfi egy ideig kábán meredt maga elé, majd valami leírhatatlan döbbenet ült ki az arcára.

– Csak nem azt próbálja nekem itt beadni, hogy maga szerint Leila terhes?

– Jesszusom! – Meg arca valószínűtlenül pirosra váltott, ami önmagában is elegendő okot szolgáltatott arra, hogy Dante még izgatottabbá váljon. Ismerte jól a titkárnőjét: nem kevés kellett ahhoz, hogy Megan Norris elpiruljon, és még több, hogy hebegni-habogni kezdjen, amint éppen most is tette. – Jaj, ki sem lett volna szabad nyitnom azt a pletykás számat! Szóval én azt hittem, már hallott róla… mármint, hogy mennyi most az irodában a hasonló megbetegedés… biztos valami ronda tavaszi fertőzés… megfázás meg ilyesmi…

– Ilyesmi – ismételte a férfi lassan. Hogyan is nem vette eddig észre a legnyilvánvalóbb jeleket? Mert Meg jól mondta. Az elmúlt tíz év alatt összesen tizenegy terhességet kísért figyelemmel, többé-kevésbé az elejétől a végéig. A terhesség felismerésében olyan szaktekintély lett, hogy előbb meg tudta mondani, megint nagybácsi lesz, mint maga a leendő kismama. Az ég szerelmére, hát miért nem találta ki hamarabb, hogy mi történt Leilával? És ő miért nem állt elé, és mondta el neki már a legelején? Mert nem az övé a gyerek?

– Dante? – Megan még mindig ott álldogált az íróasztala sarkánál. – Jól érzi magát?

– Persze – felelte, közelebb húzva magához egy levélköteget.

Az ő gyereke kell hogy legyen. Ha hinni lehet Leilának, a múlt heti események előtt hónapokig nem találkozott Fletcherrel.

– Nem akarja mára befejezni?

Ha hinni lehet neki.

– Amint ezeket aláírtam. De maga máris menjen haza! Eleget dolgozott.

Ez az ő gyereke! Hiszen Leila még szűz volt, amikor először lefeküdtek egymással!

– Ha túlságosan szemtelen lettem volna, Dante… – szólalt meg újra a titkárnő ahelyett, hogy végre hazament volna. – Én igazán…

– Ne tegyen magának szemrehányást, nincs miért! – nyugtatta meg Dante a beosztottját, bár egyre inkább nehezére esett udvariasan viselkedni. – Jó éjt, Megan!

Ritkán szólította meg őt ilyen hivatalosan. A titkárnő rögtön megértette a célzást, és kisietett az irodából.

A férfi megvárta, amíg az ajtó halkan becsukódik mögötte, majd elővette Leila bekeretezett fényképét íróasztalának legfelső fiókjából.

– Szóval – dünnyögte, miközben alaposan szemügyre vette a szabályos vonalú, tiszta arcot – úgy gondolod, hogy nem kell a gyűrűm, és nem kellek én sem. Hát, drágám, ha tényleg terhes vagy, nem lesz más választásod! Hogy egy híres filmet idézzek, olyan házassági ajánlatot teszek neked, amelyet nem tudsz visszautasítani. Az én gyerekem nem fog fattyúként felnőni!

Visszatette a képet a fiókba, felvette a kagylót, és újra Leila számát tárcsázta. Ezúttal az anyja vette fel.

– Sajnos, nincs itthon – közölte, miután a férfi bemutatkozott, és megmondta, kit keres.

– Igazán? Úgy hallottam, beteg, de ezek szerint már jobban van.

– Hát… igen. – Szegény asszony érezhetően zavarba jött. – Minden percben itthon lehet. Átadhatok neki valamilyen üzenetet?

– Igen – élt a felkínált lehetőséggel azonnal Dante. – Legyen szíves, mondja meg neki, hogy volna egy apróság, amit ma este vacsora közben szeretnék megbeszélni vele. Úgy egy óra múlva ott leszek érte. És ha időközben hazatelefonálna, hogy más dolga akadt, kérem, nyugtassa meg, késhet, amennyit akar! Ha kell, egész este várni fogom.

7. FEJEZET

Vacsora Dantéval? Ki van zárva!

– Nem, anya – ellenkezett Leila. – Látni se akarom, legalábbis ma este nem.

– Nem hiszem, hogy sok választásod lenne. Nagyon eltökéltnek tűnt a hangja.

– Felhívom, és lebeszélem róla.

– Ne fáraszd magad, édesem! – tanácsolta Cleo a társalgó csipkefüggönyén átkukucskálva. – Éppen most állt meg a kapunál.

– Tartsátok fel! – adta ki Leila a parancsot az anyjának és Cleónak. – Szükségem van egy kis időre, hogy felkészüljek.

Lezuhanyozott, megtörölközött, majd felforgatta a ruhatárát, hogy valami kényelmeset vegyen magára. Ugyanis a hasa már sokkal jobban gömbölyödött az ilyenkor szokásosnál. A kórházban, ahol az ultrahangos orvos rámutatott a képernyőn az elmosódott körvonalakra, a saját szemével is láthatta, hogy ott bizony két apró szív dobog.

– Leila – kopogtatott be az anyja az ajtaján –, Dante már vár téged!

– Mindjárt lemegyek – szólt ki, miközben a ruháit sorra vette ki a szekrényéből, majd mindegyiket félredobta. Jóformán egyik sem állt már jól rajta. Végül kiválasztotta az egyetlent, amelyben nem úgy nézett ki, mint egy rosszul töltött hurka, egy lezser szabású selyem ingruhát meg egy hozzáillő blézert.

Gyöngysort tett a nyakába, és hasított bőr papucscipőbe bújt, majd vett egy nagy levegőt, hogy felkészüljön a rá váró megpróbáltatásokra. Mert igazat kellett adnia az anyjának: a körülményektől függetlenül nem halogathatja tovább, hogy elmondja Danténak a nagy újságot.

Amikor lement, a férfi ott ült a nappaliban, nyájasan társalogva az anyjával és Cleóval.

– Nagyon csinos vagy – jelentette ki Dante, ahogy felpillantott, de Leila rögtön érezte, hogy a szívélyesség nem neki szól. A férfi túlságosan is hidegen mérte őt végig, és a mosolya is nagyon erőltetettnek tűnt.

– Nem számítottam rá, hogy ma este találkozunk – jegyezte meg Leila idegesen, amikor már a kocsiban ültek. – Mi vett rá, hogy elhívj vacsorázni?

– Úgy gondoltam, itt az ideje, hogy beszéljünk egymással. Nem hagyhatjuk annyiban a dolgokat, ahogy hétfőn elváltunk egymástól, és nem tehetünk úgy, mintha mi sem történt volna. Végtére is egy munkahelyen dolgozunk, és elkerülhetetlen, hogy találkozzunk. Jobb lesz, ha mindent nyíltan megvitatunk, és valamiféle, mindkettőnk részére elfogadható megállapodásra jutunk.

– Mit értesz az alatt, hogy mindent?

– Azt hittem, szeretnél nekem elmondani valamit – válaszolta Dante röviden, és a keze megfeszült a kormányon.

Leila idegessége egyre nőtt. Dante nagyon dühösnek látszott, és a mérge kétségkívül rá irányult.

– Felzaklatott valami?

– Lenne rá okom?

– Ha azzal akarod tölteni az estét, hogy kérdésre kérdéssel válaszolsz, akkor inkább már most búcsúzzunk el, mert az efféle játékhoz én túl fáradt vagyok.

A férfi lekanyarodott a kocsival a főútról, mielőtt mintegy mellékesen odavetette volna:

– Mostanában túl sokat vagy fáradt. Azt hallottam, ma sem jöttél be dolgozni. Elárulnád, hogy miért?

– Máshol kellett részt vennem egy megbeszélésen – lódította Leila, mert még korainak érezte volna előrukkolni az igazsággal.

– Értem – bólintott Dante, majd hirtelen témát váltott. – És hogy van Mr. Fletcher? Bokros teendőid között, remélem, legalább arra szakítottál időt, hogy őt felkeresd.

– Roppant érdekesnek tartom, hogy megemlíted – válaszolt Leila, átvéve a férfi gúnyos hangnemét. – Történetesen igen sokat javult az állapota. Beszéltem vele egypár szót tegnap, és azt mondta, kezd fokozatosan visszatérni az emlékezete. Most már tudja, hogy soha nem jegyeztük el egymást, lévén, hogy én kikosaraztam őt.

Dante lefékezett egy piros lámpánál, és elsötétült arccal a nő felé fordult.

– Ezen a téren egyre nagyobb lesz a gyakorlatod: először Fletcher, azután én…

– Anthony ajánlatát azért utasítottam vissza, mert őt sohasem szerettem! – kiáltott fel elkínzottan Leila. – Veled azonban teljesen más a helyzet.

– Éspedig mi?

– Nekünk olyan gondjaink vannak, amelyekre ha nem találunk megoldást, nem lehetünk együtt boldogok.

– Nem értelek, Leila.

– Kezdetnek vegyük azt, hogy nem bízol meg bennem, inkább hiszel Carl Newbury gonosz pletykáinak, mint nekem.

A férfin látszott, hogy elszégyelli magát. Gyorsan elfordult, mert éppen zöldre váltott a lámpa, és úgy tett, mintha minden figyelmét lekötné a vezetés, miközben hanyagul odavetette:

– Newbury egy idióta, akinek a véleményére cseppet sem adok.

– Hát ezt örömmel hallom – felelte Leila, miközben tagadhatatlanul némi elégtétellel és megkönnyebbülést érzett. – Sajnos azonban ez mit sem változtat a tényen, hogy a kettőnk kapcsolata válságki utot1 iáai hibát követtünk el, amikor azt hittük, a kölcsönös vonzalom elegendő ahhoz, hogy megalapozza a házasságunkat. Ezért kétségkívül engem terhel a nagyobb felelősség. Az üzleti életben épp elégszer tapasztalhattam, hogy egyetlen együttműködési szerződés sem lehet sikeres, ha az nem a hideg ésszerűségre meg a vitathatatlan érdekekre támaszkodik.

– És mi van az érzelmekkel meg a bizalommal?

– Ezeknek nincs helyük egy jól megfontolt szerződésben. Az érzelmek túlontúl múlandóak, túlságosan tiszavirág-életűek, a bizalom meg pusztán egy szó, amely önmagában még semmire sem kötelez.

Leila minden reményét elveszítette, hallva ezt a megjegyzést. Ám benne is dolgozott a büszkeség, és nem akarta, hogy Dante észrevegye, milyen megsemmisítő csapást mért rá érzéketlen, rideg érveivel.

– Talán igazad van, de nekem mégis túlzásnak tűnik egy félresikeredett üzlethez hasonlítani a kapcsolatunkat. Attól tartok, ebből egy kicsit nehezebb lesz veszteségek nélkül kilábalni, mint egy hátrányossá váló kereskedelmi együttműködésből.

Befordultak az étterem parkolójába, majd Dante leállította a motort.

– Igazán? És vajon miért?

– Mert van valami, amiről nem tudsz. Valami, amit már jóval korábban el kellett volna mondanom neked.

Az autóból kiszállva Dante egy könnyed mozdulattal odadobta a kulcsot a kapusnak.

– Örülni fogok annak, amit hallanom kell, vagy inkább rendeljek magamnak egy dupla whiskyt lélekerősítőnek, mielőtt könnyítenél a lelkeden?

– Felesleges gúnyolódnod. Ha jól emlékszem, nem bájcsevegni hívtál el ma estére. Én ugyanis nem vagyok olyan hangulatban, hogy szalonzenét hallgassak a gyertyafényben, de gondolom, te sem.

– Jó, jó, elismerem, faragatlanul viselkedtem. De ha már itt vagyunk, remélem, rendelhetek valamit. Órák óta nem ettem.

– Lehetséges, hogy amit mondanom kell neked, elveszi az étvágyadat. Az enyémet mindenesetre elvette.

Felmentek a lépcsőn, és Dante a karjánál fogva bevezette Leilát az étterembe.

– Akkor most már biztos, hogy whiskyvel fogom kezdeni.

Miután leültek az asztalukhoz, a férfi elmerült az étlap tanulmányozásában, és csak nagy sokára nézett föl, hogy megkérdezze:

– Kérsz valamilyen koktélt, vagy csak egy üveg bort rendeljek?

Leila soha nem szerette a koktélokat. Még a szülei fényűző összejövetelein is legfeljebb egy-egy korty sherryt vagy száraz vermutot ivott. Terhesen azonban semmiféle alkoholt sem akart fogyasztani.

– Köszönöm, egyiket sem kérek. Inkább egy pohár ásványvizet szeretnék néhány csepp citrommal.

Dante a mögötte álldogáló pincér felé bólintott.

– Egy Perriert legyen szíves az üzlettársamnak, nekem pedig egy skót whiskyt jéggel!

Leilát hihetetlenül sértette a férfi gúnyos hangvétele, ahogy az üzlettársának nevezte őt.

– Hogy juthattunk idáig, Dante? Miként tévedhettünk ekkorát, hogy egy hét leforgása alatt szerelmesekből üzlettársak lettünk?

– Nos, már nem vagy a jövendőbeli menyasszonyom. A partner kifejezést némileg közönségesnek érzem. Abból a korból pedig már kinőttem, hogy a nőket a barátnőimnek nevezzem. Szóval, akkor minek szólítsalak?

– Fogalmam sincs. Nem könnyíted meg épp a dolgom, hogy elmondjam, amit akarok.

– Jó, többet meg se szólalok, csak hallgatlak!

Leila ivott egy kortyot, hogy összeszedje az erejét.

– Először is – kezdte –, kilépek a Classic Collectionstől. Hétfő reggel beadom a felmondásomat.

– Ez lenne a nagy újság? Légy nyugodt, találunk a helyedre mást! Persze ha akarod, elárulhatod, miért döntöttél így.

Leila az ölében szorosan összekulcsolta a kezét.

– Mert terhes vagyok, Dante.

Végre, hála az égnek, kinyögte! Már azt hitte, úgy kell majd harapófogóval kihúzni belőle.

– Igen – bólintott nyugodtan a férfi. – Tudom.

Leilának tágra nyílt a szeme a csodálkozástól.

– Te ezt tudtad? – kapkodott levegő után. – Az lehetetlen! Senkinek sem mondtam el, kivéve… az anyámat… és…

– Magamtól jöttem rá. – Teljesen felesleges lett volna Leila orrára kötni, hogy tulajdonképpen Meg világosította föl a helyzetről.

– Akkor miért játszottad meg magad egészen mostanáig?

– Kíváncsi voltam, meddig tart, amíg előrukkolsz a nagy titokkal. Most már ez is kiderült.

– Remélem, időközben arra is rájöttél, hogy csak a tiéd lehet a gyerek.

– Persze. Tudom, milyen az, amikor egy szűz fekszik alattam. Bár azt hiszem, te sokkal inkább Anthony Fletchert szeretnéd az apjának.

– Ez nevetséges! – kiáltott fel Leila, és Dante egy pillanatra hitt is neki. Egészen addig, amíg hozzá nem tette: – Először is Anthonyt én már nem érdeklem. Megismerkedett valakivel Horvátországban, egy vöröskeresztes angol ápolónővel. Ahogy teheti, visszamegy és megkeresi.

– Úristen! – A férfi arca torz fintorba rándult a kiábrándultságtól. – Milyen tapintatlan viselkedés ez a részéről! Épp akkor hagy cserben, amikor a leginkább szükséged lenne rá!

Leila holtsápadt lett, és már-már attól lehetett tartani, megint elájul a hirtelen rátörő rosszulléttől. A következő pillanatban azonban összeszedte magát, felkapta a tálkáját, eltolta magát az asztaltól, és így szólt:

– Nyilvánvalóan csak áltattam magam, amikor azt reméltem, képes leszel egyszer a gőgös büszkeségeden meg a teljesen indokolatlan féltékenykedéseden felülemelkedni. Köszönöm a vacsorameghívást, de nincs gyomrom hozzá. Ne fáraszd magad azzal, hogy hazaviszel! Hívok egy taxit.

– Ülj le! – parancsolt rá a férfi, aki most szándékosan olyan hangot ütött meg, amellyel tapasztalata szerint még a legcsökönyösebb ügyfeleit is meghátrálásra tudta kényszeríteni.

Leila azonban egy pillantásra sem méltatta őt. Hátat fordított neki, és olyan egyenes derékkal, mintha karót nyelt volna, elvonult.

Dante felpattant, és utána sietett. Épp akkor érte utol, amikor a nő a ruhatár környékén belépett egy ajtón. A férfi gondolkodás nélkül követte.

– Ne próbálj csak úgy elsétálni! – ordította. – Teszik vagy sem, az én gyerekem van a hasadban, és engem nem lehet csak úgy félreállítani, mert éppen kifogásolnivalót találsz a viselkedésemben!

– Menj ki innen! – sziszegte vissza Leila. – Ez a női mosdó.

A pokolba is, hát persze hogy az volt. De átkozott legyen, ha őt ez most eltántoríthatja!

– Érdekli a fenét!

Leila alig hallhatóan felnyögött, majd bemenekült az egyik fülkébe. Dante azonban ide is utánament.

A nő nem bírta tovább tartani magát, tehetetlenül a vécékagyló fölé görnyedt, és egész teste megfeszült. A férfi gyakorlott mozdulattal átfogta egyik karjával a vállát, a tenyerével pedig megtámasztotta a homlokát.

– Légy szíves, menj ki! – kérte Leila. – Nem akarom, hogy így láss.

– Azt hiszed, te vagy az egyetlen nő, akit látok megszabadulni az ebédjétől? – kérdezte Dante, miközben az egyik mosdókagylóhoz támogatta Leilát, majd megtöltött egy papírpoharat vízzel. – Öt húgom van, ugye emlékszel? És mind az öt átesett már ezen. Itt van, öblítsd ki a szádat!

A férfi megvárta, hogy Leila kissé fölfrissítse magát, azután kitámogatta őt az étteremből az autóhoz.

– Csak annyit kérek, vigyél haza! – suttogta a nő, amikor Dante besegítette őt a kocsiba.

– Nem – rázta meg a fejét határozottan a férfi. – Először is enned kell, másodszor pedig van még egy kis elintéznivalónk.

– Képtelen lennék enni – tiltakozott Leila. – Az ételnek már a puszta gondolatára is…

– Inni viszont tudsz – felelte Dante, és elvitte őt oda, ahol egyetemi évei alatt a legmennyeibb turmixokat készítették. – A hölgynek egy vaníliásat, nekem pedig egy csokoládésat legyen szíves! – szólt oda a pincérnőnek, miután leültek egy asztalhoz, biztonságos közelségben a mosdóhoz.

Leila nem szólt semmit, amíg a rendelést ki nem hozták, csupán ennyit jegyzett meg:

– Sohasem gondoltam volna, hogy turmixot szoktál inni.

– Valójában közel sem ismerjük egymást olyan jól, mint amennyire hittük. Példának okáért én sem értem, miért vártál ma estig, hogy elmondd a terhességedet. Miért nem szóltál hétfőn, amikor gyakorlatilag a lábam előtt ájultál el?

– Mert szerettem volna még egy esélyt adni magunknak, ne pusztán az tartsa életben a kapcsolatunkat, hogy gyereket várok tőled. Egyébként ezt most sem akarom. Rájöttem azonban, hogy jogod van tudni a terhességemről. Félre ne érts, véletlenül sem várom el

tőled, hogy feleségül vegyél! Viszont szükségem lenne a segítségedre, elvégre a te gyereked sorsa is múlik ezen…

Dante enyhe gyanakvással mérte végig a nőt.

– Pontosan mire gondolsz, Leila?

A nő habozott egy ideig, mintha ízlelgette volna szájában a választ, nem lévén biztos benne, hogy ki merje-e mondani, vagy inkább örökre elhallgassa. Végül is az előbbi mellett döntött, és annak ellenére, hogy majd megfulladt bele, így szólt:

– Kölcsönre lenne szükségem. Ha úgy látod, nincsen akadálya… Jaj, istenem, mennyire gyűlölök kérni, úgy hangzik, mintha haszonleső lennék…! De abba kell hagynom a munkát, mert…

Ekkor már könnyek gördültek végig az arcán, és lepotyogtak a műmárvány asztallapra.

– Folytasd! – kérte a férfi.

– Mert ikreket várok, és fennáll a veszélye, hogy elvetélek, ha tovább dolgozom – zokogta.

Erre már Dante is azt hitte, kijön belőle a turmix.

– Tessék?

– Ikreim lesznek – ismételte Leila.

Dante nagy nehezen összeszedte magát, hogy folytatni tudja a beszélgetést.

– Alig jutok szóhoz…

– Csak kölcsönről lenne szó – szakította félbe gyorsan Leila, mert nagy zavarában el sem tudta képzelni, hogy a férfi nem erre céloz. – Visszafizetem azonnal, ahogy a babák megszülettek, és elég nagyok ahhoz, hogy magukra lehessen hagyni őket. Anyám és Cleo fognak vigyázni rájuk, én meg találok magamnak valamilyen munkát. Nem akartam tőled kérni, Dante, de nem ismerek senki mást, akihez fordulhattam volna.

Dante szemmel láthatóan erősen eltöprengett, majd szigorúan összeráncolta a homlokát.

– Megelőlegezem neked a pénzt – jelentette ki végül ridegen.

Leilának vagy nem tűnt föl ellenséges hanghordozása, vagy nem törődött vele.

Könnyes szemmel elmosolyodott, és megkönnyebbülten hálálkodni kezdett:

– Köszönöm, Dante. Ismerem a nagyobb bankok kamatlábait, és örömmel fog eltölteni, ha…

– Én szabom meg a feltételeket, Leila, nem a bank, és a legkevésbé sem te! Teljes körű anyagi felelősséget vállalok a gyerekeinkért, és természetesen rendezem az apád után maradt adósságot. Cserébe viszont…

Szavai azonban Leilát megint készületlenül érték.

– Mit tudsz az apámról? – suttogta, megdöbbenéstől tágra nyílt szemmel.

– Éppen eleget ahhoz, hogy ne kelljen hosszan magyarázkodnod, miért kényszerülsz kölcsönkérni tőlem. Tehát, hogy a szerződésünk feltételeivel folytassam, én a gondját viselem a pénzügyeknek, te viszont cserébe a törvényes feleségem leszel. Egy hónapon belül összeházasodunk, és senkinek sem kell megtudnia, hogy ettől egyikünk sem fog örömében táncra perdülni.

– Ezt nem tehetem meg! – tiltakozott Leila. – Nem fogok hozzád menni. Manapság egy nő nem kényszerít házasságra egy férfit csak azért, mert gyereket vár tőle.

– Egy Rossi azonban nem hagyja, hogy a gyereke fattyúnak szülessen, és azt sem, hogy pénzért mások neveljék fel, mert az anyjának dolgoznia kell a pelenkára valóért!

Leila összehúzta magát, és két kezét szinte pajzsként a hasára tette, mintha védeni akarná a szíve alatt hordott életeket ettől a durva, kegyetlen embertől, aki megtámadta őket.

– Soha!

– Nem értem, miért vonakodsz, drágám – csóválta meg a fejét rosszallóan Dante. – Az én gyerekeimet várod. Ráadásul szükséged is van a segítségemre. Én meg csupán annyit kértem, hogy légy a feleségem. Mi ebben olyan nehéz?

8. FEJEZET

Leila az égvilágon semmilyen indokot nem tudott volna felhozni arra, miért utasította vissza Dante ajánlatát. Tulajdonképpen mindennel egyetértett, amit a férfi mondott. Hát nem az lett volna a legésszerűbb döntés, ha elfogadja a feltételeit? Nem lenne a babáknak is jobb együtt élni a szüleikkel? Milyen jogon fosztaná meg ezt a két ártatlan kis csöppséget a saját apjuktól?

Gyorsan, mielőtt a lelkiismerete vagy az értelme megálljt parancsolt volna, a férfira emelte a tekintetét, és azt mondta:

– Rendben van, Dante, úgy teszünk, ahogy te szeretnéd. Összeházasodunk.

Igyekezett magára erőltetni a férfi hideg stílusát, hogy a válasza úgy hangozzon, mint egy üzleti tárgyalás végén a közösen előkészített megállapodás elfogadása. Ezt kellett tennie csak így tudta palástolni fájdalmas csalódását, hogy kettőjük kapcsolatában ezentúl az érzelmek helyébe az érdekek lépnek.

Dante tovább figyelte őt szúrós, hideg tekintetével, és hagyta, hadd peregjenek a másodpercek a gyötrelmes, ítéletnapi csöndben. Amikor Leila már azt hitte, nem bírja tovább, a férfi így szólt megvető hangon:

– Tehát kapható vagy, ha az árban meg tudunk egyezni.

Szívesen visszavágott volna ezekre a megalázó szavakra, de el kellett ismernie, hogy rászolgált a férfi neheztelésére. Nem szándékosan vezette félre Dantét, amikor a legelső napokban azt állította, hogy nincs más férfi az életében, de a teljes igazságot sem mondta el neki. A szerelem azonban annyira lekötötte akkor, hogy minden, ami addig fontosnak tűnt a számára – a kapcsolata Anthonyval, az apja öngyilkossága, az édesanyja szorult helyzete –, hirtelen érdektelenné vált.

Anélkül hogy bármikor is szándékában állt volna, ő volt az, és nem Dante, aki szétrombolta a bizalmat, amelyre olyan óvatosan kezdték alapozni a jövőjüket. De ha már ő követte el a hibát, neki is kell azt helyrehoznia. Meg fogja ragadni, ami még megmaradt a kapcsolatukból, és bárhogy legyen is, de megvédelmezi kétségbevonhatatlan értékeit.

– Nem a pénzért teszem – jelentette ki elszántan. – Értünk teszem, mert a történtek ellenére úgy gondolom, hogy a házasságunkból még mindig lehet igazi, boldog együttélés, ha mindketten azt akarjuk.

– Hát erről elég nehéz lenne engem meggyőznöd, drágám – válaszolta Dante –, de nagyon helyesen teszed, ha igyekszel rajtam kívül mindenki mást meggyőzni. Mert értsd meg jól: utoljára tettél bolonddá, és nem tűröm el többször, hogy az emberek miattad a hátam mögött kinevessenek!

Szavai úgy hatottak Leilára, mintha tőrt döftek volna a szívébe. Nem hagyta azonban, hogy legyőzze az önsajnálat, hanem lehunyt szemmel buzdítani kezdte magát: Ne feledd, miért harcolsz – hogy ezt az embert megtarthasd magadnak! Ne csak arra emlékezz, hogy szereted, hanem arra is, hogy a szíved mélyén hiszel benne, ő is szeret téged.

Azt azonban nem látta előre, hogy mindez mekkora áldozattal jár. A legrémesebb álmaiban sem számított volna az elkövetkezendő napok lidércnyomására.

Már másnap reggel elkezdődött. Az irodájában éppen az íróasztalát rámolta ki, amikor kivágódott az ajtaja, és Gail viharzott be a szobába.

– Jaj, kedvesem! – kiáltotta. – Annyira örülök!

Leila elképedve pislogott.

– Miért?

– Ó, most már nem kell tagadnod, hiszen hivatalosan is vége a titkolózásnak. Én szerettem volna lenni az első, aki minden jót kíván neked. Dante nagy lókötő, és minden ujjára tíz nőt is kaphatna, de ő nagyon okosan téged választott. Jó tudni, hogy a vonzó külső mögött igazi, érző szív dobog.

– Úgy veszem ki a szavaidból – kezdte óvatosan Leila –, mintha hallottál volna a mi…

– Az eljegyzésetekről. Igen! Ma reggel mindenki olvasta. – Gail egy pillanatra elhallgatott, és Leila zavart döbbenetét látva, meglepődve a szája elé kapta a kezét.

– Rajtad kívül, úgy látszik. Egek, még nem nézted meg a ma reggeli számítógépes körlevelet?

– Nem – felelte elhűlten Leila, mert eddig eszébe sem jutott volna, hogy Dante ilyen hideg és személytelen módot választana a hír bejelentéséhez.

Pedig így történt. Amikor megnézte a számítógépén, a bejelentés bizony ott állt két emlékeztető feljegyzés között. Leila megdöbbenve bámult a képernyőre. Mintha a férfi csak azt akarta volna hangsúlyozni, milyen kevés jelentőséggel bír számára az eljegyzésük.

– Nem igazán sugárzol a boldogságtól – jegyezte meg Gail. – Még mindig rosszul érzed magad?

– Igen – bólintott ingerülten Leila. – És ne tegyél úgy, légy szíves, mintha nem tudnád, hogy a terhességtől van! Nem is sejtettem volna, hogy egyszer még ilyen közkedvelt téma lesz a cégnél a magánéletem.

Gail zavartan feszengeni kezdett.

– Sajnálom, ha tolakodóan viselkedtem.

– Nem, dehogy. – Leilát erős bűntudat töltötte el. Nehezen tett szert új barátokra, amióta eljött Szingapúrból, de Gail a Classic Collectionsnél eltöltött első munkanapja óta kitartott mellette, és különb bánásmódot érdemelt volna. – Ne haragudj, túl érzékeny vagyok! Az orvosom azt állítja, hogy ez a várandós nőknél természetes tünet, de ez még nem indok arra, hogy rajtad töltsem ki az idegességemet.

– Hát akkor meg mire valók a jó barátok? – szorította meg Gail a főnöknője karját. – Különben sem lennék képes haragudni rád, annál sokkal fontosabb nekünk a jelenléted az osztályon. El sem tudod képzelni, milyen csodákat művelt az itt dolgozó nők körében, hogy vezető beosztásba kerültél, és már az első üzleti utadon fölényesen lefőzted az összes nagyképű férfi munkatársunkat!

– Köszönöm. – Leila valahonnan előbányászott egy mosolyt. – Örülök, hogy legalább valamire jó vagyok.

– Te egyszerűen fantasztikus vagy, és ezt nyilván Dante is így gondolja. Közel négy éve dolgozom itt, de eddig a legszemélyesebb dolog, amit valaha is tett, hogy a karácsonyi tizenharmadik havi fizetés mellé egy pulykautalványt is adott… és, ó igen, virágot rendelt az összes nődolgozónak a titkárnők hetén. Azután megjelentél te, és bumm! Egyetlen lövéssel leterítetted! – Gail boldogan elmosolyodott. – Istenem, de sok van még hátra ebből a napból, pláne így, ezek után! De, ahogy hallom, csörögnek a telefonok, úgyhogy jobban teszem, ha visszamegyek az íróasztalomhoz. Csak vedd fel a kagylót, ha bármire szükséged lenne, én azonnal megszerzem!

Sajnos, amire a leginkább szüksége lenne, abban a titkárnője nem segíthet. Az előző este Dante állt elő a feltételeivel, ma azonban ő következik. Nem hagyhatja, hogy lábtörlőnek nézze őt a férfi, bármennyire fölötte áll is a hivatali meg a társadalmi ranglétrán.

– Megbeszéltünk mára valamit? – vonta fel a szemöldökét csodálkozva Dante, amikor néhány perccel később leendő menyasszonya beviharzott az irodájába.

– Nem hiszem, hogy be kellene előre jelentkeznem ahhoz az emberhez, akihez feleségül fogok menni, abban viszont biztos vagyok, hogy nem lett volna jogod a megkérdezésem nélkül nyilvánosságra hozni az eljegyzésünket!

– Egy pillanatig sem gondoltam volna, hogy te továbbra is titokban akarod tartani – értetlenkedett a férfi.

– Nem erről van szó! Felőlem az egész világ megtudhatja, hogy össze akarunk házasodni. Engem az bosszant, ahogy elintézted.

– Igazán? – Dante koppantott egyet tolla végével az íróasztalán. – Tulajdonképpen mitől vagy ennyire felháborodva? Bármennyire rövid és lényegre törő volt a bejelentés, semmi esetre sem lehetett a számodra sértő.

– Valóban nem volt sértő, csak igen sivár érzelmi világról tett tanúbizonyságot.

– Miért, azt szeretted volna inkább, ha lézersugárral íratom fel az égre a nagy esemény hírét? – kérdezte a férfi gúnyosan.

– Mindenesetre romantikusabb lett volna.

– Mitől lenne romantikus egy pénzre és érdekekre alapuló házasság? – vonta meg a vállát Dante. – Nézz szembe a tényekkel, Leila! Soha nem kértél volna tőlem segítséget, ha mástól is megkaphattad volna. Még annyi tisztesség sem szorult beléd, hogy legalább a terhességedet bevalld, amíg sarokba nem szorítottalak. Majdhogynem mindent, amit a valódi énedről tudok, valaki más mondott el nekem. Nagyon sok férfi ezt igen rossz előjelnek tekintené a leendő feleségével kapcsolatban, és a legkevesebb, hogy az érdekeit szigorú házassági szerződéssel próbálná megvédeni.

– Akkor meg miért veszel a nyakadba egy nőt, akire állandóan gyanakodnod kell?

– Védelmezem a befektetésemet.

– Ahhoz nem kell elvenned! – jelentette ki megvetően Leila. – Már világosan megmondtam: bármilyen, általad megszövegezett szerződést aláírok, hogy a kölcsönbe kapott összeget az utolsó centig kamatostul visszafizetem.

– Nem dollárokról meg centekről beszélek, értsd már meg! – csattant fel Dante, mindkét kezével az asztalra csapva. – A gyerekeimről beszélek. Te szingapúri állampolgár vagy, külföldi útlevéllel utazol, és az egyetlen, ami itt tart téged, az a hetvenvalahány éves édesanyád meg az őt nyomasztó adósság. Tényleg olyan ostobának tartasz, hogy nem tudom kitalálni, mi fog történni, ha a hitelezők megkapják a pénzüket? Talán már holnap elmész ebből az országból, még mielőtt megszülnél, és én a világon semmivel sem akadályozhatom meg.

– Soha nem tennék ilyesmit! – tiltakozott sápadtan a nő. – Főleg, mert elsősorban a gyermekeim miatt egyeztem bele ebbe a házasságba.

– Ami engem zavar, az a többi ok, Leila. Ha esetleg hazudnál nekem, és mégis…

– De nem hazudok – vágott közbe a nő.

– Jól van. Ez esetben mindketten azt kapjuk ettől a házasságtól, amit szeretnénk. Megállapodtunk?

Leila összeszorította a száját. Csak azért imádkozott, hogy szerelme erősebbnek bizonyuljon a férfi állandó gyanakvásánál, és lassan megtanítsa őt újra bízni benne.

– Megállapodtunk – felelte halkan.

– Rendben van – bólintott Dante, és átnyújtott neki egy papírt. – Ebben az esetben át kellene nézned ezt a listát az elintézendő dolgokról, ha néhány héten belül össze akarjuk hozni az esküvőt. Tegyél hozzá azt, amit jónak látsz! A részleteket rád bízom, meg az édesanyádra. Ha esetleg úgy döntesz, hogy a családomat is bevonod az előkészületekbe, biztosan nagy örömmel segítenek majd. A mi templomunkat jelöltem meg a szertartás színhelyéül, de nem ragaszkodom hozzá, ha neked más elképzelésed lenne.

– Teljesen meg vagyok lepve – ámult el Leila. – Azt hittem, csak polgári esküvőt akarsz.

– Vedd úgy, hogy megpróbálok tekintettel lenni a kifinomult érzésvilágodra! – jegyezte meg Dante szárazon. – Úgy tudom, a legtöbb menyasszony ragaszkodik a hagyományos szertartáshoz.

– Nekem azonban semmi kedvem tüllfelhőkben és fehér szaténban végigvonulni a templomhajón, párás tekintetek kíséretében. Három hónapos terhes lévén, nevetségesnek tartanám mindezt.

– Ahogy óhajtod – vonta meg a vállát újra a férfi, majd benyúlt az íróasztala legfelső fiókjába, és odalökte Leila elé a kis bársonyerszényt, benne a gyémántgyűrűvel. – Mégis azt szeretném, ha hordanád ezt a gyűrűt, legalább a nyilvánosság előtt. Hitelt ad a megállapodásunknak, nem beszélve arról, hogy így legalább megfelelünk az általad oly fontosnak tartott romantikus elvárásoknak.

Leila egyetlen mozdulattal félresöpörte maga elől a kis csomagot, mire az tompa puffanással a szőnyegre esett.

Dante villámló tekintettel nézett rá.

– Azonnal vedd fel azt az átkozott gyűrűt! Nem fogja bemocskolni a kényes kis kezecskédet. Ez két és fél karátos valódi briliáns, platinába és aranyba foglalva, nem pedig holmi üvegből meg rézből készült kacat!

– Még ha az is – válaszolta Leila a könnyeivel küszködve –, a kapcsolatunkban minden egyéb hamis.

– Azért nem minden. – Dante megkerülte az íróasztalt, hogy maga vegye fel a gyűrűt, azután felhúzta a nő ujjára, és Leila egy szédítő pillanatra úgy vélte, mintha gyengéd kifejezés jelenne meg az arcán. Reményeit azonban csakhamar szertefoszlatta a férfi éles hangja: – A gyerekek a hasadban épp elég valódiak. Ők pedig az enyémek, és nem szeretném, ha ezt bármikor is elfelejtenéd. Erre emlékeztessen mindig ez a gyűrű!

– Óhajtasz még valamit? – készült távozni Leila, attól tartva, hogy már nem bírja sokáig visszatartani a könnyeit.

– Csak pár dolgot. Anyámat sikerült megnyugtatnom, hogy abból, amit az újságok írnak, egy szó sem igaz. Elmondtam neki azt is, hogy miért hoztuk előre az esküvő időpontját.

– Ez természetes. Van még más közlendőd is?

– Igen. Lefoglaltattam egy kis különtermet a Waterfront Hotelban ma estére. Semmi különlegeset nem terveztem, csak egy nyugodt, ünnepi vacsorát, ahol az illendőség kedvéért családi körben is bejelentenénk az eljegyzésünket. Gondolom, az édesanyádat meg Cleót is el szeretnéd hívni erre az alkalomra. Azután valahol élnünk is kell majd. Már kerítettem egy ingatlanügynököt, hogy mutasson neked pár házat a jövő héten.

– Nem akarsz a régi otthonodban maradni?

– Nem elég nagy. Csak egy hálószobája van.

Azelőtt egy hálószoba is bőven elég lett volna, búslakodott magában Leila. Nem akadt a földön olyan kicsi hely, ahol Dante ne tudta volna őt a karjába zárni, és szeretkezni vele. Egy tisztás a hegyi forrás mellett, egy talpalatnyi homok a holdfényben, a naptól felhevített türkizkék habok a Karib-tengerben… hogy is felejthette el mindezeket a férfi?

– Én a Shaughnessy kerületet vagy a West Side-ot választanám – folytatta Dante, mit sem törődve Leila bánatával. – Elég sokat utazom, úgyhogy szeretnék olyan helyen lakni, ahonnan könnyen megközelíthető a repülőtér.

– Nem szeretnéd, ha az új otthonunkat együtt választanánk ki?

– Nincsen rá időm. Készíts egy rövid listát azokról a házakról, amelyek tetszenek, én pedig majd később megnézem őket. Biztosan fogsz találni megfelelőt. Az ár nem akadály, és meglehetősen sok előkelő házat kínálnak megvételre manapság. Ja, egyébként megnéztem a naptáramban, és bár eléggé elfoglalt leszek a következő két hétben, utána

kivehetek pár nap szabadságot. Tehát azt javaslom, hogy huszonkilencedikén, szombaton legyen az esküvőnk.

– Más? – kérdezte Leila, szándékosan a főnöke utasításait leső titkárnő magatartását utánozva. Dante szemmel láthatóan mindenre gondolt, csak éppen az örömöt meg a szeretetet hagyta ki a készülődésből.

– Pillanatnyilag nincs – felelte kurtán a férfi. – Hacsak nem jön közbe valami, este találkozunk.

De közbejött. Az irodában a nők egy kis összejövetelt rendeztek, hogy megünnepeljék az eljegyzést. Semmi különös, csak egy-két léggömb és szerpentin a tanácsteremben, na meg Gavin jóvoltából egy ládányi pezsgő.

Leila nem is sejtette, mi készül, egészen addig, amíg be nem lépett a terembe, ahová megtévesztésből egy sürgős megbeszélésre hívták. Rögtön kezdetét vette az ünneplés, és nemsokára Dante is megjelent. El kell ismerni, remekül játszotta a szerepét: sugárzó mosollyal köszönte meg a jókívánságokat, és amikor Gavin elmondta az első pohárköszöntőt, a boldog vőlegény tökéletes látszatát keltve szájon csókolta Leilát.

Senki sem gyanított, és nem is kérdőjelezett meg semmit. Mindketten az elvárásoknak megfelelően viselkedtek: a menyasszony kellőképpen tartózkodónak és szégyenlősnek tűnt, a vőlegény pedig kifogástalanul figyelmesnek és gyengédnek.

– Mikor lesz a nagy nap? – érdeklődött valaki.

– Egy kicsit hamarabb, mint eredetileg terveztük – felelte Dante, kezét büszkén a menyasszonya hasára helyezve. – Leila ugyanis állapotos, aminek természetesen mind a ketten nagyon örülünk, ugye, drágám?

– Igen, nagyon – visszhangozta Leila alig hallhatóan, és majd elsüllyedt szégyenében.

Már a munkatársai előtti színjáték is eléggé megviselte, de Dante családjának becsapása egyet jelentett a kínok kínjával. Mindannyian túláradó szeretettel fogadták, és igyekeztek a segítségére lenni, hogy az esküvője napját emlékezetessé tegyék a számára.

Még csak egyetlen pillantással sem fejezte ki senki a rosszallását Leila állapotát illetően, vagy kérdőjelezte meg a sietős esküvő jogosságát. Dante választása rá esett, ők pedig fenntartás nélkül befogadták a családba.

– Miben segíthetnénk? – kérdezték Dante húgai. – Mondd, mit tehetnénk, hogy az esküvőd napja a lehető legszebb legyen? Maga is nyugodtan kérhet akármit, Mrs. Connors-Lee! A menyasszony édesanyjának jogában áll ezt a csodálatos időszakot megosztani a lányával, és nem akarunk tolakodóak lenni, de ha szüksége van ránk, mi nagyon szívesen segítünk.

Maeve könnyekig meghatódva alig bírt válaszolni.

– Ó, köszönöm, köszönöm, természetesen nagyon is szeretnénk élni az ajánlatukkal, ugye, Leila?

– Mi az hogy! Mindnyájatokra óriási szükségünk van! – mosolygott Leila az asztalnál ülőkre, majd tekintetével Dantét kereste.

– Úgy bizony – helyeselt a férfi, mint a gyöngéd aggódás mintaképe. – A terhesség eléggé legyengíti a menyasszonyomat, és nem szeretném, ha a mézesheteket a kimerültsége miatt nem élvezhetné maradéktalanul.

– Irene – fordult Leila anyja Mrs. Rossihoz –, te már öt sikeres esküvőt tudhatsz a hátad mögött, ezért szeretnék a te tapasztalataidra hagyatkozni. Mit ajánlanál?

Több se kellett, máris repkedni kezdtek a jellegzetes Rossi-ötletek. A két anya összedugta a fejét, és hozzáláttak a vendéglista összeállításához. Stephanie meg Christine azon civakodtak, vajon melyik étterem lenne a legjobb a fogadás megtartására. Annie elvállalta a virágok beszerzését, Julia férje, Ben pedig felajánlotta, hogy ő kíséri végig a menyasszonyt a templom folyosóján.

Állj! – kiáltott fel magában Leila. Ha ez így megy tovább, minden kicsúszik a kezemből. Nem számít, hol lesz a fogadás, vagy lesz-e egyáltalán. Semmi jelentősége, ki foglalkozik a virágokkal, és hány emeletes lesz az esküvői torta. Ugyanis a mostani készülődésnek nem az esküvő az igazi tétje, hanem ami utána következik: a házasság hétköznapjai, amelyek telve lesznek csalódottsággal és keserűséggel.

Persze senki nem vette észre, hogy az a pár falat, amit a vacsoránál evett, máris visszafelé kéredzkedik. Óvatosan kortyolt egyet a jeges vízből, hátha az enyhít a hányingerén.

– Kissé erőszakosnak tűnhetünk, ahogy teljesen kivesszük a kezetekből az ügyek intézését – súgta oda Leilának Ellen, Dante húgai közül a leghiggadtabb. – Csak szólj bátran, ha ez zavar téged!

– A világért sem! Igazán hálás vagyok nektek a segítőkészségetekért. – Leila újra ivott egy kortyot. – Mostanság még egy teadélután megszervezésére sem futná az erőmből, nemhogy egy esküvőére!

– Eldöntötted már, hogy milyen ruhád lesz?

– Ó, még nem, de olyan gyorsan nő a pocakom, hogy valami laza és meglehetősen egyszerű ruhára lenne szükségem.

– Nagyon örülnék, ha elmehetnék veled vásárolni. Közben valahol együtt megebédelhetnénk.

– Ez remekül hangzik – lelkesedett rögtön Leila. – Sajnos azonban csak hétvégén keríthetnénk rá sort, ugyanis még mindig állományban vagyok a Classicnél, amíg nem adom át az ügyeimet az utódomnak.

– Komolyan azt hiszed, hogy hagynálak az esküvőd napjáig dolgozni? – szólt most közbe Dante. – Drágám, Gavinnek már egy egész listája van a jelentkezőkről, akik felvételi beszélgetésre várnak, és amíg ki nem választjuk a legmegfelelőbbet, valahogy megleszünk nélküled is. Nem szeretném, ha megerőltetnéd magad.

Inkább nem akarsz többször látni, mint amennyiszer feltétlenül szükséges, kesergett magában Leila. Nem gondolta volna, hogy a boldogtalanság meglátszik rajta, de néhány nappal később, amikor ruhavásárlás közben megpihentek, Ellen szavai kétségkívül csak erre utalhattak:

– Biztosan nehéz megszokni, Leila, de a fivérem néha egy kicsit hatalmaskodó tud lenni. Ez valószínűleg az üzleti sikereiből ered, meg abból, hogy tizenhat éves kora óta ő a férfi a házban.

Egy közkedvelt étterem egyik csendes sarkában üldögéltek, és beszélgetés meg étkezés közben időnként elgyönyörködtek a szemben fekvő parkban.

Leila megpróbált kitérő választ adni Ellen megjegyzésére.

– Azt hiszem – jelentette ki óvatosan –, csak így lehet előrejutni.

– Dante mindig is többet akart, mint csupán előrejutni. – Ellen finnyásán csipegetett a spenót-eper salátából, majd szalvétájával megtörölte a száját. – Neki kell lennie a legjobbnak. Emlékszem, kisiskolás korában nemcsak kitűnően tanult, hanem mindig a legjobb sportolók közé is tartozott, és soha nem elégedett meg azzal, ha pusztán az osztálytársait győzte le. Nem, neki olyan srácokkal kellett versenyeznie, akik két vagy több osztállyal fölötte jártak. A szobája falán a polcok tele voltak érmekkel meg serlegekkel és más díjakkal, amiket nyert.

– Miért mondod ezt el nekem, Ellen?

Az asszony néhány pillanatig habozni látszott, végül mégis beszélni kezdett:

– Mert amikor veled látom, nem tehetek róla, de mindig az a benyomásom támad, hogy előtted is állandóan bizonyítani akar. Ezért néha talán indulatosnak tűnik, néha talán túl keményen kényszeríti rád az akaratát, de te ne ijedj meg tőle! Szeret téged, ebben biztos vagyok.

– Mégis úgy érzed, hogy nincs minden rendben a kapcsolatunkban – vonta le a következtetést Leila.

Ellen félretolta a tányérját.

– Segítene, ha beszélnénk róla?

– Nem. – Dante sohasem bocsátaná meg, ha valamelyik családtagjával megosztaná a titkukat. – Köszönöm, Ellen, de nem tehetem.

– Rendben, akkor hagyjuk! De mielőtt továbbindulnánk, hadd mondjak el valamit! Ha igazán szereted a bátyám, és vele akarod leélni az életed, nem kell mást tenned, csak kivárni, hogy elmúljon az a helyzet, ami a mostani feszültséget előidézte.

Olyan lesz ő, mint a kezes bárány, majd meglátod! Közben pedig ne engedd neki, hogy rajtad töltse ki a mérgét! Harcolj azért, amit el akarsz érni! Értékelni fogja. És legfőképpen merd neki megmutatni, hogy szereted! – tanácsolta Ellen, majd rögtön szedelőzködni kezdett, ezzel is jelezve, hogy ő pusztán elmondta a véleményét, de sem vitatkozni nem szeretne, sem pedig beleavatkozni az ifjú pár ügyéibe.

Leila megfogadta Ellen tanácsait, és az elkövetkező ideges napokban ragaszkodott is hozzájuk. Nem mintha Dantéval nehezen lehetett volna kijönni, vagy éppenséggel kellemetlenkedett volna. Ellenkezőleg, mindig nagyon figyelmesen viselkedett vele, de csak akkor, ha szemtanúk is jelen voltak. Egyébként pedig bokros teendőitől egy perc ideje sem jutott a menyasszonyára.

– Nem érdekel, mennyi a munkád, Dante – támadt rá Leila az esküvőt megelőző kedd ebédszünetében, amikor a szobája előtt, a folyosón végre sikerült útját állnia, még mielőtt bemenekülhetett volna az irodájába –, akkor is el kell döntenünk, hol akarunk élni. Van egy ház, amit nagyon szeretném, ha te is látnál.

– Ez nem éppen a legmegfelelőbb időpont, drágám – felelte Dante a nyitott ajtó mögött ülő Meg felé intve a fejével.

Leilának azonban elege lett.

– Drágám – nyomta meg szándékosan a gúnyos becézést, amelyet Dante oly szívesen használt –, négy nap múlva lesz az esküvőnk. Mikor érkezik el a megfelelő időpont?

A férfi sóhajtott egyet, tehetetlenül széttárta a karját, és Megan felé fordult.

– Máris papucsférj legyen belőlem, pedig még az oltárhoz sem vezettem? Mondja meg, mit tegyek!

– Természetesen menjen el, és nézze meg a házat! Leilának igaza van, élniük kell valahol.

– Persze, persze – bólogatott megértést színlelve Dante. – Elmegyünk háztűznézőbe. Mikor van az utolsó megbeszélésem, Meg?

– Fél ötkor, Gary Jeffersonnal az ARGO-tól.

– Tegye át holnapra! Na, ezzel is megvolnánk! – Leilára pillantott. – Elégedett vagy?

– Igen. Megbeszélek egy időpontot az ingatlanközvetítővel.

– Hagyd meg a ház címét Megnél, és ott találkozunk! – A férfi lehajolt, és egy futó csókot nyomott Leila szájára. – Most mennem kell. Próbálj meg addig aludni egyet!

– Olyan szerencsés vagy! – szólalt meg irigykedve Megan, ahogy Dante után becsukódott az ajtó. – Komolyan mondom, férfit még soha nem láttam ennyire megszédülni egy nőtől.

A látszat csal, gondolta Leila. A vőlegénye a holdra is inkább elrepülne, csak hogy ne kelljen vele lennie. Vajon meddig akarja még ezt a színjátékot folytatni?

Négy nappal az esküvőjük előtt Leila úgy vélte, itt az ideje végre megtudni.

9. FEJEZET

Dante kevéssel négy után érkezett a házhoz. Leila az ebédlőben várt rá, és ahogy meghallotta közeledő lépteit, hirtelen elbizonytalanodott, nem érzi-e majd úgy a férfi, hogy ármányos módon kelepcébe csalta őt. A díszleteket azonban már elrendezte, a darabot végig kell játszania!

A férfi egyszer csak megállt az előtérben, és elkiáltotta magát:

– Van itthon valaki?

– Itt vagyok, Dante. – Leila reszketett, és azt kívánta, bárcsak ne öltözött volna olyan kihívóan. A mélyen kivágott, citromsárga kismamaruha, amelyet kifejezetten erre az alkalomra vásárolt, túl sokat engedett látni alul is, felül is. – Jobbra az első ajtó.

Dante benyitott a szobába.

– Hol van az üzletkötő? – kérdezte, ahogy gyanakodva körülnézett. – Odakint nem láttam másik kocsit.

Persze hogy nem. Amikor az ingatlanközvetítő felajánlotta neki, hogy a kocsiján elviszi őket a házhoz, Leila udvariasan elhárította a segítségét.

– Inkább egyedül néznénk meg az ingatlant. Nem akarjuk, hogy sürgessen az idő, és nagyon alaposan körül szeretnénk nézni, anélkül hogy aggódnunk kellene, lekési miattunk a következő megbeszélését. Azután, ha úgy döntünk, hogy pont ezt a házat vesszük meg, telefonon jelentkezünk.

Mindez ragyogó haditervnek ígérkezett, hogy Dantéval végre egyedül lehessen.

– Sajnos, nem tudott idejönni, így hát elhoztam a kulcsokat, és beültem egy taxiba.

A férfi bosszankodva ráncolta össze a homlokát.

– Akkor mi az ördögért nem hívtál fel, hogy ne pazaroljam hiába az időmet? Ha nincs itt, nem köthetünk üzletet, de még csak egy nyavalyás ajánlatot sem kaphatunk.

Összeszedve lanyhuló bátorságát, Leila kézen fogta Dantét, és a szoba belseje felé húzta őt.

– Ne lovagolj most apróságokon! Gyere, nézd meg inkább, milyen a kilátás! Hát nem lélegzetelállító?

A férfi vonakodva engedte, hogy Leila az előkelő étkezőasztalt megkerülve elvezesse őt az északnyugatra néző hosszú ablakokig, ahonnan a hegyek alatt megbúvó kis öbölre lehetett látni.

– Nagyon szép – hagyta helyben Dante kedvetlenül. – De mi értelme ennyire tűzbe jönni egy olyan ingatlan miatt, amely tele van mások bútoraival? Hacsak a jelenlegi lakók nem hajlandók máról holnapra kipakolni az egész házat, semmi esélyünk rá, hogy még az esküvő előtt beköltözhessünk.

– Pedig megtehetnénk, ha nagyon akarnánk – felelte Leila. – A tulajdonosok Ausztráliába költöztek, és az itt hagyott bútorok értéke benne van az ingatlan vételárában. A ház tulajdonképpen üres, Dante. Már akár holnap is beköltözhetünk. Hadd mutassam meg a többi szobát!

– Hány van?

– Ezen a szinten egy dolgozószoba meg egy nappali, egy vendégfogadó szalon, valamint a konyha az étkezővel. Felettünk négy háló, mindegyik fürdőszobával, alattunk pedig egy nagy játékszoba. Ja, van még télikert is, és egy lakrész a dadának a garázs fölött.

A férfi az étkezőhelyiségen átsétálva bement a konyhába.

– És te boldog lennél itt?

Én akár egy sufniban is boldog lennék veled, válaszolta volna szíve szerint Leila, de még az efféle vallomásokra nem érkezett el az idő. Most elegendőnek tartotta, ha tárgyilagos hangon csak ennyit mond:

– Igen, és azt hiszem, a te szempontodból is a legjobb helyen van a ház.

– Rendben – vonta meg a vállát közömbösen Dante, ahogy ez mostanában már mindennapossá vált nála. – Akkor akár meg is vehetjük.

Leila erre nem számított. Úgy gondolta, a férfi sokkal körültekintőbb üzletember annál, hogy ilyen beruházásba belevágjon, amíg nem ellenőrzött alaposan mindent.

– Nem akarsz először körülnézni, mielőtt véglegesen döntünk?

– Miért? – kérdezte a férfi. – Te fogod az idődd nagy részét itt tölteni. Ha te itt jól érzed magad, az nekem elég.

– Pedig az még önmagában édeskevés – jelentette ki Leila, mert elhatározta, gyorsan változtat az előre kitervelt színjáték forgatókönyvén. – A ház beosztása meg az egész, ahogy kinéz, tulajdonképpen tetszik, de nekem fogalmam sincs a víz- és gázvezetékek állapotáról, vagy hogy nem lyukasak-e az ereszcsatornák. Mi lesz, ha beázik a tető, vagy nem elég jó a fűtés?

Dante rosszul leplezett türelmetlenséggel hátrarántotta a mandzsettáját, és tüntetően az órájára pillantott.

– A pokolba is, valószínűleg igazad van! Ilyen későn már úgyse lenne értelme visszamennem az irodába. Rendben, kezdjük kint!

Az épület és a telek tüzetes szemrevételezése után Dante leporolta a kezét, és elismerően bólintott.

– Nem kétséges, ez a ház túl fog bennünket élni. Olyan masszívak a falai, akár egy bunkernak. De csodálom, hogy ilyen régi épületet választottál. Azt hittem, sokkal modernebbet szeretnél.

– Megnéztem jó néhány nemrég épített házat is – felelte Leila –, ám egyiket sem találtam annyira jellegzetesnek vagy elbűvölőnek, mint ezt, ráadásul olyan kicsi telkeken álltak, hogy a családok szinte egymás szájába láttak. Nekem sokkal fontosabb annál a magánéletem, semhogy a szomszédok minden mozdulatomat figyelemmel követhessék.

– Ebben egyetértek. Itt még a telek is elég nagy ahhoz, hogy a gyerekek biztonságban lehessenek, amikor kint játszanak. – Dante a távirányítású kovácsoltvas kapukra kötött biztonsági rendszerre mutatott. – Nemkívánatos alakok sem léphetnek a területünkre a tudtunkon kívül. Azt mondod, négy hálószoba van fent?

– Igen.

– Akkor vezess, nézzük meg őket!

Felismerve, hogy közeledik a sorsdöntő pillanat, Leila verejtékezni kezdett, a hangja pedig elfúlóvá vált az izgatottságtól.

– Hm, igen… jól van.

– Megint rosszul érzed magad? – tudakolta a férfi, mert nem kerülte el a figyelmét menyasszonya nyugtalansága.

Jaj, igen. A reménykedéstől, az izgalomtól meg a vágyakozástól!

– Egy kissé – vágta ki magát Leila, azután gyorsan bevezette Dantét a házba, még mielőtt teljesen elszállt volna a bátorsága. – Azt hiszem, a naptól lehet. Nagyon meleg van odakint.

Ahogy felértek a felső szintre, és a folyosó végén feltűnt a legnagyobb hálószoba dupla ajtaja, Leila nagyot nyelt, mert attól tartott, nem bír tovább uralkodni az idegességtől egyre jobban háborgó gyomrán. Előresietett, és mielőtt még végleg legyűrte volna a rosszullét, egy hirtelen mozdulattal szélesre tárta az ajtókat.

– Úgy gondoltam… ez lenne a hálószobánk.

Dante megállt az ajtóban, az arcáról semmiféle érzelmet nem lehetett leolvasni.

Leila körültekintően rendezte el a díszleteket. Az éjjeliszekrényen álló kristályvázában rózsák illatoztak, mellette jégbe hűtött pezsgő. A habkönnyű fehér függönyöket megmeglebbentette a nyitott ablakokon beáramló esti szellő. A délutáni napfényben a mahagónibútorok tompa fényben ragyogtak. A baldachinos ágy csúcsai finom árnyékot rajzoltak a falra. A fejrésznél puha libatollal töltött, és friss huzatba öltöztetett párnák tornyosultak.

– Mi az ördög ez? – kérdezte halkan a férfi.

Leila a lámpaláztól már szólni sem bírt. Úgy tervezte, itt fogja elcsábítani Dantét, hogy mindketten újra átéljék a csodát, amelyet Poincianán fedeztek fel. Ám az izgalomtól valósággal megbénult, és sejtelme sem volt, hogyan folytassa tovább. Dőljön hátra a párnák között, és vessen kacér pillantásokat Dantéra? Édesgesse magához, miközben buján ledobja magáról a ruhadarabjait? Ajánlja magát föl neki meztelenül, és remélje, hogy a férfi nem tartja visszataszítónak vastagodó derekát és duzzadt melleit?

Égett az arca zavarában. Még ha az élete függne tőle, akkor sem tudná megtenni.

Nem és nem!

Merd kimutatni, hogy szereted! – hallotta Ellen sürgető hangját belülről, és ez új erőt öntött belé. Végül is semmi veszítenivalója nincs… Odalépett a férfihoz, és karját a nyaka köré fonta.

– Ez a miénk, Dante – suttogta érzékien. – A mi szobánk.

Rögtön érezte, hogy a férfit alaposan meglepte a viselkedése.

– Nézd – tolta el magától zavartan Dante a menyasszonyát –, nem tehetünk úgy, mintha mi sem történt volna, és mi még mindig boldog szerelemesekként készülődnénk az esküvőnkre!

– Hát akkor mit tegyünk? – nézett rá kétségbeesettén Leila, és a megalázó visszautasítást is vállalva, újra a férfihoz lépett. – Minden egyes nappal messzebbre kerülünk egymástól. Hogyan juthattunk idáig? Miért öljük meg a szerelmünket?

Dante nyelt egyet.

– Ha jól emlékszem, mi megállapodást kötöttünk, amelynek semmi köze a szerelemhez, annál több viszont az üzlethez.

Leila apró csókokkal borította el a férfi nyakát.

– Miért ne tarthatnánk tiszteletben mindkettőt: az érzelmeket is, meg az érdekeket is?

– Mert az a szokásom, hogy soha nem keveredek személyes kapcsolatba az üzletfeleimmel – jelentette ki Dante rekedtes hangon.

Merd megmutatni neki…

– Akkor ezt most elrontottad! – súgta Leila, és nyelve hegyével végigcirógatta a férfi fülcimpáját. – A mi kapcsolatunk nagyon is személyes attól a naptól kezdve, hogy megismertük egymást.

Dante kezei végigcsúsztak Leila gerince mentén, hogy azután a derekán állapodjanak meg.

– Magasságos ég! – mormogta.

Leila ezen az apró jelen is felbátorodva, csípőjét a férfi ágyékához szorította, és így folytatta:

– Az ágyat azzal az ágyneművel vetettem meg, amelyet a testvéreid a nászéjszakánkra szántak. Nem gondolod, hogy nagy kár lenne, ha nem élnénk a kínálkozó alkalommal?

– Hagyd abba! – szólt rá Dante, de feszülő teste elárulta őt.

Leila tántoríthatatlan maradt. Magához húzta a férfi fejét, hogy ajkaik szinte összeértek.

– Rég csókoltál meg úgy, mint aki igazán akarja – lihegte, és nyelvének egy ügyes mozdulatával végignyalta Dante alsó ajkát.

– Az ég szerelmére, abbahagynád? – A férfi eltolta magától a menyasszonyát, remegő kézzel meglazította a nyakkendőjét, és elhátrált az ágytól.

Leila látva, milyen hatással van Dantéra, vérszemet kapott. Újból hozzásimult, szemérmetlenül és félreérthetetlenül felkínálkozva neki. Teljesen megrészegült, ahogy még így, a ruhán keresztül is érezte a hasához nyomódni vőlegénye kemény férfiasságát. Ruhája egyik pántját leengedte a vállán, majd megfogta Dante kezét, és a melle felé húzta.

– Gyere, szeress! – zihálta közben.

A férfi nem bírta tovább türtőztetni magát, vadul átölelte Leilát, és szenvedélyesen csókolni kezdte. Úgy, ahogy hosszú idő óta nem tette, olyan fájdalmasan, hogy szinte kiszívta minden erejét, a szája pedig fájón megduzzadt. Ám Dante még nem veszítette el teljesen a fejét, és minden erejét összeszedve, sikerült észhez térítenie magát, mielőtt beleesett volna Leila csapdájába.

– Ne tedd ezt! – rántotta el hevesen a száját. – Az esküvő szombaton lesz, és én természetesen tartom magam a megállapodásunkhoz. Nem kell ahhoz elcsábítanod, hogy az oltár elé vezesselek!

A menyasszonya szinte megtántorodott a döbbenettől, és erőtlen hangon védekezni kezdett:

– Nem azért tettem, Dante…

A férfi a rózsákra, a pezsgőre, a megvetett ágyra mutatott.

– Hát mi másért? Talán azt akarod bemesélni nekem, hogy ezeket is az előző tulajdonosok hagyták itt?

– Nem – rázta meg a fejét Leila, és könnyek öntötték el a szemét. – Ezt mind én alakítottam így. Értünk, Dante. Azt hittem, ha újra szeretkezünk, ismét egymásra találhatunk. Máskülönben mi értelme lenne ennek az egésznek közöttünk?

Egy kocsiajtó tompa csapódása hallatszott odakintről. A férfi helyrerántotta magán a zakóját, majd a főbejáratra néző ablakhoz lépett.

– Mindketten tudjuk rá a választ, Leila. Az ikreknek ott, a hasadban, apa kell, neked meg pénz. Kész vagyok anyád adósságát kifizetni, de érvényesíteni kívánom az apai jogaimat a gyermekeimmel szemben.

– És mit vársz ettől az egyezségtől, Dante?

– A társadalmi helyzetemet tekintve épp eljött az ideje, hogy megnősüljek. És bármilyen hiányosságaid legyenek is, azt készséggel elismerem, hogy erre a társasági szerepre keresve sem találhattam volna nálad megfelelőbb személyt. Csupán annyit kérek, tartsd fenn a látszatot, amennyire az illem megkívánja. Azt hiszem, olyan megállapodásra jutottunk, amelyből mindketten hasznot húzhatunk. Régen ezt nevezték érdekházasságnak…

– De miért kellene ebbe belenyugodnunk? Túl nagy kérés, hogy próbáljuk meg visszaszerezni, amit elvesztettünk?

– Az a hajó már elment, Leila – legyintett keserűen a férfi.

– Miért, szerinted nem tehetnék semmit, hogy újra elnyerjem a bizalmadat?

– A pokolba, te szándékosan több alkalommal is elhallgattad előlem az igazságot! Arra sem méltattál, hogy beszámolj nekem a kapcsolatodról Fletcherrel vagy az apád adósságáról, hogy a terhességedről már ne is beszéljünk. Ami azonban a legjobban bánt, hogy rengeteg alkalmad lett volna őszintén elmondani mindent, de te inkább a hallgatást választottad. Tehát ne kérdezd, meg tudnék-e bízni még valaha is benned, mert a gond az, hogy te nem bíztál meg bennem soha.

– Hogy mondhatsz ilyet? Szombaton hozzád megyek feleségül.

– Nos, igen, mindig is biztosra vettem, hogy pénzért gyakorlatilag mindent meg lehet venni, most pedig a te példád is egyértelműen ezt bizonyítja.

Leila túlságosan is elgyengült a fájdalomtól és a csalódottságtól ahhoz, hogy válaszolni bírjon, egyszerűen csak elkínzott tekintettel Dantéra meredt. A férfi megigazította a nyakkendőjét, begombolta a zakóját, és kimutatott az ablakon.

– Ahogy az imént hallhattad, megérkezett az ingatlanügynök. Azt javaslom, térjünk vissza az érzelmek ingoványos talajáról a hétköznapi tennivalóinkhoz, és kössük meg vele az üzletet. Persze csak akkor, ha az érdeklődésed ezzel a házzal kapcsolatban nem merült ki abban, hogy használni óhajtottad az egyik hálószobáját.

– Nem – tiltakozott Leila megszégyenülten. – Tényleg nagyon tetszik ez a ház. Bár fogalmam sincs, miért kérded, hiszen te annyira szeretsz hátsó gondolatokat feltételezni minden tettem vagy megnyilvánulásom mögött, hogy kezdem azt hinni, nem számít, bármit mondok is.

– Egy egész élet vár rád, drágám, hogy bebizonyítsd, nincs igazam – felelte Dante, majd a könyökénél fogva a lépcsőhöz vezette Leilát.

– Jó napot, jó napot! – üdvözölte őket az ügynök gyakorlott kedélyességgel.

Hazafelé gondoltam egyet és megálltam, bár őszintén megvallva, nem nagyon bíztam benne, hogy még mindig itt lesznek. De ha már így összeakadtunk, és maguk ezek szerint meglehetősen alaposan szemügyre vették a házat, mondják meg nekem, meghódította-e szívüket ez a mesés ingatlan!

– Készek vagyunk ajánlatot tenni – közölte szárazon Dante, és habozás nélkül hozzálátott ahhoz, amihez a legjobban értett: az üzleti tárgyaláshoz.

Péntek este, röviddel nyolc után, csengettek a lakás ajtaján. Mivel Maeve és Cleo úgy félórával ezelőtt indultak el esti sétájukra, Leila azt hitte, ők jöttek vissza, csak megint itthon felejtették a kulcsot. Amikor azonban ajtót nyitott, Anthonyt pillantotta meg maga előtt. Annak ellenére, hogy telefonon többször is beszéltek egymással, és Leila az esküvőjére is meghívta egykori barátját, már hetek óta nem találkoztak.

Örömmel állapította meg, hogy ismét a régi Anthonyt látja, a napbarnított, szép szál fiatalembert, aki majd kicsattant az egészségtől.

– Remélem, nem jöttem rosszkor – mondta, miközben követte Leilát a társalgóba, ahol egy szépen díszített csomagot tett az alacsony asztalkára. – Szerettem volna, ha ezt még idejében megkapod. A nászajándékom.

– Ó, nagyon köszönöm! De nem kellett volna ezért külön idejönnöd. Elhozhattad volna a templomba is.

– Attól tartok, nem leszek ott a templomban és utána, a fogadáson sem – közölte a férfi sajnálkozva, és leült Leila mellé a heverőre.

– Jaj, Anthony, miért nem? Annyira kevés barátom van, rád igazán számítottam.

– Holnap reggel az lesz az első dolgom, hogy elrepülök Európába az én kis nővérkémhez. Kapott egy hét szabadságot, Bécsben találkozunk. Ami pedig az esküvődet illeti, nem érdekes, hány barátod jön el, ha a férfi, akit szeretsz, ott lesz.

Amikor Leila válasz helyett szomorúan lesütötte a szemét, Anthony megfogta az állát, és maga felé fordította a fejét.

– Valami baj van?

– Ó, dehogy!

– Hát ez nem hangzott túl meggyőzően.

– Azt hiszem, egy kicsit túlterheltem magam az elmúlt napokban. Annyi elintéznivaló akad így az esküvő előtti napokban!

– Itt valami akkor sincsen rendben, látom rajtad.

Leila már nyitotta a száját, hogy megcáfolja az állítást, de legnagyobb rémületére a következő pillanatban sírva fakadt. A férfi nem szólt semmit, csak megsimogatta a hátát, mintha egy gyereket vigasztalna, majd amikor Leila abbahagyta a sírást, szeretetteljesen faggatni kezdte:

– Tudod, soha nem felejtem el azt a percet, amikor elmesélted, hogy találkoztál Dantéval. Odakint szakadt az eső, és én olyan pocsékul éreztem magam, mint talán még

soha életemben, de belőled napfény áradt, annyira boldognak látszottál. Mi történt azóta? Hová tűnt a ragyogás?

– Ha nem vetted volna észre, terhes vagyok – bökte ki Leila, mivel az összes gond közül, amely nyomasztotta, még ezt tartotta a leginkább olyannak, amit megoszthat Anthonyval. – Ikreket várok.

– Hoppá! – kiáltott fel a férfi. – Ez biztos nagy meglepetés lehetett. De, ugye, nem sajnálod?

– Nem. Mindig is szerettem volna gyerekeket. – Leila szája széle megint remegni kezdett. – Fogalmam sincs azonban, mi járhat Dante fejében mostanában. Annyira elfoglalt mindkettőnket a jövőnk megtervezése, hogy a jelenre már nem jutott elég időnk. Néha ránézek, és… és egy idegent látok, akihez szombaton hozzámegyek feleségül.

Anthony előhalászott egy tiszta zsebkendőt a zakója zsebéből, és odaadta Leilának, mielőtt megszólalt volna:

– Tudod, manapság az embernek nem muszáj megházasodnia. Teljesen elfogadott dolog, hogy valaki egyedül neveli a gyerekeit. Így hát ne hagyd magad egy olyan házasságba belekényszeríteni, amelyre nem vagy felkészülve!

– Nincs igazán más választásom, Anthony.

– Mindig van – nézett rá a férfi eltöprengve, majd megköszörülte a torkát, mielőtt folytatta volna. – Nem szeretnélek megsérteni, de ha pénzre lenne szükséged, szerfelett örülnék…

Jóságos ég, ha Dante valaha is megtudná, hogy ez egyáltalán szóba került közöttük!

– Nem, Anthony! Köszönöm szépen, de nem! Sajnos a helyzet ennél sokkal bonyolultabb, és külső személy aligha képes változtatni rajta. Hagyjuk ezt most, beszéljünk inkább a te terveidről! Meséld el, hogy találtál rá a nővérkédre!

– Jó néhány ismerősöm van különféle nagykövetségeken, az ő segítségükkel derítettem ki, hol van. Azóta már váltottunk néhány levelet, sőt a múlt héten telefonon is beszéltünk egymással.

Amíg Anthony a barátnőjéről beszélt, Leila kibontotta az ajándékot, és őszinte örömében felkiáltott, amikor meglátta a finoman csiszolt üvegpoharakat.

Egészen addig, amíg fel nem állt, hogy elbúcsúzzon, Anthony nem említette meg újra az esküvőt, és akkor is csak közvetett módon.

– Amennyiben úgy éreznéd, hogy el kell menned valahová, mert szeretnél egyedül maradni, van egy birtokunk Hernando Islanden, közel a Desolation-szoros bejáratához. A családom sokszor felmegy oda egy-egy hosszú hétvégére, de a part mellett áll egy vendégház, amelyben nem lakik senki, és eléggé elkülönül a főépülettől. Csak annyi a dolgod, hogy bemész a kulcsért a gondnok kunyhójába.

Leila lábujjhegyre állva megcsókolta a férfi arcát.

– Kérlek, ne aggódj értem, Anthony! Nem mennék hozzá Dantéhoz, ha nem szeretném őt igazán, és nem hinnék benne, hogy boldoggá tudom tenni.

– Talán azt sem ártana mérlegelned, hogy ő mennyire képes téged boldoggá tenni. Mert ketten kellenek ahhoz, hogy egy házasságot sikerre vigyenek, erre nemrég még te hívtad fel a figyelmemet.

Leila üveges tekintettel meredt az ágya fölött a mennyezetre. A szomszéd szobából Cleo horkolása hallatszott, de egyébként csend honolt az épületben. Lent a kandalló órája tizenegyet ütött. Egy óra múlva elkezdődik esküvőjének a napja. Tizenkét óra múlva már Mrs. Rossi lesz a neve.

Tekintete az ajtó hátsó oldalára esett, amelyen a Dante szeménél egy árnyalattal világosabb, kék selyemből készült menyasszonyi ruhája lógott egy akasztón. A hozzáillő

kalap és kesztyű az öltözködöasztalon várakozott, a halvány bőrcipők pedig még a selyempapírral bélelt dobozban pihentek a zsámoly mellett.

– Elbűvölően nézel ki! – lelkendezett Ellen, amikor kiválasztották a ruhát. – A te színed az akvamarin. Dante egy pillanatra sem lesz majd képes levenni a tekintetét rólad.

Hát aligha lesz ez így, gondolta kiábrándultan Leila, miközben elhúzta a sötétítőfüggönyt, és a nyitott ablakhoz állt. Akár zsákruhában is megjelenhetne, a vőlegénye valószínűleg azt sem venné észre.

Vajon mi késztethetné Dantét megint arra, hogy feléje forduljon, és elfogadja őt teljes egészében? Az esküvői szertartás? Vagy a házassági anyakönyvi kivonat aláírása? Nem, ezek az események önmagukban még nem hívják életre azt a kölcsönös szeretetet, figyelmet és bizalmat, amelyek nélkül elképzelhetetlen, hogy ismét egymásra találjanak.

– Nem, én ezt nem tudom végigcsinálni – suttogta bele Leila az éjszakába, miközben könnyek szöktek a szemébe. – Nem tudok hozzámenni Dantéhoz.

10. FEJEZET

Másnap, kilenc órával azután, hogy elbúcsúzott anyjától és Cleótól, Leila felszállt a vízi taxira Hernando Island felé. Ahogy a szürkület alámerült az éjszakában, lassan feltűntek előttük a sziget fényei.

– Már majdnem ott vagyunk, kisasszony. – A kapitány leállította a motort, és balra mutatott. – Az a lámpa ott Fletcherék kikötőjének a végét jelzi.

Jól döntöttem, nyugtatta meg magát a nő, amikor kiszállt a vízi taxiból. Tulajdonképpen az egyetlen lehetséges megoldást választotta. Ez azonban most sovány vigaszt jelentett összetört szívének.

Hiába ment el Dantéhoz abban reménykedve, hogy legalább az utolsó pillanatban szót érthetnek egymással, csak még jobban elmérgesítette a helyzetet kettőjük között. A férfi először éktelen haragra gerjedt, majd a dühe fagyos komorságba süllyedt.

Írnom kellene Dante anyjának, gondolta Leila, miközben a partról fölfelé vezető kavicsos ösvényen elhaladt egy nagy rönkház mellett a nyaraló felé. Legalább Mrs. Rossinak tartozott egy bocsánatkéréssel, még akkor is, ha magyarázattal nem szolgálhatott neki. Mert hát hogyan is lehet megmondani egy anyának, hogy a végső megmérettetésnél a fia nem ütötte meg a mércét?

És Dante húgai… annyira megszerette őket! Vajon megbocsátják-e neki valaha is, hogy ekkora fájdalmat okozott a családjuknak?

Ahogy közelebb ért a hétvégi házhoz, egy ötven körüli ember jelent meg, akiről rögtön sejtette, hogy csakis Dalé, a gondnok lehet.

– Jobb lett volna, ha előtte idetelefonál – feddte meg Leilát, amikor az előadta, miért jött. – Kinyitottam és kiszellőztettem volna a házat hamarabb. A múlt nyár óta nem használta senki. Majd viszem a csomagját, és segítek berendezkedni. Az éléskamra meg a hűtő mindig tele van, úgyhogy nem fog éhen halni, de a vizet még meg kell nyitnom.

A vendégház jóformán a tenger felszínére épült, és három takaros terasszal egészült ki, amelyekről minden irányba gyönyörű kilátás nyílt. A barátságos hangulatú nappaliban az egyik falat teljes egészében egy hatalmas kőkandalló borította. Körülötte heverők és pamlagok csábították a vendéget pihenésre.

– Ha békét és nyugalmat keres – jegyezte meg Dale, ahogy friss tüzelőt hozott be –, akkor jó helyre jött. Ha nem szól, nem zavarom, és az asszony sem fogja. De ha valamire szüksége van, csak kiáltson nyugodtan. Ezért fizetnek. Ja, még mielőtt elfelejtem, talál egy fürdőkádat kint, a hálószoba mellett. A vízmelegítőt már bekapcsoltam, de beletelik egy órába, mire a víz elég meleg lesz.

Miután Dale elment, Leila először maradt teljesen egyedül azóta, hogy megmondta Danténak, nem lesz esküvő. Egyszerűen kisétált gyermekei apjának az életéből otthagyva azt a férfit, aki egyetlen pillantásával vagy érintésével meg tudta dobogtatni a szívét.

– Ne próbáld itt nekem eljátszani a nagyjelenetet! – szólt rá Dante határozott hangon, amikor értesült a szándékáról. – Ott leszel a templomban, ahogy elterveztük.

– Attól tartok, nem leszek ott – felelte Leila, mert világosan érezte, ha most enged, egész életében nem fog mást hallani, csak egyik utasítást a másik után.

A vőlegénye gúnyosan elvigyorodott.

– Dehogynem leszel, drágám! Emlékszel? Nincs más választásod.

Leila most először érzett igazi haragot a férfival szemben.

– Senkinek sem fogom eladni magam, még neked sem! – vetette oda, majd az eljegyzési gyűrűt a kávézóasztalon lévő réztálcára dobta.

Leila megpróbált szabadulni ezektől a fájó emlékektől, és kilépett a teraszra. Délkeleten felkelt a telihold, ezüstös ragyogással árasztva el az öblöt. Néhány vitorlás hajó ringatózott lágyan egy távoli móló végén. Valahol a vendégház mögött békák kórusa adott éjjeli szerenádot.

Ha tartotta volna magát a házassági szerződésben foglaltakhoz, most nászúton lennének. Vajon az esküvői szertartás meggyőzte volna Dantét, hogy csakugyan a feleségeként bánjon vele? Vagy ügyes üzletemberként egyedül csak arra figyelne, hogy behajtsa rajta szerződésben rögzített járandóságát, és gyakorolhassa férji jogait?

A testiség területén ugyan tökéletes összhang uralkodott közöttük, de akkor sem remélhette pusztán ettől kapcsolatuk rendeződését. A helyzet annál már sokkal jobban elmérgesedett.

Leila kötődése mégis erős maradt. Terhességének ténye lehetetlenné tette, hogy teljesen szakítsanak egymással. Ha a fájdalom majd elviselhetővé válik, újra találkozni fognak, sőt a gyerekeik miatt meglehetősen sok időt közösen kell majd eltölteniük. Ám soha többet nem fog a férfitól segítséget kérni.

– Szeretném remélni, hogy egy nap majd rendbe tesszük a dolgainkat – közölte vele Leila. – De nem leszek áldozat, Dante. Nem fogom eltűrni, hogy megfélemlíts, hogy parancsolgass, hogy zsarolj. Csak úgy jöhetsz hozzám el, ha nem szabsz feltételeket.

– Ébredj fel, kislány! – gúnyolódott Dante. – Ha cigánygyerekek potyognak az égből, akkor sem fogok négykézláb csúszni-mászni egy nő előtt! Kíváncsi vagyok, mennyi marad ebből a fene nagy önérzetedből, ha a hitelezők ismét kopogtatnak az ajtódon!

Leila azonban erre a lehetőségre is gondolt. Ami kevés ékszere megmaradt az apai örökségéből, azt most mind eladta. Szerencséjére ritka szép, keleties kidolgozásuk miatt annyi pénzt kapott értük, amennyiből kifizethette az adósság utolsó részletét, sőt még maradt is valami az elkövetkezendő hónapokra.

– Hogy tudtál ezektől a kincsektől megválni? – zokogott az anyja, amikor elmesélte neki. – Neked csak ennyi maradt az apádtól.

Az ékszereitől megválni azonban sokkal kisebb fájdalommal járt, mint eladni az önbecsülését.

Végig nem hitte, hogy Leila csakugyan megteszi. Egyszerűen nem tudta elhinni.

Amikor azt az átkozott gyűrűt odadobta az asztalra, még akkor is biztosra vette, hogy ez is csak a színjáték része, és könyörögve fogja visszakérni.

Most, tizenhárom óra elteltével, Dante még mindig nem bírta teljesen feldolgozni a történteket. Nem is valószínű, hogy egyhamar képes lenne elfelejteni azt a megaláztatást, amelyet a templomban érzett, ahogy ott állt a vendégek előtt, és hazaküldte őket, mondván, az esküvő elmarad.

Kénytelen-kelletlen végighallgatta a sajnálkozó suttogásokat és a kifelé menet elmormolt részvétnyilvánításokat. Büszkeségből ott maradt az oltár előtt mindaddig, amíg az utolsó padsor is ki nem ürült. A leírhatatlanul kínos jelenet végén megkönnyebbülten sóhajtott fel, amiért legalább az édesanyját meg a húgait sikerült megóvnia attól, hogy szemtanúi legyenek élete legnagyobb szégyenének.

Végül is rászánta magát, hogy a családja szemébe nézzen, és beült a kocsijába.

Otthon a kisunokahúgai csalódástól kisírt szemmel várták, mert nem lehettek koszorúslányok, az édesanyja pedig még mindig zokogott.

– Hogy történhetett meg ez, Dante? – ismételgette magába roskadva.

Azután mindannyian köréje tömörültek, bátorították és vigasztalgatták. Mindannyian, kivéve Ellent.

– Mit tettél, te idióta? – rontott rá a bátyjára, miután minden teketóriázás nélkül kirángatta őt a hátsó verandára, és belebokszolt a vállába. – Hogy az ördögbe tudtad elrontani a legjobb dolgot is, ami egész eddigi életedben veled történt?

– Fogd be a szád! – dünnyögte Dante, de azért igencsak elcsodálkozott, hogy a húgai közül épp a legnyugodtabb esik neki ilyen hevesen.

– Nem fogom! A vesztedbe rohansz ugyanis. Annyira elvakított a céged sikere, hogy már egyszerűen tévedhetetlennek tartod magadat!

– Miért, szerinted tévedés, hogy felelősséget akartam vállalni azért a nőért, aki a gyermekeimet hordja a szíve alatt?

– Neked tényleg ezt jelenti a házasság? – fröcsögött Ellen, a haragtól szinte fuldokolva. – Vajon akkor is ennyire józan és kimért voltál, amikor… amikor felcsináltad?

– Válogasd meg a szavaidat, Ellen! Nem szeretem, ha a családtagjaim ilyen kültelki kifejezéseket használnak!

A húga ekkor úgy vágta pofon a jól nevelt vállalatigazgatót, hogy az hátratántorodott. Az arcán halványpiros nyomot hagyott Ellen tenyere.

– Te beképzelt hülye! Leilának a kisujjában is több műveltség van, mint a te büszke igazgatótanácsod összes tagjában, természetesen téged is beleszámítva! Ha ezt nézzük, tulajdonképpen teljesen érthető, hogy elment.

– És a gyerekeim? – Danténak nagy erőfeszítésébe került leplezni megdöbbenését, hogy akad a családjának olyan tagja, aki nem az ő pártját fogja.

– Ó, nem fognak magukra maradni, ne félj! Lesz egy gondoskodó anyjuk, aki aranyat ér, és legalább egy néniké jük, aki melléjük áll, attól függetlenül, hogy az apjuk milyen ostobaságokat követ el éppen.

– Ha még nem jöttél volna rá – emelte fel a mutatóujját figyelmeztetően a férfi – nem én mondtam vissza az utolsó pillanatban az esküvőt. Én kész lettem volna eleget tenni a kötelezettségeimnek, és feleségül venni a gyermekeim anyját.

– Nos, ez mit sem számít! – csattant fel Ellen. – Mert ha te nem vetted volna észre, az a nő szeretett téged, bár csak a jó ég tudhatja, miért. Tűzön-vízen át kitartana melletted, Dante.

– Hát akkor ezt elég ügyesen titkolta. Eddig még arra sem méltatott, hogy legalább beavasson a fontosabb ügyeibe.

– És az még nem jutott az eszedbe, hogy elgondolkodj rajta, vajon miért? Hogy talán te tettél valamit, amivel ezt kiváltottad belőle? Vagy azt hiszed, hogy van olyan nő, akinek annyit tesz az utolsó percben lemondani az esküvőjét, mint vacsora után elmosogatni?

– Egy pillanatig sem akartam olyan fényben tetszelegni, hogy értem a női gondolkodásmódot.

– Hát akkor ideje elkezdened az első leckéket. Mert amint látom, elég sok tanulnivalód van. – Ellen először dühösen nézett Dantéra, de a tekintetében lobogó tüzet hamarosan könnyek fátyola homályosította el. – A testvérem vagy, és én szeretlek téged – zokogta, majd a bátyja karjába omlott. – Gyűlölöm látni a szenvedésedet, de az ördög vigyen el, megérdemled!

– Ne sírj! – vigasztalta Dante, és átkarolta. – Leila meg én még rendbe hozhatjuk a dolgainkat.

Ellen megtörölte a szemét a férfi nyakkendőjének végével.

– Elmész hozzá?

– Még meggondolom – válaszolta Dante kitérően.

– Anthony vagy a családja tudja, hol találhatsz meg, ha valamiért keresnél – közölte Leila, mielőtt magára hagyta volna Dantét, bár egy kicsit tartott tőle, hogy Anthony nevének a puszta említésével is a végleges szakítást kockáztatja.

Amikor beleszeretett Dantéba, nem csupán vonzó külseje miatt zárta a szívébe a férfit. Erős jelleme, becsületessége és a veleszületett tisztessége legalább olyan fontos tulajdonságoknak tűntek a szemében. Most csupán reménykedhetett, hogy idővel ezek az erények fölébe kerekednek a büszkeségének, és utána jön kiengesztelni őt.

Az első hetekben még annyira erősen élt benne ez a hit, hogy minden reggel azzal a meggyőződéssel ébredt, ez lesz az a nap. Ahogy azonban a május júniusba hajlott, a reményei kezdtek szertefoszlani.

Ennek ellenére a friss levegő és a nyugalmas környezet csodát tettek. Egészsége rohamosan javult. A hányingere elmúlt, és vele az az állandó levertséget okozó fáradtság is, amely a terhessége első harmadát olyannyira megnehezítette. Órákat sétált a vízparton, kagylókat gyűjtött, vagy a nyaraló könyvtárában felhalmozott tömérdek olcsó könyvből olvasgatott kedvére. Újra tudta élvezni az ételek ízét.

Teste fokozatosan visszanyerte a régi erejét. A haja egészségesen csillogott, a bőre ragyogott. A nagy, szánra emlékeztető ágy puha, süppedős matracán jókat és nagyokat aludt. Terhességének tizenhatodik hetében érezte, ahogy apró, rebegő mozgásokkal megbolydul az élet a méhében. Ám e csoda észlelését is elhomályosította a tény, hogy örömét nem tudja megosztani Dantéval.

Egyszer Anthony ellátogatott hozzá egy napra, és bemutatta őt a közvetlen szomszédaiknak, Lew és Claire Drummondnak. Ez a hatvanas évei elején járó házaspár minden nyarat a szigeten töltött, félrevonulva a nagyváros zajától.

Mint minden jóból, a nyugalomból és a magányból is megárt a sok, így amikor Claire elkezdte őt áthívogatni reggeli kávézásokra vagy délutáni teákra, illetve egyszer-egyszer tengerparti hússütésre, Leila rájött, hogy újra kész más emberekkel érintkezni.

Június közepe tájékán, egy péntek este, amikor már majdnem feladta a reményt, hogy valaha is kibékülhet Dantéval, meghívást kapott a Drummondéknál minden évben hagyományosan megrendezett, nyárköszöntő vigalomra. Az idős házaspárnak szinte mindenhonnan jöttek barátai, hogy egy hétvégén keresztül együtt ünnepeljék az új évszak beköszöntét.

Aznap reggeltől kezdve folyamatosan érkeztek a hajók. Késő délutánra már egy egész motorcsónakflotta horgonyzott a kikötőben, míg kinn az öbölben számos vitorlás hajó pihent a vízen. Amikor nem sokkal hét előtt Leila megérkezett Drummondék hátsó kertjébe, már tetőfokára hágott a hangulat.

– Gyere, ismerd meg a vendégeinket! – karolt belé Claire, miután üdvözölték egymást. – Ők itt Martinék, Chad és Adrienne, akik a sziget túlsó végén laknak. Ez itt Max, az unkaöcsém, aki lesz olyan kedves, és hoz neked valami innivalót. Leila terhes, Max, úgyhogy csak valami üdítőt hozz! Ja, és mindenképpen be szeretnélek mutatni…

A nevek elszálltak a nő füle mellett, túl sokat kellett volna megjegyeznie. Max egy nagy pohár hideg grépfrútlét hozott neki. A házból zene szűrődött ki, egy ócska zongorán valaki régi dallamokat játszott.

Leila épp egy házaspárral beszélgetett, akik a huszonötödik házassági évfordulójukat ünnepelték, amikor dél felől a levegőben megjelent egy hidroplán, és körözni kezdett az öböl fölött. Ahogy a motor bömbölése lassan elnyomta a hangokat, mindenki a leszálló gép felé fordította a fejét. A háztól úgy száz méterre először éppen csak súrolta a vízfelszínt, majd leereszkedett az úszótalpaira, és a kikötő vége felé siklott.

Kezét a szeme fölé tartva, Leila is a bámészkodók közé állt, és látta, amint valaki kiszáll a pilótafülkéből, hogy a partra ugorjon. Bár a nap már alacsonyan járt mögötte, és így csak a férfi körvonalai látszottak, Leila azonnal tudta, hogy Dante az. Akárhány ember közül is rögtön felismerte volna.

Szinte észre sem vette, ahogy lassan elhúzódott a többi vendégtől. Azt sem, hogy megindult a férfi felé, mintha valami láthatatlan mágnes húzná. Csak akkor döbbent rá,

hogy otthagyta a társaságot, és a kikötő mólójához ért, amikor már keze alatt érezte a korlát sima, viharvert deszkáit.

Ahogy Dante megpillantotta Leilát, hirtelen megállt. A vállán átvetett vászonzsák tompa puffanással a deszkákra zuhant, majd a férfi a farmerjába törölte a tenyerét.

Azután felegyenesedett, és hosszan, szótlanul kedvesére nézett.

Nagy sokára Dante megmozdult, felnyalábolta a zsákot, és hosszú léptekkel elindult Leila felé, amíg olyan közel nem ért hozzá, hogy akár meg is érinthette volna.

De nem tette, csak fürkésző tekintettel tetőtől talpig végigmérte, az arcától kezdve le egészen a kerek pocakjáig, ahol végül is a szeme megállapodott.

Leila nem bírta tovább ezt a néma feszültséget, és idegesen felcsattant.

– Miért jöttél ide? – kérdezte olyan hangon, mintha Dantét azon kapta volna, hogy hívatlan vendégként betolakodott a népes társaságba.

A férfi szemében megvillant valami, de a következő pillanatban már megint rezzenéstelen arccal állt a menyasszonya előtt.

– Azért jöttem, hogy szabaddá tegyelek – szólalt meg mély, rekedtes hangon. – Van itt egy hely, ahol nyugodtan beszélhetnénk?

Leila egyetlen parányi rezdüléssel sem árulta el, mennyire örül, hogy viszontláthatja Dantét. Csupán higgadtan bólintott, majd megfordult és hagyta, hogy a férfi kövesse őt.

Dante nem számított ilyen fogadtatásra. Először azt remélte, hogy a nyaralóban lepheti meg Leilát. Előre megtervezte, mit fog mondani, hogyan fog viselkedni. Álmában sem gondolta volna, hogy egy népes táncmulatság közepén találja majd a menyasszonyát, ahol nem is olyan egyszerű félrevonulni a vendégek kíváncsiskodó tekintete elől.

– Leila! – kiáltott oda az egyikük, és vadul integetni kezdett. – Hozd ide a barátodat, hadd mulasson ő is!

– Semmi pénzért! – jelentette ki rögtön Dante, meg sem várva a nő válaszát. – Nem azért utaztam ilyen sokat, hogy idegenekkel fecsegjek.

Leila nem ellenkezett, odament a kiabálóhoz, hogy kimentse magukat. A férfi nem hallotta, milyen kifogást ad elő, de gyűlölte látni, ahogy az idegenre mosolyog, miközben neki eddig csak az óvatos visszafogottsága jutott.

Dante tudta, hogy vétkezett, és megérdemel bármilyen büntetést, amit a menyasszonya kiszab rá. Mégis elmondhatatlanul vágyott rá, hogy kettesben tölthessen vele néhány meghitt órát, és végre ő is megfürödhessen a mosolyában.

Sőt ennél is többet kívánt: az ágyában akarta látni őt, és ölelni szenvedélytől izzón. Azt szerette volna, hogy ott aludjon mellette, miközben a pocakját a hátához nyomja. Ó, te jóságos ég, annyira vágyott rá, hogy a kíntól szinte megbénult!

– Menjünk a vendégházba! – tért vissza hozzá Leila, akinek az élénkségét újra a hűvös, tartózkodó magatartás váltotta fel.

– Pompás ötlet – felelte a férfi, mert már alig várta, hogy négyszemközt lehessen szerelmével.

Leila időközben egész otthonossá varázsolta a kis lakot. A kandallópárkányon egy kancsóban vadvirágcsokor illatozott. A kanapén ponyvaregény hevert nyitott lapjaival lefelé fordítva, mellette kötés. A konyhát a nappalitól elválasztó pult végén, egy tálban kagylók és csigaházak díszlettek.

– Ezeket te gyűjtötted? – érdeklődött Dante.

– Igen. Szeretek apálykor a parton sétálni.

– És boldog vagy itt?

– Most igen – felelte Leila.

Dante azt várta, hogy a menyasszonya elejt majd még egy-két kedves megjegyzést, amivel feloldja a helyzet zavarát. Leila azonban nem tett semmi ilyesmit, csak kihúzott egy széket az asztalnál, majd leült, és nyugodtan az ölébe tette a kezét.

– Hát… igen… – köszörülte meg a torkát a férfi. – Biztosan érdekel, honnan tudtam meg, hogy itt vagy.

– Szerintem felhívtad Anthonyt.

– Nem egészen. Elmentem hozzá.

Leila szeme tágra nyílt a csodálkozástól.

– Elmentél hozzá?

– Igen. Nem nagy ügy.

– Csakugyan?

Dante látta, hogy Leila egy szavát sem hiszi, ezért inkább bevallotta az igazat:

– Nekem azért persze elég nagy erőpróbát jelentett. Elmentem, és levetett kalappal megkértem azt a férfit, akiben a vetélytársamat, láttam, hogy segítsen megtalálni téged.

– Igen – bólintott Leila, megőrizve nyugodt méltóságát. – Nem lehetett könnyű.

– Arra számítottam, kihasználja a lehetőséget, hogy diadalmaskodhat rajtam, és megalázóan bánik majd velem. Ezzel szemben nagyon udvariasan csak annyit kérdezett, hogy miért akarlak téged megtalálni.

– És te mit válaszoltál, Dante?

– Elmondtam neki, hogy bizonyos dolgokat helyre kellene hozni kettőnk között. Ebben tökéletesen egyetértettünk.

A férfi most lepillantott a menyasszonyára, aki a tenyerével éppen végigsimított erősen gömbölyödő hasán. Dante a mozdulatot mélységesen megindítónak és érzékinek találta.

– Csupán erről beszéltetek? – kérdezte Leila.

– Nem egészen. – Látszott a férfin, jócskán lejjebb kell adnia a büszkeségéből ahhoz, hogy őszintén válaszolhasson. – Amikor elbúcsúztunk, még megjegyezte: könnyű egy nőbe belehabarodni, a barátjává válni viszont nehéz.

Leila erre szeretetteljesen elmosolyodott.

– Ez Anthony. Nagyszerű ember.

Dante kínzó sóvárgást érzett, hogy ő is kiérdemelhessen egy ilyen mosolyt.

– Nos, igen, ami azt illeti, sajnálom, hogy olyan ostobán viselkedtem vele kapcsolatban. Végig csak az ellenséget láttam benne, akivel meg kell küzdenem érted. Nem lett volna szabad így gondolkoznom.

– Neked lételemed a verseny, Dante. Annyira hozzád tartozik, mint a hajad színe.

– Az még nem lenne baj, de amikor az ember már csak arra figyel, hogy mi lesz a nyertes díja, az eredmény elveszíti a jelentőségét. Birtokolni akartalak, megmutatni a világnak, hogy megkaptam azt a nőt, akit még egyik férfinak sem sikerült. Aztán, tessék, mi lett belőle?!

Leila szomorú, de szelíd tekintettel nézett a férfira.

– Szépen összekutyultuk a dolgokat, ugye?

– Én legalábbis igen. Már ott elkezdődött az egész, hogy egy olyan mitugrász alakot, mint Newbury, hagytam a közelembe férkőzni… – Dante egy pillanatra megakadt, olyan szokatlan volt még számára ez a bűnbánó hangvétel. – Egyébként már nincs is a cégnél. Tetten érték, amikor éppen egy fiatal hölgyet molesztált a könyvelésről, és azonnal megkapta a felmondását. Ráadásul még a felesége is kirúgta. Úgy látszik, inkább az egyedüllétet választotta, semmint hogy eltűrjön maga mellett egy ilyen alakot. Tulajdonképpen ez adta az utolsó lökést, hogy megkeresselek. Nem kell hozzám jönnöd feleségül, Leila. A zsarolásnak vége. Azért utaztam ide, hogy elengedjelek. Nincs több feltétel, nincs több követelés.

– Akkor hát mit akarsz, Dante?

– Segíteni neked, de nem azért, hogy cserébe kapjak valamit, hanem mert szeretlek. Ha már nem lehetek a férjed, legalább a barátod hadd lehessek. Engedd meg, hogy a változatosság kedvéért most én adhassak!

Amikor a férfi látta, hogy Leila nem válaszol, kétségbeesetten széttárta a karját, és küszködve kereste a megfelelő szavakat.

– Tudom, szörnyen elrontottam a kettőnk dolgát, de ha még nem túl késő, arra kérnélek, hogy bocsáss meg nekem.

– Semmi okod csak magadat hibáztatni – szólalt meg ekkor elcsukló hangon Leila. – Én is sok ostobaságot követtem el.

Dante megígérte magának, hogy legalább addig megtartja a három lépés távolságot, amíg az összes mondandója végére nem ért. Most azonban, hogy hetek óta először a menyasszonya alig karnyújtásnyira ült tőle, nem bírta tovább nézni a szomorúságát.

– Jaj, Leila, az ördögbe is – nyújtotta felé a karját –, soha többé nem akarok fájdalmat okozni neked!

Önkéntelenül is összeölelkeztek, és hosszan álltak így szótlanul, egymásba feledkezve.

– De jó ez! – sóhajtott fel a férfi, miközben apró csókokkal borította el kedvese arcát.

– És mennyi időt elvesztegettünk! – jegyezte meg panaszosan Leila. – Ha jobban bízom benned, mindkettőnk szívét sok-sok fájdalomtól megkímélhettem volna. De meg akartalak leckéztetni, és nem törődtem vele, mekkora árat kell majd fizetnünk érte. Megszégyenítettelek mindenki előtt, aki neked fontos, a családod, a munkatársaid, a barátaid előtt…

– Nekem viszont nagyon nem ártott, hogy egy kis leckét vegyek türelemből és alázatból. A büszkeség meg a siker nem igazán jó segítőtársak, mert vakká és süketté teszik azt az embert, aki túl nagy jelentőséget tulajdonít nekik. Utólag persze könnyű okosnak lenni, és ha mindent újra lehetne kezdeni, én is másként csinálnám. Így viszont csak annyit mondhatok: sajnálom, hogy az én hibáimért neked kellett megfizetned…

Dante kelletlenül elengedte Leilát, és a zsákja mélyéből egy dobozt halászott elő.

Tartalmát az asztalra borítva így folytatta:

– Ezek a családi ékszerek nem zálogházba valók.

– De hát nem is zálogházba adtam őket! – jegyezte meg Leila halkan a szívének oly kedves drágakövekre pillantva. – Egy ékszerész vásárolta meg őket.

– Az egyik kutya, a másik eb. A fontos az, hogy most ott vannak, ahová tartoznak.

– Honnan szereztél tudomást erről? – kérdezte Leila alig hallhatóan, miközben a szeme megtelt könnyel a meghatódottságtól.

– Elmentem az édesanyádhoz, hogy kifizessem a hitelezőit. Ő azonban közölte, hogy te ezt már elintézted, és némi unszolásra azt is elárulta, milyen módon.

– Ezt nem engedhetem, Dante. Apám adósságáért te nem vagy felelős.

– De te sem. – A férfi, hogy enyhítse valamelyest a feszültséget, megpróbálkozott egy nevetéssel, de igen gyatrára sikeredett. – Ha nincs ínyedre adományt elfogadni tőlem, vedd úgy, mintha a gyerekeink örökségéről gondoskodnék.

Leila lehajtotta a fejét, mintegy jelezve, megadja magát.

– Köszönöm szépen.

Dante az összejövetel fülsértő lármáján keresztül is meghallotta, hogy a hidroplán visszatért.

– Szívesen. És most, hogy mindent elmondtam, amit akartam, itt hagylak a nyári búvóhelyeden.

– De hát nem mehetsz most el! – kiáltott fel Leila. – Holnapig nem indul semmilyen jármű sem a szigetről.

– A pilótának, akivel iderepültem, Cortesre kellett mennie. Megbeszéltem vele, hogy visszafelé megint felvesz engem is. – Az üres zsákot fellendítve a vállára, Dante még egyszer alaposan végigmérte a nőt, mint aki igyekszik minden apró vonását jól az emlékezetébe vésni. – Vigyázz magadra meg a gyerekeinkre is! Én nem háborgatlak

többet, de neked csak telefonálnod kell, ha szükséged lenne valamire. Elhelyeztem némi pénzt a számládon, ilyen tekintetben tehát nem lesznek gondjaid.

– Köszönöm, de nem szorulok rá – tiltakozott Leila.

– Én viszont annál inkább – felelte Dante. – Az lehet, hogy téged elvesztettelek, de magammal azért csak együtt kell élnem. És bármennyire szeretnéd is megőrizni a függetlenségedet, azért az én gyerekeimet hordod a szíved alatt.

A férfi búcsút intett, majd kisietett a házból, mielőtt még a másik észrevehette volna, hogy a tekintete elhomályosodik, és a könnyeivel küszködik. Lebotorkált az ösvényen, majd kiment a móló́ra.

Dante végtelen űrt érzett magában, miközben beszállt a hidroplánba. Hiába ért el olyan sokat: igazgatói beosztást, társadalmi rangot, tekintélyes vagyont, most mégis teljesen nincstelen lett újra – mert a lelke, a szíve és minden gondolata Leilánál maradt.

Leila megkövülten figyelte, ahogy a férfi lassan távolodik tőle. Nem, nem hagyhatja, hogy ez megtörténjen! Dante eljött hozzá, a szívét a lába elé helyezte, és semmit sem kért érte cserébe. Lehetővé tette, hogy újabb szövetséget kössenek a gyerekeik érdekében. Ha most elengedi a férfit, soha többé nem tudják helyrehozni, amit elrontottak.

Ez a felismerés cselekvésre késztette.

– Várj! – kiáltotta. A lábai most végre engedelmeskedtek a szívének, és vitték a házból kifelé, le a lépcsőn, az ösvényhez. – Dante, gyere vissza!

A hangját azonban elnyelte a szomszédból áthallatszó zene és a hidroplán motorzaja. A férfi nem hallotta őt. Mire Leila elért a kikötő mólójához, Dante már egy csónakban egyensúlyozott, és készült beszállni a gép utasfülkéjébe.

Leila szeméből patakzottak a könnyek, és futásnak eredt. Érezte a szandálja alatt, mennyire csúszósak a móló deszkái. Légy óvatos, figyelmeztette az agya. Veszélyes lehet, ha elesel!

Rohanj, sürgette a szíve. Ne hagyd elmenni!

A távolság a kikötő és a gép között egyre nőtt, a repülő szárnyai lassú kört írtak le, ahogy a pilóta a nyílt tenger felé fordította a gépet. Leila kétségbeesetten nézte, hogy a hidroplán lassan felemelkedik a vízről. Amikor már csak egy kis foltot látott az égen, lerogyott a korlát tövébe, és arcát a kezébe temette.

Ilyen közel kerülni a boldogsághoz, csak azért, hogy annál jobban fájjon utána az elvesztése ez már elviselhetetlennek tűnt. Olyan erővel törtek rá megint az emlékek, hogy szinte érezte a tarkóján a férfi kezét, hallotta rekedtes, mély hangját:

– Leila…

Felzokogott. El akart süllyedni a semmiben, eltemetni magát az örök éjszakában.

Ám valami – valaki – visszahívta.

– Leila… édesem. – A kezek, amelyek felsegítették, csak valódiak lehettek, a váll, amelybe az arcát fúrta, nem foszlott az érintésére szerteszét, és a szív, amelynek dobogása kihallatszott az izmok kemény fala mögül, ugyanolyan egyenetlenül zakatolt, mint az övé.

– Leila, édesem! – szólalt meg újra a férfi.

Szédülve bár, de vette a bátorságot, és felnézett.

– Hogy kerülsz ide, Dante? – suttogta. – Hiszen te elrepültél.

Ó, milyen ostoba szavak! Miért nem azt mondja, aminek értelme is van: Szeretlek. Soha többé ne hagyj el, kérlek!

– Nem tudtalak itt hagyni – válaszolta a férfi.

– De hát láttalak, amint bemásztál a gépbe! – álmélkodott Leila, még mindig a könnyeit törölgetve.

– Igen, de rádöbbentem, hogy semmit sem érek nélküled. Ezért visszajöttem.

– Hála az égnek! – sóhajtott fel a menyasszonya, és ujja hegyével végigsimította Dante arcát. – Mert ha nem jössz vissza, abba én biztos belehaltam volna.

Dante erre se szó, se beszéd a karjába kapta a menyasszonyát, és így vitte végig a kikötőn a ház felé. A teraszra érve leült az egyik napozóágyra, de továbbra is az ölében tartotta Leilát.

Hosszú-hosszú ideig maradtak így, miközben apró kedvességeket sugdostak egymásnak:

– Szeretlek.

– Úgy hiányoztál!

– Bolond vagyok, hogy nem jöttem korábban.

– Én meg sem érdemellek téged.

A szürkületet észrevétlenül felváltotta a sötétség. A szomszédban szórakozó társaság behurcolkodott a házba, és magukra hagyták a béka- meg a tücsökzenekarokat az éjszakában. Azután a levegő lehűlt, és Dante érezte, hogy Leila meg-megborzong a karjaiban.

– Azt hiszem, jobb, ha bemegyünk – javasolta. – Bár igaz, ami igaz, félek felállni, hátha kiderül, hogy csupán álmodtam az egészet, és te is csak káprázat vagy.

– Ettől ne félj! – rázta meg a fejét Leila, miközben a férfi kezét a hasára húzta. – Mi nagyon is valóságosak vagyunk. Ezek a sajtkukacok itt a te gyerekeid, Dante.

– Nahát, el sem akarom hinni! – suttogta a férfi elbűvölten. – Tisztán érzem, ahogy a kis ördögfiókák fociznak odabent.

Menyasszonya megsimogatta az arcát.

– Mondd, hogy soha többé nem veszítelek el!

– Soha – ígérte Dante. – De nem a gyerekek kötnek hozzád örökre, hanem az az olthatatlan szerelem, amelyet irántad érzek.

– Én sem tudnék nélküled élni – felelte révedező mosollyal Leila –, de azt is biztosra veszem, hogy a gyerekeink teljesebbé teszik majd a boldogságunkat.

– Főleg, ha az anyjukra fognak hasonlítani – tette hozzá elkomolyodva a férfi. – Én ugyanis tőled kaptam mindent, ami igazán értékes az életemben. Eddig az időm javát azzal töltöttem, hogy kárpótoljam magam, amiért szegénynek születtem. Csak amióta megismertelek, jöttem rá, hogy a gazdagságnak semmi köze nincs a pénzhez.

– Én is csak most döbbentem rá, micsoda szegénységben éltem eddig, és milyen határtalan gazdagságot találhatok melletted.

Boldogan megcsókolták egymást, majd összeölelkezve besétáltak a házba. Nem siettek, lassan, andalogva mentek, hiszen most már egész bizonyosan tudták, hogy még előttük áll az egész éjszaka, az egész élet, egy igazi örökkévalóság…